

Τ Α Τ Ο Τ

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Σ Ε Σ Ω Σ Μ Ε Ν Α .

R

Τ Η Ο Κ Ρ Ι Τ Ι

Q U A E E X T A N T .

THE CRITIC

BY

THE CRITIC

QUAESTANT

Τ Α Τ Ο Υ

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Gal. 9. Pa

Σ Ε Σ Ω Σ Μ Ε Ν Α .

Τ Η Ο Κ Ρ Ι Τ Ι

Q U A E E X T A N T .

Ex Editione DANIELIS HEINSII expressa.

— nec erubuit Sylvas habitare Thalia.

VIRG.

GLASGUAE,
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
M.DCC.XLVI.

16

AT OT

OTIPITOT

EMEN

THEORIT

ANT

exp

VI

lib

AL

ACADEMIC

EX

ACADEMIC

ACADEMIC

M
T
T
T
T
E
π
β
M
EX

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

ἡ τῶν ἄλλων βυκολικῶν ποιητῶν περί,
ἐκ τῆ Σουΐδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς
Μητροδώρου τῆ Ἰσοκράτικῃ, ἔγραψε
χρείας. Ἀντιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ
ἰσορικῷ· φέρεται δὲ αὐτῇ ἰστορία Λιβύης, ἡ
ἐπιστολαὶ Σαυμάσιαι. Ἐστὶ δὲ ἡ ἕτερος Θε-
όκριτος Πραξαγόρου ἡ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμ-
μίχου, Συρακῆσιος· οἱ δὲ, φασὶ Κῶων· Με-
τώκησε δὲ ἐν Συρακῆσιν. Οὗτος ἔγραψε
τὰ καλούμενα Βυκολικά ἔπη Δωρίδι διαλέκ-
τῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν ἡ ταῦ-
τα, Προτίδας, Ἐλπίδας, Ὑμνος, Ἡρώϊνας,
Ἐπικῆδεα μέλη, Ἐλεγείας ἡ Ἰάμβους, Ἐ-
πιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι
βυκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος ἑτοσί,
Μόχου Σικελιώτης, ἡ Βίων ὁ Σμυρναῖος,
ἐκ τίνος χωριδίου καλεμένου Φλώωτης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΤΟΤΙΣΚΟΤΟΤ ΖΟΙΟ

ΘΕΟκριτος ὁ τῶν βυκολικῶν ποιητῆς,
Συρακῆσιος ἦν τὸ γένος, πατὴρ
Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ

Σιμιχίδα πατὴρ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκε;

Ἐνιοὶ δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέ-
γουσι. δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι,
πατέρα δὲ ἔχοντα Πραξαγόραν, καὶ μητέρα
Φιλίαν. ἀκρῆς δὲ γέγονε Φιλίππιδου, καὶ
Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κα-
τὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λα-
γῶν. περὶ δὲ τὴν τῶν βυκολικῶν ποιήσιν εὐ-
φυῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τέτων ἐπέ-
τυχε. κατὰ γὰρ τινὰς Μόχους καλούμενος,
Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τῆς αὐτῆς καὶ πῶς εὐρήθη τὰ βυκολικά.

ΤΑ βυκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι
εὐρεθῆναι, καὶ περιοσῶς προκοπῆς
τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεσώτων ἔτι
καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ελλάδα ταρασσόντων,

ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν
δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τῆς
πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόν-
τες εἰς τὸ ἱερόν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτέμιδι ὕμ-
νησαν. τῆς δὲ τέτων μέσης ἀρίστης γενομέ-
νης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. ἄλ-
λοι δὲ τῆτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς
Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βεβηλικά. Ο-
ρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόα-
νον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμός ἐξ-
ῆπεν, ἐν ἐπὶ ᾧ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέ-
ουσιν, ἀπολίσσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ρή-
γιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν
τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. ἔπειτα
εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν. ὅς
δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾠσμασι καθυμ-
νήσαντες, ἔδει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὖρε-
σιν.

Ἐτερον Ἀληθές εἶπεν.

Ο δὲ ἀληθὴς λόγος τοῖστος. Στάσεως
ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακεί-
σais, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὅ-

μόνοιαν τῷ πλήθει λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν
Ἀρτέμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς.
οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν
γεγηθότες ἀνύμνησαν· ἔπειτα δὲ ταῖς ἀ-
γροίοις ὠδαῖς τόπον ἔδωσαν (συνήθη).

Περὶ διαφορᾶς τῶν βεκολικῶν.

ΤΑ βεκολικὰ ἔχει διαφορὰν, τὴν τῶν
ποιημάτων ἐπιγραφὴν. καὶ γὰρ αἰ-
πολικά ἐσι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικρά. τὴν μέν-
τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὥς ἀ-
ρισεύοντος τῷ ζῷ· διὸ καὶ βεκολικὰ εἴρηται
πάντα· λέγεται δὲ βεκόλος, παρὰ τὸ τὰς
βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τῷ τὰς βόας κωλύειν
ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπι-
μελεῖσθαι, τροπῇ τῷ ἀμεταβόλῃ εἰς ἀμε-
τάβολον. ἄδειν δὲ φασιν αὐτὸς ἄρτον ἐξηρ-
τημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τόπῳ ἔχοντα,
καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν
αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαν-
τῶσι, σέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα
ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχεν

λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν
τὸν τῷ νενικημένῳ ἄρτον. καὶ κεῖνον μὲν ἐπὶ
τῆς τῶν Συρακυσίων μένειν πόλεως, τὰς δὲ
νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀ-
γείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. δίδοναι δὲ
ἢ ἄλλα τινα, παιδιᾶς ἢ γέλωτος ἐχόμενα
ἢ εὐφημῶντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὴν ἀσθὰν τύχην, δέξαι δ' ὑγίαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεῆς, ἂν ἐκαλέεσάτο
τήνηα.

Περὶ τῆς τῶν βυκολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἰδός ἐστιν, ὁ-
ποῖόν ἐστὶ λόγος. ὑποκοριστῶς δὲ εἴ-
ρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆ-
ρας· διηγηματικὸν, δραματικὸν, ἢ
μικλόν. τὸ δὲ βυκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ
παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον.

διὸ καὶ χαρίεσατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς Φρασε-
ως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν (συγ-
κείμενον ἐκ διηγηματικῶν, ποτὲ δὲ ἐκ δραμα-
τικῶν· ποτὲ δὲ ἐκ μικτῶν, ἢ γὰρ διηγηματικῶν καὶ
δραματικῶν. ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη· εἰς ὅσον δι-
οῖόν τε ἐστὶ, αὐτὴ ἢ ποιήσῃς τὰ τῶν ἀγροί-
κων ἢ θη ἐκμάσεται, τερπνῶς πάνυ τὸς τῇ
ἀγροικίᾳ (κυθρωπὸς τὸν βίον χαρακτηρί-
ζουσα· ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὸν καὶ
ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

α'. Ειδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ωδή.	ισ'. Χάριτες, ἢ Ἱέρων.
β'. Φαρμακδ'τρια.	ιζ'. Ελκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
γ'. Αἰπόλος ἢ Αμαρυλλίς, ἢ
Κωμασής.	ιη'. Ελένης ἐπιθαλάμιος.
δ'. Νομῆις.	ιβ'. Κηριοκλέπτης.
ε'. Οδοιπόροι, ἢ βυκολιασαί.	κ'. Βυκολίσκος.
ς'. Βυκολιασαί.	κα'. Αλιῆς.
ζ'. Θαλύσια, ἢ Εαρινὴ ὁδοι-
πορία.	κβ'. Διόσκυροι.
η'. Βυκολιασαί.	κγ'. Ερασής, ἢ Δύσεως.
θ'. Νομεύς, ἢ Βυκόλοι.	κδ'. Ηρακλίσκος.
ι'. Εργατίνας, ἢ Θερισαί.	κε'. Ηρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ
κατὰ τινὰ ἀντίγραφον,
ια'. Κύκλωψ.	Αὐγείης κλῆρος.
ιβ'. Αἴτης.	κς'. Αἰνὰν, ἢ Βακχαί.
ιγ'. Ὑλας.	κζ'. Οαρισὺς Δάφνιδος καὶ Κό-
ρης.
ιδ'. Κυνίσκας Ερως, ἢ Ουώ-
νιχος.	κη'. Ηλακάτα.
ιε'. Συρακῆσια, ἢ Αδωνιάζου-
σα.	κθ'. Παδικά.
	λ'. Εἰς νεκρὸν Αδωνιν.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ
ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ,
ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ·
ΤΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙ-
ΛΙΝΑΣ.
ΜΩΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑ-
ΜΗΝ.

ΜΥΡΟΙΙΙΥΓΕΙΤΙΔΙΟΝΗΓ

ΧΕΚΙ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΤΗΡΟΤΟΤΕΙΔΤΑΛΙΟΤ.

Εν τέτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλ-
λήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ
Θύρσις βεκαλικῶς ἄδει τὸν ὑπὸ ἔρωτος τη-
κόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀν-
τὶ τέτῃ αἶγα ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν
κισύβιον παρὰ τῇ Αἰπόλου γέρας λαμ-
βάνει.

ARGUMENTUM

PRIMI IDYLLII.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor et Ca-
prarius, Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daph-
nidem prae amore contabescentem atque morientem:
et pro eo capram ter mulgendam, et pulchrum pasto-
rale poculum a Caprario praemii loco refert.

Θ

Α

Αἰ

Αἰ

Α

Τῇ

Αἶ

Αρ

Τῇ

Θ

Ως

Συρί

Thy

D

est ju

vero

na pr

Si ille

cum,

capra

ad te

autem

feris,

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ, ἢ Ω, Δ Η,
Εἰδύλλιον α΄.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ Π Ο Ι Μ Η Ν, ἢ ΑΙ Π Ο Λ Ο Σ.

Α ΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἀπίτυς, ἀπόλε, τήνα,
Α ποτὶ τᾶς παγαῖσι, μελίσδε· ἀδύ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δάτερον ἄθλον ἀποισῇ.

Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, ἄγα τὸ λαψῇ.

Αἶκα δ' ἄγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὸ καλαρρεῖ

Α χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κῆς, ἐς τέ κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠ. Ἀδίων ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καλαχίς
Τῇν' ἀπὸ τᾶς σέτρας καλαλείβεται ὑψόθον ὕδωρ.

Αἶκα ταὶ μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγων),

Ἀρνα τὸ (ακίταν λαψῇ γέρας. αἶ δὲ κ' ἀρέσκη

Τήνας ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕσερον ἄξεις.

ΘΥ. Ἀῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς ἀπόλε τῇδε καθίζας,

Ὡς τὸ κάτανίς τῷτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκα,

Συρίσδεν; τὰς δ' ἄγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομάσῳ.

THYRSIS PASTOR, et CAPRARIUS.

DULCEM susurrum et pinus
ista, o pastor caprarie, quae
est juxta fontes, resonat: suaviter
vero et tu fistula canis: post Pa-
na proximum praemium ferēs.
Si ille acceperit cornutum hir-
cum, tu capram capies: si vero
capram acceperit ille praemium,
ad te defluet Capella. Capellae
autem caro bona est, donec mul-
seris. Ca, Dulcius, o pastor, tu-

um carmen est, quam effusa illa
quae de rupe ex alto defluit un-
da. si Musae oviculam praemium
abducant, agnum tu stabularium
pro praemio accipies. Si vero
placuerit illis agnum capere, tunc
tu postea ovem abduces. Th.
Visne per nymphas, visne Ca-
prarie, hic assidens, ad acclivem
hunc tumulum, ubi sunt myricae,
canere fistula? ego autem interea
capellas pascam.

Α. Οὐδέ μιν ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινόν, ὕδ' ἐμιν ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἄπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαυέ). ἐντί γε σικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δριμύεια χολὰ ποτὶ ρινὶ κᾶθη).
 Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεια εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο μῶσας,) 20
 Δεῦρ' ὑπὸ τὰν ψιλέαν ἐσδόμεθα, τῷ τε Πρίπῳ
 Καὶ τὰν κρανιάδαν καλινανλίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 Τῆρος ὁ πωμφοικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἱ δὲ κ' αἰεῖσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λυβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 Αἰγά τέ τοι δωσὼ διδυμαλίον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι.
 Αδ' ὅτ' ἐχοισ' ἐρίφως, πολλαμέλξαι) ἐς δύο πέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισυύβιον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοτάχες, ἔτι γλυφάνοιο πόλίσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦέ) ὑψόθι κιστὸς,
 Κιστὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἀδὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρπῷ ἐλὶξ εἰλεῖται ἀγαλλομνῶα προκόοντι.
 Ἐνλοσθεν δὲ, γυνὰ, τί θῶν δαίδαλμα, τέτυκ'),
 Ασκηλὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· πᾶρ δέ οἱ, ἄνδρες
 Καλὸν θειράζοντες ἀμοιβὰς ἄλλοθεν ἄλλος

Cu. Non fas est, o pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis fistula canere: Pana metuimus: namque is a venatione tunc festus requiescere solet, estque amarulentus, et illi semper acerba bilis in naribus sedet. Verum (tu enim o Thyrsi Daphnidis dolores nosti, et bucolicae ad summum pervenisti Musae) et huc age, sub ulmo confideamus, Priapi et fontium Nympharum ex adverso, ubi sedes est illa pastoralis et quercus. Si vero cecineris sicut olim cum Libyco pastore Chromide cantasti certans, tunc et ca-

pram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas, quae geminos haedos lactans, duas interea mulctras lacte complet. Et profundum poculum dabo dulci cera collutum, geminis ansulis, novum, recentem adhuc sculpturam redolens; cui circum labra innectitur superne hederæ helichryso adglutinata: et circa illam fructu capreolus volvitur gestiens croceo. Intus vero mulier, divinæ quaedam imago, sculpta est, ornata peplo reticuloque: juxta vero ipsam viri pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter, verbis

verbis
 mov
 aspi
 ad a
 prae
 incal
 pisci
 sta e
 magn
 senex
 lis: d
 rum v
 nae il
 quam
 illi est
 Non p

Νεικείουσ' ἐπέεσι. τὰ δ' ἔφρενός ἄπλῃ αὐτᾶς.
 Αλλοκα μὲν τῆνον πολιδέρκε) ἄνδρα γελεῦσα,
 Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν, ῥιπλεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Διθαὶ κυλοιδιώντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα, γριπὰς τε γέρων πέτρα τε τέτυκ)
 Λεπράς, ἐφ' ᾧ πᾶδ' ὄδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκε

40

Ο πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἐοικώς·

Φάης κεν γήων νῖν ὅσον δένος ἐλλοπιδέειν·

Αἱ δὲ οἱ ὠδήκαντι κατ' αὐχένα πάνθοθεν ἴνες,

Καὶ πολὺ πρὸς ἑόντι· τὸ δὲ δένος ἄξιον ἄβας.

Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος,

Πυρναῖας ταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν αἰωά.

Τὰν ὀλίγος τις χῶρος ἐφ' αἵμασιᾶσι φυλάσσει

Ἡμῶς· ἀμφὶ δὲ μιν δὴ ἀλώπεκες· ἀμφὶ, ἀν' ὄρχως

Φοιτῇ, σινομῶνα τὰν τρώξιμον· αἱ δ', ἐπὶ πῆρα

Πάντα δόλον τ' ἀχοῖσα, τὸ παδίον ἔπριν ἀνάσειν

50

Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσι καλὰν πλέκ' ἀκριδοθήραν,

Σχοίκῳ ἐφαρμόσδων· μέλε) δὲ οἱ ἔτε τι πῆρης,

Οὔτε φυτῷ τρῶσῃνον ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

mag-
ge-
in-
. Et
dulci
ulis,
ptu-
abra
edera
circa
vitur
mu-
scul-
oque:
ris ca-
alter,
verbis

verbis altercantur: id vero nihil
mouet ipsam: verum jam hunc
aspicit virum ridens, jam vero
ad alterum applicat se. Illi vero
prae amore diu oculis tumentes,
incassum laborant. Inter haec
piscator senex, et rupes fabrefa-
cta est aspera, in qua festinans
magnum rete ad iactum trahit
senex, valde laboranti viro simi-
lis: diceres ipsum totismembro-
rum viribus piscari. Nam ve-
nae illi undique in collo tument,
quamvis jam cano: robur vero
illi est etiam iuuenta dignum.
Non procul inde ab isto marino

fene, rubris uvis pulchre grava-
tur vinea. Eum parvus quidam
puer juxta sepes custodit sedens:
quem circum duae vulpes: al-
tera per ordines vitium incedit,
laedens maturas uvas: altera
perae insidias fruit, nec prius
puerum se relicturam affirmat,
quam eum sine jentaculo in sic-
co collocarit. Sed ille ex culmis
pulchram cicadis capiendis de-
cipulam nectit junco concin-
nans: neque vero illi vel pera
curae est, vel fructus vineae tan-
tum, quantum opere suo, quod
nectit, delectatur.

Πανῖα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπλησ' ὑγρὸς ἄκανθος,
 Αἰολικὸν τι θάπημα· τέρας κέ τυ θυμὸν αὐτῶν.
 Τῷ μὲν, ἐγὼ πορθμῇ Καλυδωνίῳ αἴγα τ' ἔδωκα
 Ωνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λακοῖω γάλακτος.
 Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δέγην, ἀλλ' ἔτι κῆται
 Αἰχραῖνον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσάμεναι, 60
 Αἰκέν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰεῖσης.
 Κῦ τοι τί φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γ' αἰοιδᾶν
 Οὐτί πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεάθειντα φυλαξέεις.

ΘΥ. Ἀρχέε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλα, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὃδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδα φωνά.
 Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦδ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
 Ἡ καλὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα; ἢ καλὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γ' δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας (κοπιᾶν, ὅδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχέε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλα, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70
 Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἀρχέε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλα, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλὰ οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus, Aeolicum spectaculum, quod operis miraculo animum obstupesciat. Pro hoc ego nautae Calydonio capram dedi precium, et grandem caseum candidi lactis: necdum adhuc labra mea attingit, sed adhuc jacet intactum: quo tibi valde lubens gratificabor, si mihi amice, illud amabile carmen cecineris. Nec invideo tibi; age o bone: cantum enim non ad Plutonium obliviosum reservabis. *Th.* Incipite Bucolicum, o dulces Musae, inci-

pitate carmen. Thyrsis hic ille ab Aetna, et Thyrsidis haec vox est. Ubi tandem fuistis o Nymphae, cum Daphnis amore tabesceret? Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum? Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis, neque Aetnae cacumen, nec sacram Acidis undam. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Illum sane lupi cervarii, alique lupi rugitu deploraverunt, et mortem ipsius leo in silva degens flevit. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Multae ei ad pedes

Πολλὰ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόριες ὠδύρανοι.

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ενθ' Ερμᾶς πρᾶτιςτος ἀπ' ἕριος. εἶπε δὲ, Δάφνι,

Τίς τυ καλὰ ῥύχτι; τίνας ὦ γὰρ τοῖον ἔρασσαι;

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθον τοῖ βῶται, τοῖ ποιμῆνες, ὠπόλοι ἦνθον.

80

Πάντες ἀνθρώπων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκεα; ἀ δέ τε κῆρα

Πᾶσαν ἀνὰ κράϊαν, πάντ' ἄλσεα πρὸς φωρεῖται,

(Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζατεῦσ'· ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐστί.

Βέτας μὲν ἐλέγδ'· νῦν δ' ἀπόλω ἀνδρὶ ἔοικας.

Ὀϊπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦν),

Τάκε) ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ τράγος αὐτὸς ἔγρηλο.

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους, οἷα γελῶνσι,

90

Τάκεα ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ μὲν τᾶσι χορδαίς.

Τῶς δ' ἔδεν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

Ἄννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.

pedes vaccae, multi item tauri, multae juvencae et vitulae luxerunt. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Mercurius primus ex monte venit, et inquit: o Daphni, quis te ita conficit? cujus, obsecro, amore adeo ardes? Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt. Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus, et ait: Daphni miser, quid ita tabescis? ipsa vero puella per fontes omnes, sylvasque pedibus discurrit (Incipite Bucolicum, o dulces

Musae, incipite carmen.) quarens: ah nimis infelix es amator, et consilii inops. Haecenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es. Caprarius, cum capras intuetur quando coeunt, oculis tabescit, quod non ipse hircus est. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Sic tu cum aspicias virgines, quomodo rideant, tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis. His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitae.

Inci-

Ἀρχέε βοκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ηνθέ γε μὰν ἀδεία ἤ ἅ Κύπρις γελαίοισα,
 Λάθρη μὲν γελαίοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
 Κῆπε, Τὸ θὴν τὸν ἔρωλα κατὰ χεῖο Δάφνι λυγίζειν;
 Ἀρ' ἔκ αὐτὸς ἔρωλος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἀρχέε βοκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τάν δ' ἄρα χά Δάφνις ποταμείφαλο, Κύπρι βαρεῖα, 100
 Κύπρι νεμεσάλᾳ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
 Ἦδη γὰ φράσδει πᾶνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κεῖν αἶδα κακὸν ἔοσεν ἄλλος ἔρωλος.

Ἀρχέε βοκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Οὐ λέγει τὴν Κύπριν ὁ βοκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀλχίσαν· τινεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦτι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.

Ἀρχέε βοκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ωρᾶος χῶδωνις, ἐπεὶ ἤ μάλα νομδαί,
 Καὶ πῶσας βάλλει ἤ θηρία τᾶλλα διώκει. 110

Ἀρχέε βοκολικᾶς, μῶσαι, φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Αὐτίς ὅπως εἰσή Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, Τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχα μοῖ.

Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Tandem venit et dulcis Venus arri-dens : occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat : et ait, tu sane Daphni gloriabar-te amorem flexurum : nonne vero nunc ipse ab amore gravi superatus es? Incipite Bucoli-cum, o dulces Musae, incipite carmen. Huic Daphnis respon-dit : O tristis Venus, Venus o-diosa, Venus hominibus inimi-ca. Jam ergo ais omnem solem nobis occidisse. Daphnis et apud inferos etiam erit malus dolor a-moris. Incipite Bucolicum, o

dulces Musae, incipite carmen. Ad Idam montem vade, ubi pa-stor Venerem, ut fama est, vade ad Anchisem : ibi quercus sunt, hic cyperus est, hic suaviter a-pes circum alvearia fufurrant. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. For-mosus et Adonis est : etenim et ipse pecora pascit, et lepores fi-git, et feras alias persequitur. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Age, confiste iterum ad Diomedem prope accedens, et dic, Pastorem vici Daphnidem : sed pugna mecum.

Inci-

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ω λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἀν' ὦρεα φωλάδες ἄρκιοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνης ἐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν καλὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Δάφνης ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὥδε νομῶν, 120
Δάφνης ὁ τῶς ταύρας καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἀρχέει βωκολικᾶς, μῶσαι, φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ω Πάν Πάν, εἴτ' ἐοσι κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίη,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάϊναλον· ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ελίκας δὲ λίπε ρίον, ἀπὺ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαθόν.

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Ενθ' ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' ἀπάκλιοιο μελίπνεν
Εκ κηρῶ (ὑρίγχα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικιάν.

Η γ' ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἦδη. 130

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθα·

Α δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκάθοισι κομάσαι·

Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Vos o lupi, vos cervarii lupi, et in lustris degentes urfi, valete: ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in silvis, non inter arbuta, nec nemora ero. vale Aethusa, et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam: Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam. Incipite Bucolicum, o dulces Musae, incipite carmen. O Pan Pan, sive nunc es in monte alto

Lycaeo, seu per magnum Maenalum obambulas, veni in insulam Siculam, et relinque promontorium Helices, et sublime sepulcrum illud Lycaonidae, quod et diis beatissimum est venerabile. Define Bucolicum carmen, Musae agite, jam define. Veni rex, et hanc ausser dulcem bene compactam e cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam. Nam ego certe ab amore jam trahor ad oreum. Define Bucolicum carmen, Musae, agite, jam define. Nunc violas feratis rubi, vos spinas feratis, pulchra narcissus juniperis floreat:

Omnia

Πάνη δ' ἔναλλα γῆοιτο, καὶ ἅπ' αὐτὸς ὄχνας ἐνείκα·
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τῶς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ' ὁρέων τοὶ (κῶπες ἀηδόσι γαρύσαινο.

Λήγετε βωκολικὰς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μιν, τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἠθελ' ἀγορῶσθαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελόιπεν
 Ἐκ Μοιρᾶν· καὶ Δάφνις ἔβα ῥέον, ἔκλυσε δῖνα
 Τὸν μῶσας φίλον ἄνδρα, τὸν δ' ἐνύμφαισιν ἀπεθῆ. 140

Λήγετε βωκολικὰς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς·
 Καὶ τὸ δίδε τὰν αἴγα, τό τε κύφος, ὥς μιν ἀμέλξας,
 Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρειε πολλάκι μοῖσας,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ.

ΑΙ. Πληρὲς τοὶ μέλιτος τὸ καλὸν σῶμα Θύρσι γῆοιτο,
 Πληρὲς δὲ χαδόνων· καὶ ἅπ' Αἰγίλῳ ἰχάδα τρώγοις
 Ἀδείαν· τέτλιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
 Ἡνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὥς καλὸν ὄσσει·
 Ὡρᾶν πεπλυνῶναι νιν ἐπὶ κράνασι δοκαῖς. 150
 Ὡδ' ἴθι Κισσαῖθα. τὴν δ' ἀμελγέ νιν. αἶ δὲ χίμαρα
 Οὐ μὴ (κισσάσῃ, μὴ δὲ τράγος ὕμνιν ἀνασῇ.

Omnia denique contraria fiant,
 et jam pinus pira ferat. Daphnis
 quoniam moritur: jam cervus canes
 trahat captivos, et ex montibus
 ululae cum lusciniis cantu certent.
 Desinite Bucolicum carmen
 Musae, agite, jam desinite. Et ille
 quidem tantum locutus desinit. At
 Venus volebat ipsum erigere: verum
 omnia fila defecerant a Parcis. sic
 Daphnis transiit flumen, et unda obruit
 musis dilectum virum neque Nymphis
 ingratum. Desinite Bucolicum carmen
 Musae, agite, jam desinite. Et tu da
 capram, atque po-

culum: ut ipsam mulgeam a Musis libem. o salvet plurimum
 Musae, salvet, ego vero vobis et posthac
 dulcius canam. Ca. Utinam tibi melle
 plenum sit pulchrum os, plenum et favis:
 atque comedas ficum ex Aegilo decerptam
 dulcem: suavius enim canis quam cicada.
 En tibi poculum: contemplare amice, quam
 suaviter olet. Horarum in fontibus
 ipsum collutum esse dices. Huc veni
 Cissaetha: jam tu mulge hanc: vos
 vero capellae nolite saltare, ne forte
 hircus in vos infurgat.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

9

Υπόκει) Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἑρῶσα· ὃν ἐκ
παλαίφρας φίλῃροις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θερα-
πάνης Θεστυλίδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν περᾶται
μελάνγειν· ἐπικαλυμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Εκάτην, ὥς
ἐπὶ τῷ ἑρῶϊ Συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ
Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

Inducitur Simaetha, Delphidis
cujusdam Myndii amore correpta:
quam ex palæstra amatoris
incantationibus et beneficiis,
Thestylidis cujusdam ancillae
ministerio, ad se traducere cona-

tur, advocatis in auxilium Luna
et Hecate, utpote Deabus noc-
turnis amorem adjuvantibus.
Thestylida vero Theocritus ex
Sophronis Mimis desumpsit.

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Υ Τ Ρ Ι Α,
Εἰδύλλιον β'.

ΠΑ μοι ταῖ δάφναι; φέρε Θεσυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλῃρα;
Στέφον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶδς ἁώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖνῃα φίλον καθαθύσομαι ἄνδρα,
Ὡς μοι δωδεκαῖαός ἀφ' ᾧ τάλας ὑδέποθ' ἦκη,
Οὐδ' ἔγνω σότερον τεθνάνκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάσσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὡχέτ' ἔχων ὅτ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἅτ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίφραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμ' οἷά με ποιεῖ.

UBI mihi sunt lauri, Thesty-
li; ubi sunt philtrea? cinge
calicem hunc purpurea ovīs la-
na, ut amatorem meum, qui me
excruciat, carmine magico per-
sequar, qui miser jam totos duo-
decim dies a me abest, neque scit

utrum mortui simus, an vivi, nec
fores pulsando fregit crudelis:
nimirum illi alio abiit habens
Amor levem animum, et Venus.
Ibo ad Timageti gymnasium
cras, ut ipsum videam; et cum
eo expostulabo, quod ita mecum

B

agit.

Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καθαύσομαι. ἀλλὰ Σελάνᾳ
 Φᾶντε καλόν· τὴν γὰρ πολλαίοισι ἄσυχ' αἰῶνα,
 Τὰ χθονία δ' Ἐκάτα, τὰν καὶ Κρύλακες τρομέοντι
 Εἰσχωμένην νεκρῶν ἀνάτ' ἥρια καὶ μέλαν αἷμα.
 Χαῖρ' Ἐκάτα δααπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπῆδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκης,
 Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἰὺγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Αλφιδά τοι πρῶτον πυρὶ τάκῃ. ἀλλ' ἐπίπασσε
 Θέστυλι δειλαῖα· πᾶσας φρένας ἐκπεπότασται;
 Ἡ ῥά γέ τοι μυσσὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;
 Πᾶσ' ἄλλα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὁσέα πάσσω.

Ἰὺγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδος ἐμὴν ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἶθω. ὥς αὐτὰ λακεί, μέγα καππυρίσασα,
 Κηξαπίνης ἄφθῃ, καὶ δὲ ποδὸν εἰδομένης αὐτᾶς,
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφιδος ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει.

Ἰὺγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τῆτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφιδος.

agit. Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu o Luna luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, o dea, et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent, cum incedit per mortuorum sepulcra, et atrum sanguinem. Salve Hecate terribilis, et ad finem usque nobiscum sis, efficiens haec venena non inferiora neque Circes, nec Medae, neque flavae Perimedae venenis. Iynx trahere tu illum meam ad domum virum. Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio, ita prae amore statim liquefaciat Myndius Delphis.

tibi mens avolavit? An vero scellesta tibi, quoque ludibrio sum? Sparge salem et haec dicas, Delphidis ossa spargo. Iynx trahere tu illum meam ad domum virum. Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum uro: et sicut illa crepat valde inflammata, ut subito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit! ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur. Iynx trahere tu illum meam ad domum virum. Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio, ita prae amore statim liquefaciat Myndius Delphis.

10

Χ' ὡς δινεῖθ' ὁδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς κείνος δινεῖτο πῶθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν.

50

Ἰὺξ ἔλκε τὺ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πύτυρα· τὺ δ' Ἀρβειμὶ καὶ τὸν ἐν ἁδᾷ
Κινήσας Ραδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι καὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύον).

Α θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχι.

Ἰὺξ ἔλκε τὺ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ηνίδε, σιγαῖ μὲν πόντος, σιγῶνι δ' αἴηται·

Α δ' ἐμὰ καὶ σιγαῖ σέρνων ἐννοσθεν ἀνία.

20

Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καλᾷθομαι, ὅς με τάλαγαν

Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἡμῶ.

Ἰὺξ ἔλκε τὺ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ες τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε πύτνια φωνῶ.

Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλι), εἴτε καὶ ἀνὴρ,

Τόσων ἔχοι λάθας ὅσων πύκα Θασέα φαντὶ

Ἐν Δίᾳ λαοθῆμεν εὐπλοκάμῃ Ἀριάδνας.

Ἰὺξ ἔλκε τὺ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἱππομανὲς φυτόν ἐσι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Καὶ πῶλοι μᾶνον) ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·

40

ofce-
sum?
Del-
tra-
mum
ego
urum
valde
agra-
appa-
caro
x tra-
m vi-
Deo
prae
ndius
phis.

Delphis. Utque volvitur hic
aeneus orbis, ope Veneris, sic
ille volvatur ante nostras fores.
Iynx trahe tu illum meam ad
domum virum. Nunc furfures
sacrificabo: tu vero Diana etiam
illum qui apud inferos est, Rha-
damanthum movere posses, et si
quid aliud firmum est. Thestyli,
canes nobis per urbem latrant,
Dea adest in triviis, vas aeneum
quam primum pulsa. Iynx tra-
he tu illum meam ad domum vi-
rum. Ecce jam mare silet, silent
et venti; sed meus dolor in pec-
tore non quiescit. Verum amore

erga illum tota comburor, qui
me miseram pro conjuge infan-
tem fecit, et ut non sim ampli-
us virgo. Iynx trahe tu illum
meam ad domum virum. Ter
libo, et ter haec, o reverenda,
dico. Sive mulier illi accubat,
sive vir, tantum obliviscatur,
quantum olim Thesea dicunt,
in Dia oblitum esse pulchricomae
Ariadnes. Iynx trahe tu illum
meam ad domum virum. Hip-
pomanes planta est apud Arca-
des, qua concitati omnes et e-
quulei infaniunt in montibus, et
celerem equat.

- 50 Καὶ μ' ἂ Θάχαρίλα Θραῦσα τροφὸς ἂ μακαρίτις, 70
 Αἰχίθυρος ναίονσα κατὰ ζάλο καὶ λιτάνδου
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δὲ οἱ ἂ μεγάλοιτος
 Ωμάρβαν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Καμψιειλαμνὰ τὰν ξυσίδα τὰν Κλεαρίδας·
 Φράζεό μ' ἂ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.
 Ἦδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξίτον, ἂ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο ἡρεῖας,
 Στήθεα δὲ εἰλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὴν Σελάνα,
 60 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρβι λιπῶσι. 80
 Φράζεό μ' ἂ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.
 Χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μ' ἂ, περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαῖας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, καὶ ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, καὶ ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆθον,
 Εἰδὼν· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
 Κείμενδ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄμα καὶ δέκα νύκτας.
 Φράζεό μ' ἂ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.
 Καὶ μ' ἂ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλὰκι θράψω.
 Εἰρδὼν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

etiam
 a : ille
 inspu-
 is ossa
 illum
 Nunc
 meum
 de ex-
 malum
 Anaxo
 ens, ad
 oco et
 pa du-
 quas e-
 meum,
 Luna.
 Meque

Meque adeo Theucharilae nutrix
 Thressa felicitis memoriae, vicina
 prope habitans, oravit et obse-
 cravit ut pompam spectarem. E-
 go vero insigniter infelix seque-
 bar, trahens pulchram ex bysso
 tunicam, et induta xystide Clea-
 ristae. Dic amorem meum, unde
 venerit, veneranda Luna. Cum
 itaque jam incederem per medi-
 am orbitam, ubi aedes Lyconis,
 ibi Delphidem vidi, et simul Eu-
 damippum, euntes. His erat he-
 lichryso flavior barbae lanugo,
 Pectora vero splendebant multo
 magis quam tu Luna, ut e gy-

mnasio redeuntibus relicto pulchro
 labore. Dic amorem meum, unde
 venerit, veneranda Luna. Atque
 ut vidi, ut infanii, ut animus
 mihi male affectus est miserae!
 forma mea tabescebat, neque am-
 plius pompam illam curabam,
 neque quomodo domum redie-
 rim, novi: sed me ardens qui-
 dam morbus conficiebat, decubui
 vero in lecto dies decem, et no-
 ctes decem. Dic amorem meum,
 unde venerit, veneranda Luna.
 Et corpus meum admodum simile
 fiebat thapso: defluebant vero e
 capite omnes capilli, ipsaque sola
 reliqua

Ὅσέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἔκ ἐπέρησα,
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπάδεν;
 Ἀλλ' ἦς ὕδεν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἀνύλο φάγων.

Φράζέο μὲ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάνα.
 Χ' ὦτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 Εἰ δ' ἄγε Θέσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχθ' με τάλαμνον ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζέο μὲ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάνα.
 Κηπεὶ κἀνιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αὖ νῦσον.
 Κηφ' ὅτι Σιμαῖθα τυ καλεῖ· καὶ ὑφάγ' αὖ τᾶδε.
 Ὡς ἐφάμαν· ἀδ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δῶμαία Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
 Ἀρβί θυράς ὑπὲρ ὕδον ἀμετόμομον ποδὶ κύφω,
 (Φράζέο μὲ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάνα)
 Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλεόν, ἐκ δὲ μετώπων
 Ἰδρώς μὲ κοχλύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσας.
 Οὐδέ τί φωνᾶσαι δυνάμαν, ὅδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ
 Κρυζῶν) φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

reliqua ossa erant et cutis, ad cu-
 jus vero *aedes* non ivi? Aut cu-
 jus aniculae domum praetermissi
 quae incantaret? Sed nihil erat
 leve, et tempus interea consume-
 batur fugiens. Dic amorem me-
 um, unde venerit, veneranda Lu-
 na. Tandem ancillae verum ser-
 monem dixi: eia age, Thestylis,
 mihi gravis morbi aliquod reme-
 dium inveni: totam me cepit
 miseram Myndius ille. Sed pro-
 fecta observa circa Timageti Pa-
 laestram: eo enim commear
 solet, ibique ei gratum desiderare.
 Dic amorem meum, unde vene-

rit, veneranda Luna. Cumque
 ipsum senties esse solum, occulte
 innue, et dic, Simaetha te vocat:
 atque huc ad me adducito. Sic
 dixeram. ipsa vero abiit, et ad-
 duxit nitidum illum Delphidem
 ad aedes nostras. at ego ut ipsum
 aspexi jam portas limen super-
 antem pede celeri, (Dic amorem
 meum, unde venerit, veneranda
 Luna) tota quidem obrigui, plus
 nive: ex fronte vero mea sudor
 abunde defluebat similis australi-
 bus pruinis, neque quicquam e-
 loqui poteram, ne tantum quidem
 quantum in somnis murmurant
 cla-

90 Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάνθοθεν ἴσα.

110

Φράζεό μ' αὖ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.

Καί μ' εἰδὼν ὥσσορος, ἐπὶ χθονὸς ὀμμαῖα πῆξας

Εἴετ' ἐπὶ κλισίῃρι· καὶ ἐξόμμος φάτο μῦθον,

Ἡ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας ὅσον ἐγὼ θῆν

Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαζα Φιλῖνον,

Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε εἶπες, ἦ με παρῆμ'.

Φράζεό μ' αὖ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.

Ἦνθον γὰρ κῆγ' αὖ, καὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωσα,

Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,

100 Μαῖα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσων,

120

Κρατὶ δ' ἔχων λείκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,

Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώσῃσιν ἐλικιάν.

Φράζεό μ' αὖ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡθέοισι καλεῖμαι·

Εὐδὸν τ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν σῶμα τεῦ ἐφίλασα·

Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂν δύρα ἔχῃ μοχλῶ,

Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμείας·

Φράζεό μ' αὖ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντια Σελάνα.

clamantes caram ad matrem pu-
eri : sed obrigui toto corpore,
sicut monile riget. Dic amorem
meum, unde venerit, veneranda
Luna. Et crudelis ille me intu-
ens, oculos in terram defixit, as-
seditque in sella, atque sedens,
sic ait : certe me Simaetha tan-
tum antevertisti, quantum ego
nuper currens formosum antever-
ti Philinum, cum me ad testum
tuum vocasti, ut adessẽm. Dic
amorem meum, unde venerit,
veneranda Luna. Venissem e-
go, per dulcem amorem,
venissem vel duobus vel tri-

bus comitatus de nocte amans :
mala quidem in sinu Bacchi ha-
bens, in capite autem habens po-
pulum, Herculi sacram plantam,
undique purpureis lemniscis in-
volutam. Dic amorem meum,
unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum
fuisset. nam celer et formosus in-
ter omnes juvenes vocor. Quie-
vissem vero si tantum os tuum
pulchrum osculatus fuisset : sin
alio repulissetis me, et fores pes-
fulo occlusae fuissent, omnino et
securæ et faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit,
vene-

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν· 130
 Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τὴν μετὰ τῆρα ἐκ πυρὸς εἴλα,
 Ω γύναι, ἐκαλέσασα τὸν ποτὶ τὸτο μέλαθρον,
 Αὐτὸς ἡμίφλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαράων
 Πολλάκις Αφαίσοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πόντα Σελάνα.
 Σὺν δὲ κακαῖς ματιάς καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
 Καὶ νύμφαν ἐφόβητο· ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ανέρος. ὥς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δ' οἱ ἅταχυπεθὺς
 Χειρὸς ἐφαφάρμυα μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ κέκληρων·
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρὸς ὤπα 140
 Θερμότερ' ἢς ἢ πρὸς οὐδὲ· καὶ ἐψιθυρίσδομες αἰδύ.
 Χῶς καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθεν ἦνθομες ἄμφω.
 Κῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅτε Φιλίσας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐληρίδος, ἅτε Μελίξῃς
 Σάμερον, ἀνίκα πῆρ τε ποτ' ἔρανδον ἔτρεχον ἵπποι,
 Αῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισα·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφης ἔρα).

veneranda Luna. Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere: et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripui. O mulier, quae me huc ad aedes tuas vocasti prorsus semisum: nam amor saepe Liparæo Vulcano ardentior flammam incendere solet. Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna. Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo, et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula, manu prehensens in mollem lectum

inclinavi: et mox corpore corpus calefiebat, ora vero calidior erant quam prius, et mustitavi mus una suaviter. Ac ne tibi digressam o cara Luna, res maxima peracta est, et voto uterque potiti sumus. Neque post id tempus me ille culpavit usque in hunc diem: neque ipsum ego sed venit ad me Philistae matris meae tibicinæ, atque eadem mater Melixus, hodie cum ad caelum ascenderent Solis equi, rostram auroram ab Oceano subvehentes. Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amaret

Utrum

130

150

Κῆτέ μιν αὖτε γυναῖκος ἔχει πόθος, ἔτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἰδμεν· ἀτὰρ τόσον αἶεν ἔρωτος
 Ακράτῳ ἐπεχῆτο, καὶ ἐς τέλος ὥχελιο φάγων·
 Καὶ φάτο οἱ σεφάνοισι τὰ δώματ' αἰὶνὰ πυκνάσθην.
 Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσασθ'· ἐσι δ' ἀλαθῆς.
 Ἡ δ' μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
 Νῦν δέ τε δωδεκαῖος ἀφ' ὧτέ νιν ὑδὲ ποτ' εἶδον.
 Ἡρ' ἐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει ἀμύμν' δὲ λέλασται;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καθαύσομαι. αἶ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπῇ, τὰν αἶδαο πύλλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξέει.
 Τοῖά οἱ ἐν κίσα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Αστυρίῳ, δέσποινᾳ, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τυὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὀκείανὸν τρέπε πώλως
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσ'ω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
 Χαῖρε Σελανάα λιπαρόχροε· χαίρειε δ' ἄλλοι
 Ἀσέρες, ἀκήλοιο κατ' ἀνίσυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

140

160

Utrum vero mulieris amore te-
 neatur an viri, non certum se-
 scire ait: sed quod multum sem-
 per amoris mero infuderit, et
 tandem fugiens abierit. Et di-
 xit domum illi refertam esse co-
 ronis. Haec mihi narravit ho-
 spita: est autem verax. Nam ad
 me prius ter aut quater comme-
 are solebat, et saepe apud me de-
 posuit Doricam pyxidem: nunc
 vero dies duodecimus ex quo ip-
 sum non vidi. Num alias nunc
 habet delicias, et nostri oblitus

est? Quare ipsum veneficiis a-
 matoriiis aggrediar. Sin autem
 me magis offenderit, Orci fores
 (per Parcas) pulsabit. Talia in
 cistella venena me dico servare,
 quae, o domina, ab Assyrio ho-
 spite conficere didici. Verum tu
 vale, atque ad Oceanum equos
 flecte veneranda: ego vero do-
 lorem meum feram sicut suscepi.
 Vale Luna nitido corpore: va-
 lete et alia Sidera, quae placidae
 noctis currum comitari soletis.

C

Υ Π Ο.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Επιγράφεῖ) μὲν τὸ Εἰδύλλιον τῷ Αἰπόλῳ, ἀπὸ τῷ ἱρῶν-
τος· ἢ Αμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ
Κωμαστῆς, ἀπ' αὐτῶν τῶν πρᾶγματός. ἐπικωμάζει γὰρ τις
τῇ Αμαρυλλίδι, τῷ ὀνόματός μὴ δηλεμῶν. εἰκάσθαι δ' ἂν
τις Βάττιον εἶναι. τῷτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ
ὁ Θεόκριτος πρὸς διαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα
ὃν εἶχε πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα, ἐμφανίζοντα. Τινὲς δὲ
τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν· ἐκ τῶν, Ἡ γὰρ γέ τοι (ι-
μὸς) καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλεῖντες. Τὸν
Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Ταῖ
δὲ πρᾶγματά εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, a persona amatoris: vel Amaryllis, a nomine puellae quae amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Cantu enim quidam blanditur amice Amaryllidi, non expresso nomine. Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarum fingit Theocritus alibi Corydoni col-

loquentem, et suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam vero Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur, *Num tibi simus videor?* Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ,

Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὴν Αμαρυλλίδα· ταῖ δέ μοι ἄγεις
Βόσκον) κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

V Ado ad Amaryllida: caprae cunctur, et Tityrus eas agit.
autem mihi in monte pas-

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμμένε, βίσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε Τίτυρε; καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύψῃ.

Ὡ χαρίεσσ' Αμαρυλλί, τί μ' ἐκέτι τῷτο κατ' ἄνθρωπον
Παρκύπλοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;

Ἡ ῥά γέ τοι Σιμὸς καλᾶφάνομαί ἐγγύθεν ἡμῶν,
Νύμφα, καὶ περὶ ἄνθρωπος; ἀπαγχαδαί με ποιησῆς.

Ἡγὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τινῶθε καθεῖλον,

10

Ὡ μ' ἐκέλευε καθελεῖν τὸ· καὶ αὐρίον ἄλλὰ τοι οἶσῶ.

Θᾶσθα μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἶθε θηροίμαν

Α βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄνθρωπον ἰκοίμαν,

Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν αἶ τὸ πυκνάσθῃ.

Νῦν ἔγνω τὸν Ερῶτα· βαρὺς θεός· ἢ ῥα λεάντας

Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·

Ὅς με καλᾶσμύχων καὶ ἐς ὅσον ἄχρῃς ἰάπρει.

Ὡ τὸ καλὸν ποθορῶσα· τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυν

Νύμφα, πρὸς ἅπλυσά με τὸν ἀπόλον, ὥς τὸ φιλάσω·

20

Ἔσι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Τὸν εἶφανον τίλαί με καλᾶυτικά λεπί' ἀ ποιησῆς,

Τὸν τοι ἐγὼν Αμαρυλλί φίλα κισσοῖο φυλάσσω

Ο Tityre, mihi bene care, pasce
capellas, et ad fontem duc ο Ti-
tyre: et illum coleatum hircum
Libycum Cnacōnem caveto, ne
te cornu feriat. Ο dulcis Ama-
rylli, quare me non amplius pro-
pue hoc antrum procumbens vo-
cas amatorculum tuum? num
me odiſti? num tibi ſimul vide-
or, cum prope adſum, ο Nym-
pha, et barbatus? efficies ut me
ſuſpendam. Ecce mala decem af-
fero tibi, ex eo loco decerpta un-
de me juſſiſti decerpere; cras alia
afferam. Reſpice quaeso acerbum
dolorem meum. utinam fierem
ſuſurrans apicula, atque in tuum

antrum venirem, penetrans per
hederam et filicem, quae te cir-
cundant. Nunc ſcio quid ſit a-
mor, ſaevus eſt deus: certe le-
aenae mammam fuxit, et in ſal-
tibus ipſum educavit mater: qui
me penitus urens, uſque ad oſſa
conſicit. Ο puella dolci aſpectu,
tota ſaxeā, ο nigris decora ſu-
perciliis Nympha, amplectere me
caprarium, ut te deoſculer. Ineſt
et in oſculis inanibus dulcis vo-
luptas. Facies ut ſtatim coronam
hanc in minutis partes diſcerpam,
quam tua cauſa, ο cara Amaryl-
li, ex hedera nexam gero,

C 2

implexis

Εμπλέξας καλύκεοσι καὶ δόδομοισι (ελίνοισι.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δῦστος; ἔχ' ὑπακθεῖς;
 Τὰν βαῖταν ἀποδῦς, εἰς κύμαλα τῆνα ἀλεῦμαι
 Ωπερ τῶς θύνως (κοπιᾶζέ) Ολπις γριπᾶς.
 Κῆκα μὰ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκ'.
 Εἴγων πρᾶν, ὅκα μὲ μεμναμύω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον πολεμάζατο τὸ πλάσάγημα,
 Ἀλλ' αὐτὼς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖά τάλαθέα κοσκινόμανις,
 Ἀ πρᾶν ποιοιογεῖσα παραβάτις, ἔνεκ ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι. τὺ δὲ μὲ λόγον ἔδνα ποιεῖ.
 Ἡ μὰν τῶ λακὰν διδυματόκον αἴγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἃ Μέρμνωνος Εριθακίς ἃ μελανόχρους
 Αἰτῆ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρύπη.
 Ἀλλ' ὁφθαλμός μὲ ὁ δεξιὸς· ἄρα γ' ἰδῆσθ
 Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλιθεῖς·
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίσῃ· ἐπεὶ ἔκ' ἀδαμαντίνη ἐντί.
 Ἱππομήδης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμα,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἄνυσεν· ἃ δ' Ἀταλάνη
 Ως ἶδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρῳα.

Implexis folliculis, et odorato ap-
 pio. Hei mihi, de me quid fiet?
 mihi infelici quid accidit? non
 exaudis? Exuto pelliceo in hos
 fluctus me conjiciam, ubi thyn-
 nis insidiatur Olpis piscator. Et
 quamvis non fuero mortuus, tu
 tamen voluptatem capies. Intel-
 lexi nuper, cum quaererem an
 me amares, telephilon allisum
 non edidit sonum, sed frustra in
 tenero cubito exaruit. Dixit et
 Agroeo verum, cribellaria vates,
 quae nuper spicas legebat, mer-
 cede conducta, quod ego quidem
 tibi totus incumberem, tu vero

me nihili faceres. Certe tibi
 servo capram albam geminorum
 matrem: Eam a me filia Mer-
 monis nigella Erithacis petit; et
 dabo ei, quoniam tu me ludifica-
 ris. Saltat mihi oculus dexter.
 Num nam videbo ipsam? canta-
 bo ad pinum hic reclinatus. Et
 forte me aspiciet, quoniam non
 adamantina est. Hippomenes cum
 virginem cuperet ducere, poma
 in manus accipiens, cursum per-
 fecit. verum Atalanta ut vidit,
 ut insaniit, ut in profundum in-
 cidit amorem!

Τὰν ἀγέλαν χῶ μάνῃς ἀπ' Οἰθρυος ἄγε Μελάμπεες
 Ες Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
 Μήτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Αλφεισιβοίας.
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ἔρεσι μᾶλα νομᾶων
 Οὐχ' ἔτῳς ὠδῶνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσας,
 Ὡς ἔδὲ φθίμῳ μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 30 Ἐνδυμίων, Ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ιασίωνα,
 50 Ὃς τόσων ἐκύρησεν ὅς' ἔ' παρσέωδε βέβαλοι.
 Αλγέω τὰν κεφαλάν· τιν' δ' ἔ' μέλῃ. ἔκέτ' αἰείδω,
 Κεῖτεῦμαι δὲ πεισὼν, ἢ τοῖς λύκοι ὧδε μ' ἔδοντι.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τὸτο καλὰ βρόχθοιο γήροιτο.

40 Egit et vates Melampus armen-
 tum ab Othry monte, in Pylum.
 in amplexu vero Biantis jacuit
 pulcherrima. *Pero*, mater sapien-
 tis Alphefiboeae. Formosam ve-
 ro Venerem, cum in montibus
 pecora pasceret, nonne Adonis i-
 ta graviter insanire fecit, ut ne
 mortuum quidem ab amplexu
 suo dimittat? Beatus meo judi-

cio est, qui aeterno somno sopi-
 tus jacet, Endymion. Beatum e-
 tiam judico, o cara mulier, Jasi-
 onem, qui ea consecutus est quae
 non audietis prophani. Doleo
 caput: tu vero non curas: non
 amplius canam. Jacebo hic stratus,
 et lupi hic me comedent, ut
 istud tibi meū dulce sit in gutture.

Υ Π Ο.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὸ το Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστὶ. Βάτλος μὲν ἔν, ἀπόλος·
 Κορύδων δὲ, βυκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγον· ἀμοιβή-
 ως. ὑποτίθε· δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βῆς νέμον·
 βυκόλος τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ολυμπίαν ὑπὸ Μί-
 λωνος παλαστῇ ἀχθῆναι, ἰχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσθ·
 τὸν δὲ Βάτλον ταῦτα πυρθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κα-
 κῶ ἀβόες ἔτυχον βυκόλος, καὶ εἰς λεπταί. Τὰ δὲ πρῶ-
 ματα δικάζει· ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

Hoc Idyllion Bucolicum est.
 Porro Battus pastor caprarius et
 Corydon bubulcus alternis versibus
 inter se colloquuntur. Inducit
 autem Theocritus Corydonem
 pascentem vaccas bubulci
 cujusdam Aegonis, quem dicit
 robustum existentem a lustratore

Milone Olympiam abductum esse
 certandi causa : Battum vero
 haec interrogantem, et dicentem
 vaccas malum pastorem nascas,
 atque propterea macilentas esse.
 Res autem transacta est in Croto-
 ne Italiae.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ
 Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑ. Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἢ ῥα Φι-
 λαύδα;

ΚΟ. Οὐκ· ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δὲ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑ. Ἡ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλεις;

BATTUS et CORYDON.

Philonidae? Co. Non, verum Aegonis : mihi vero ut pascam mandavit. Ba. Num alicubi clam vespere omnes mulge-

Ba. DIC mihi o Corydon, cu-
 jus sunt haec vaccae? an

Co. At
 los, me
 vero bu
 tem abi
 Milo ip
 oduxit
 nam ol
 a. Aiur
 tribus
 Et m
 aestant
 ne ligo
 ginti ov
 Milo l
 at. Co
 mugi
 ferae i

ΚΟ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίησι τὰ μοχρία, κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑ. Ὤντος δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὥχελω χώραν;

ΚΟ. Οὐκ ἄκυσσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὥχελω Μίλων.

ΒΑ. Καὶ πόκα τήνος ἔλαγον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁπώπῃ;

ΚΟ. Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίην καὶ κάρλος ἐρίσδεν.

ΒΑ. Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶτηρ Πολυδάκεος ἦμῃ ἀμείνω.

ΚΟ. Κῶχετ' ἔχων (καπάναν τε καὶ ἑκάσι τεττόθε μάλα.

ΒΑ. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσῇν. 11

ΚΟ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεύησι.

ΒΑ. Δειλαῖαί γ' αὐτά, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟ. Ἡ μὲν δειλαῖαί γε, καὶ ἐκέτι λῶνσι νέμεσθαι.

ΒΑ. Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρριος αὐτὰ λέλειπ')

Τῶς ἔα. μὴ πρῶκας σιτίξῃ, ὥσπερ ὁ τέτλιξ;

ΚΟ. Οὐ δᾶν, ἄλλοκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομᾶω,

Καὶ μαλακῷ χόρσοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.

Ἀλλοκα δὲ (καίρῃ τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑ. Λεπίδος μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἶθε λάχοιεν

Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμότα, ὅκκα δύονσι, 21

Τᾶ Ηρα, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Co. Atqui senex submittit vitulos, meque observat. Ba. Ipse vero bubulcus absens quo tandem abiit? Co. An non audisti? Milo ipsum ad Alpheum secum adduxit. Ba. Et quando ille unquam oleum oculis suis vidit? Co. Aiunt eum vel cum Hercule viribus et robore certare posse. Ba. Et me mater dixit Polluce constantiorem esse. Co. Et abiit hic ligonem secum ferens, atque gregem ovium. Ba. Perfuaserit crederem Milo lupis, ut statim rabiosi essent. Co. Juvencae vero ipsum et mugientes desiderant. Ba. Miserae illae, pastorem quam

malum nactae sunt! Co. Sane miserae, et non amplius volunt pasci. Ba. Huic quidem vitulae ipsa tantum reliqua sunt ossa. numquid haec rore visitat, sicut cicada? Co. Non per terram. nam aliquando ipsam ad Aesarum pascit: et mollis fœni pulchrum fasciculum praebeo: aliquando vero saltat circa umbrosum Latymnum. Ba. Macilentus quidem et iste rufus taurus est. utinam fortiantur Lampriadae populares, quando sacrificant Junoni, talem: improbus enim est populus.

ΚΟ. Καὶ μὰν ἐς σομάλιμνον ἐλαύνει), ἐς τε τὰ Φύσκι,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαθον· ὅπα καλὰ πάντῃ φύοντι,
Αἰγίπυρος, ἢ κνύζα, ἢ δώδης μελίτεια·

ΒΑ. Φεῦ φεῦ· βασιεῦν) καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
Εἰς αἶθαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσασο νίκας.
Χὰ σύριγξ ἄρῳτι παλύνει), ἂν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟ. Οὐ τήνα γ', ἐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικίης, 30
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρόμα, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἂ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκλος
Αἴγων ὀγδώκοις μόνος καλεδαίσαις μάσδας·
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάζας
Τὰς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ Βωκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑ. Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν εὐδὲ θανοίσας
Λασδ' μεοδ'. ὅσον ἄγεις ἐμὶν φίλας, ὅσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῷ (κλήρῳ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχε. 40

ΚΟ. Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσεται ἄμεινον.
Ελπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Co. Et is quidem ad paludis ostium agitur, inque loca circa Phycum, et ad Neacethum, ubi omnia praeclara nascuntur, Aegyptus, et cynyza, et odorifera melitea. Ba. Heu, heu, ibunt et boves, omifer Aegon, ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam. Et fistula situ foedatur, quam olim compegisti. Co. Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Pisam proficisceretur, dono mihi eam reliquit. nam et ego quidem cantor sum, et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi. Laudo et Crotonem: pulchra urbs est Za-

cynthus. Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil Aegon octoginta solus voravit plectas. illic et taurum a montibus duxit prehensum ungula, et Amaryllidi donavit: mulieres vero procul acclamaverunt; pastores autem risit. Ba. O dulcis Amarylli, tui ne mortuae quidem obliviscemur: quam mihi caprarum cara, tam tu cara interiisti. Heu, durum valde fatum, quod mihi sortito obvenit. Co. Fidem decet care Batte: forsitan cras melius erit. Spes sunt inter vivos expertes autem spei sunt mortui.

Et Jupiter interdu-
mum
tulos:
infelice
be. Co.
tumulu
am, per
daturus
terum h
hi esset
verbera
Corydo
na mod
malleol
tylides

Χωρὶς ἄλλοκα μὴ πέλει ἄθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑ. Θαρσέω βάλλε κάτωθε τὰ μοχλία. τὰς γ' ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟ. Σίτθ' ἂ Κυμαῖθα ποτὶ τὸν λόφον· ἔκ ἐσακύνεις;
Ἡῶ νὰ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δασῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τελῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸν λαβώλον, ὥς τυ παλάξω.

ΒΑ. Θᾶσά μ' ὦ Κορύδαν περὶ τῷ Δίος. ἂ γ' ἄκανθα
Ἀρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν· ὥς δὲ βαθεῖαι
Τὰ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἂ πόρτις ὅλοιτο.

Εἰς ταῦτ' ἀνέτ' ἔπαν χασμά μῦθος. ἦ ῥά γε λᾴσεις;

ΚΟ. Νὰ νὰ, τοῖς ἰνύχεασιν ἔχω γένιν. ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑ. Οοσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσθῃ.

ΚΟ. Εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάτρε·
Εἰ γ' ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαδοι κομόωντι.

ΒΑ. Εἰπ' ἄγε μοι Κορύδαν, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τὰς ποτ' ἐκνιάθῃ;

ΚΟ. Ακμάν γ' ὦ δεικᾶε. πρᾶν γε μὴ αὐτὸς ἐπειθῶν, ὅ
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἄμμος ἐνάργει.

Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit. *Ba.* Animum recipio; pelle deorsum vitulos: nam oleae ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe. *Co.* Heus, abi Cymaetha ad tumulum: an non audis? veniam, per Pana, malam rem tibi daturus, nisi abis isthinc. ecce iterum huc accedit, utinam mihi esset curvum pedum, ut te verberarem! *Ba.* Aspice me, ὁ Corydon, per Jovem. nam spina modo hic me fauciauit sub malleolo quam vero altae atrac-tylides sunt! male pereat vitu-

la. in hanc enim inhians fauciatus sum. nunquid cernis? *Co.* Certe certe, et unguibus eam teneo: atque haec ipsa est. *Ba.* Quam exigua plaga est: et quantum virum superat! *Co.* In monte cum ambulas, ne discalceatus eas Batte: In montibus enim rubi et tribuli virent. *Ba.* Dic age mihi Corydon, fenecio ille num adhuc molit illud nigro supercilio scortillum quod olim deperibat? *Co.* Admodum quidem, ὁ miser. nuper ipse interveniens juxta speluncamprehendi in ipso opere.

D

Ba.

ΒΑ. Εὖ γ' ὦνδρωπε φιλοῖφα τό ται γῆρος ἢ Καλυρίσκοις
Εἰγύθεν ἢ Πάνεσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Βα. Euge, ὁ homo lascive: na-
tura quidem tua aut cum Sa-
tyris proxime, aut cum Pani-

bus, quibus exilia crura sunt,
certat.

Υ Π Ο.

I
cum
inte
tan
cap
rac
paste
ritac
tem
Alci
ama

ΟΔ

ΚΟ.

CA
S

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὺτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγουται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ ἀμουσίας ἐρίζουσιν, ὅτε ἀπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τῷ Συβαρίτα νέμει τὰς ἄγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυρίε τῷ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τένομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρωμένην Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν ἀπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ῥόδων κριτὴν αἰρῶντα. τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ ἀπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ἐπιγράφεται μὲν ἔν τῷτο τῷ Εἰδύλλιον, Οδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βυκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βυκολιάζειν, ἢ γοῦν βυκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

Hoc Idyllion magis dramaticum est. colloquuntur autem inter se in Italia, et de praesentia in arte musica certant, caprarius Comatas, qui Eumarae Sybaritae capras pascit; et pastor Lacon, qui Thurii Sybaritae pecora pascit. habet autem Comatas puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. et praemi-

um certaminis constituunt. caprarius hircum, pastor autem agnum. Morsonem vero cantionum judicem deligunt. finito autem certamine, iudex Morson caprario victoriam tribuit. inscribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod in via rixentur: Bucoliasti vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟ. **Α**ἴγεε ἐμαί, τῆνον τὸν ποιμῆνα τὸν Συβαρίταν
Φάγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μὲν νάνος ἔχθες ἔκ-
λεψεν.

CAprae meae, pastorem illum is enim meam pellem heri furatus est.

ΛΑ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρήνας σίττ' ἀμνίδες; ἔκ' ἰσορῆτε
Τὸν μὲ τὰν σύριγλα πρῶαν κλέφαντα Κομάταν;

ΚΟ. Τὰν ποίαν σύριγλα; τὸ γ' πόκα δῶκε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγλα; τί δ'; ἔκέτι σὺν Κορύδονι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππῆσδεν ἔχοντι;

ΛΑ. Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὃ' λεύδερε, τίν' δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέφας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·

Οὐδὲ γ' Εὐμάρᾳ τῷ δεασότῃ ἦς τοι ἐνευδεν.

10

ΚΟ. Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Τᾶς νύμφας τὰν αἴγα. τὸ δ' ὦ κακὴ ἔ τὸτ' ἐτάκῃ
Βασκαίνων, ἣ νῦν με τὰ λοῖδια γυμνὸν ἔθηκες.

ΛΑ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὃ σέ γε Λάκων
Τὰν βαῖταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαΐθιδος; ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὦνδρωπε, μανεῖς ἐς Κραῖθιν ἀλοῖμαν.

ΚΟ. Οὐ μὰν ἔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦ γαθὲ νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἱλαοὶ τε ἣ εὐμάρῃς τελέδοιεν)

Οὐ τευ τὰν σύριγλα λαθὼν ἔκλεφε Κομάτας.

ΛΑ. Αἴ τοι πεισεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγ' ἀροίμαν. 20
Ἀλλ' ἔν' αἴγα λῆς ἔριπον δέμεν (ἐντὶ μὲν ἔδεν

La. Annon a fonte fugitis ag-
nae? non videtis Comatem qui
mihi nuper fistulam furatus est?
Co. Quam fistulam? tu enim ser-
ve Sybarita, quando possedisti
fistulam? quid? annon cum Co-
rydone tibi satis fuit, sibilare a-
rundinis cannulam tenenti? La.
quam mihi dedit Lycōn, ὁ inge-
nue. tibi vero quam tandem La-
con furatus pellem quondam abi-
it? dic Comata neque enim Eu-
marae hero tuo fuit pellis in qua
dormiret. Co. Quam Crocylus
mihi dedit, discolorē, tunc cum
sacrificaret Nymphis capram:

tu vero improbe et tunc conta-
bescebas invidens, et nunc pos-
tremo nudum me fecisti. La.
Non, per ipsum Pana littoralem,
non tibi Lacon pelliceum exiit
filius Calathidis: aut si fallo, u-
tinam de hac rupe, ὁ amice, fu-
rore correptus, in Crathin sali-
am. Co. Non certe, non, per ip-
sas nymphas palustres, ὁ bone:
(Quae mihi placatae et benevo-
lae sint) non tuam fistulam fur-
tim sustulit Comatas. La. Si ti-
bi credam, dolores Daphnidis
perferam. sed enim, si vis haec
dum deponere, (nihil enim est

fa-

facrum
ertabe
us cor
uscepi
us: ag
um de
allute, i
uo nol
etonde
ta qua
um can
ste, inq
inquam
t. vesp
am. sed
a vero (f
2. Ne f

Ιερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔσε κ' ἀπείπης.

ΚΟ. Ὑς ποτ' Ἀθανάϊαν ἔριν ἤρισεν ἠνὶ δὲ κῆται
Ωριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑ. Καὶ πῶς ᾧ κίναδ', εὖ τὰδε γ' ἔασε) ἐξ ἴσθ' ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παράσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟ. Οἷσις νικασεῖν τὸν πλάσιον, ὥς τὸ πεπρίθεις·
Σφᾶξ βομβῶν τέτλιγος ἐναντίον. ἀλλὰ καὶ ὅτ' ἔτοι
Ωριφος ἰσοπαλὴς· τὸ (ἴδ' ὁ τράγος ἔστος) ἔρισδε.

ΛΑ. Μὴ σπεῦδ'. ὃ γάρ τοι θυρὶ θάλλεται· ἄδιον ἀσῆ
Τὰδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσεια ταῦτα καθίζας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τινεὶ καταλείβεται, ὧδε πεφύκει
Ποῖα, χα' εἰβάς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαεῦντι.

ΚΟ. Ἀλλ' ἔτι σπεύδω. μέλα δ' ἄχθομαι εἰ τὸ με τολμῆς
Ομμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπει, ὃν ποτ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἂν χάρις ἐς τὶ ποθέρπει.
Θρέψα καὶ λυκιδεῖς, θρέψα κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑ. Καὶ πῶς ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ κακὸν
Μέμναμ', ᾧ φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

ΚΟ. Ανίκ' ἐπύγισόν τυ, τὸ δ' ἄλγεις. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἶδε κατέβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑ. Μὴ βάδιον τήνω συγίσματος ὕβὲ ταφείης
Ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὧδ' ἔρπε, καὶ ὕτερα βωκολιαξέης.

ΚΟ. Οὐχ ἐρψῶ τηνεῖ. τῷ τῶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.

Εὐδ' ὕδατος ψυχρῷ κραναὶ δύο. ταῖ δ' ἐπὶ δένδρῳ

Ορνίχες λαλαγεῦντι. καὶ ἡ σκιά ὕδεν ὁμοία

Τὰ παρὰ τὴν βάλλει δὲ καὶ ἡ πίτυς ὑφ' ὅδε κώνυς.

ΛΑ. Ἡ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τὰδε παλαιοῖς, 50

Αἶκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταῖ δὲ τραγεῖαι

Ταῖ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴν περ' ὄσδεις.

Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λακκοῖο γάλακτος

Τῆς νύμφης. στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαῖω.

ΚΟ. Αἱ δὲ κε καὶ τυ μόλης, ἀπαλὰν πλείρην ὧδε παλαιοῖς,

Καὶ γλαχῶν ἀνδεῦσαν. ὑπεσῆται δὲ χεμαρῶν

Δέρμαλα, καὶ παρὰ τὴν μαλακώτερα τέτρακίς ἀρνῶν.

Στασῶ δ' ὀκλῶ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,

Οκτῶ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλεία κηρί' ἐχοῖσας.

Co. Tunc cum pedicabam te, et tu dolebas. capellae autem istae balabant: caper vero eas premebat. *La.* Ne profundius illo pedio, ὁ gibbose, sepeliaris: sed huc adsis, veni, et postremo cantabis. *Co.* Nunc ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est, hic suaviter susurrant apes circum alvearia: hic et aquae gelidae fontes duo sunt, ipsaeque super arborem volucres garrunt, et umbra nihil similis est illi quae apud te est. dejicit vero et pinus superne nuces. *La.* Atqui pelles agninas, et lanam hic cal-

cabis, si veneris, somno molliorem: pelles vero hircinae quae apud te sunt, pejus olent quam tu oles. statuam vero cratera magnum albi lactis nymphis, statuam et alium dulcis olei. *Co.* Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis, et pulegium florens: substernentur vero caprarum pelles molliores quadruplo quam quae apud te sunt agninae. Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani, et octo cymbia mellis plenos favos habebuntia.

ΛΑ. Αὐτόδε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδ'· 60
τὰν σαυῖν παλίων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθ' οἱ ποδ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟ. Οὐδὲν ἐγὼ τίνω ποτ' ἰδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰλῆς, τὸν δρυλόμον βωσρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
τῆνας τὰς παρὰ τίν' ξυλοχίσδετα· ἐνὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑ. Βοσρέομες. Κομ. Τὺ κάλει νιν. Λάκ. Ἰθ' ὧ ξέने, μικ-
τὰδ' ἐνθῶν. ἄμμες γ' ἐρίσομες ὅσις ἀρείων [κὸν ἄκυσον
Βωκολιασάς ἐσι. τὺ δ' ὧ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Εν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὺ γὰρ τῆτον ὀνάσης.

ΚΟ. Ναὶ πόλιν τῶν νυμφῶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα 70
τὸ πλεόν ἰδυῖνης, μήτ' ὦν τὺ γὰρ τῷδε χαρίζῃ·
Α δέ τοι ἅ ποίμνα τῷ Θυρίῳ ἐσὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρῆς φίλε τῷ Συβαρίτα.

ΛΑ. Μὴ τὺ τις ἡρώτα, ποτ' ἴω Διός, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμὸν ἐσὶ κάκιστε τὸ ποίμνιον; ὥς κάλος ἐσσί.

ΚΟ. Βένιθ' ἔστος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορᾶω,
Κὺδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρβημος ἐσσί.

ΛΑ. Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖτις

*La. istinc mecum certa, et isthic
Bucolicum carmen cane: pro-
prium locum calcans, tene quer-
cus. verum quis nos quis judica-
bit? utinam jam huc veniat bo-
um pastor Lycopas. Co. nihile-
go illo opus habeo. sed virum,
si vis, lignorum sectorem voce-
mus, qui ericas illas apud te fin-
dit. est vero Morson. La. Voce-
mus. C. tu accerse eum. L. A-
ge hospes paullisper audi, huc ac-
cedens. nos enim certamus, uter
melior Bucolicus cantor sit. tu
vero care Morson, neque me per
gratiam judices, neque porro is-*

*tum juves. Co. Ita per Nymph-
as, ita Morson, neque Comatae
plus juris tribuas, nec etiam La-
coni huic gratificeris. istud ve-
ro ovile Thurii est Sybaritae.
Eumaracae vero Sybaritae capra-
rum gregem amice hic vides.
La. Num te rogabat aliquis, per
Jovem, an Sybaritae, an meus
grex sit, improbiissime? quam
garrulus es! Co. Heus bone vir,
ego quae vera sunt dico, neque
arroganter gloriator: tu vero ni-
mium mordax es. La. Dic age
si quid dicendum habes, et hos-
pitum in urbem rursus*

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Ζώντ' ἄφες. ὦ παῖδαν, ἦ τωμύλος ἦτορ Κομάτα.

ΚΟ. Ταί μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν αἰοῖδον Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐτᾶς χιμάρως δύο πρᾶν ποικ' ἔδυσα.

ΛΑ. Καί γ' ἐμ' ὠπόλλων φιλεῖ μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρει.

ΚΟ. Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυμάλους αἴγας ἀμέλγω· καὶ μ' ἀπαῖς ποθ' ὀρεῦσα, Τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑ. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως χεδὸν ἑκάσι πληροῖ Τυρῶ, καὶ τὸν ἄνακτον ἐν ἄνδρεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟ. Βάλλει καὶ μάχοισι τὸν ἀπόλον αἰ Κλεαρίσα, τὰς αἴγας παρελῶντα, καὶ αὐτὴ τι ποπτυλιάσσει.

ΛΑ. Κῆμὲ γ' ὁ Κρατίδας τὸν ποιμῆνα λῆτος ὑπανῶν Εκμάνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείειτ' ἔθειρα.

ΚΟ. Ἀλλ' ἐσύμβλητ' ἐς κυνόσβαλος ὅδ' ἀνεμόνα πρὸς ῥόδα, καὶ ἄνδρα πᾶρ αἰμασίᾳσι πεφύκει.

ΛΑ. Οὐδὲ γ' ὅδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες· αἱ μὲν, ἔχοντι Λεπιδὸν ἀπὸ πρίνοις λεπύριον· αἱ δὲ, μελιχραί.

ΚΟ. Κῆγ' ὅδ' ὁ δώσω τᾶ παρδένω αὐτίκα φαίωσαν, Εκ τᾶς ἀρκεύω καθελὼν· τῆνι γ' ἐφίσδει.

Vivum dimitte. ὁ Apollo, sane dicax es Comata. Co. Musae me multo magis amant, quam cantorem Daphnidem. ego vero ipsis nuper capras duas mastavi. La. Etenim me Apollo valde amat. et pulchrum ipsi Arietem ego pascō: nam Carneae festa jam imminēt. Co. praeter duas, reliquas capras geminiperas mulgeo. et puella me aspiciens, ah miser, inquit, tu ipse mulges? La. Ah ah, Lacon viginti ferme calathos implet caseo, et puerum impuberem in deliciis habet. Co. Petit et malis capra-

rium Clearista, capras praeteragentem, et suave aliquid admurmurat. La. Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma. Co. Sed non conferenda sunt rubus caninus et anemone cum rosis, quarum flores circa sepes nascuntur. La. Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam, haec vero mellita sunt. Co. Et ego quidem mox puellam dabo palumbum, ex juniperi abreptum: ibi enim incubat.

La.

La.
lana
gran
Heu
pella
vem
myri
Cona
pasce
admo
hi fin
opus
haec a
nis est
strang
ut om

ΛΑ. Αλλ' ἐγὼ εἰς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅπποκα πεζῶ
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρασίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟ. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κλίνῃ ταῖ μηκάδες· ὧδε νέμεοδε,
Ὡς τὸ κάθανιες τῷτο γέωλοφον, ἅτε μυρῖκαι.

ΛΑ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἕτος ὁ Κῶναρος, ἅτε Κυναῖθα,
Τηλεῖ βοσκησέοδε ποτ' ἀνιολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟ. Εἰσι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσιος, ἔσι δέ κρητὴρ,
Εργον Πραξιτέλης. τᾷ παυδί δέ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑ. Χά μιν ἐσὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχι·
Ὀν τῷ παυδί δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟ. Ακρίδες αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμὸν,
Μὴ μὲ λωβᾶσθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβας.

ΛΑ. Τοῦ τέτλιγες ὀρῆτε τὸν ἀπόλον ὡς ἐρεδίσδω· 110
Οὕτω κ' ὕμμες θὴν ἐρεδίσδετε τὼς καλαμδάς.

ΚΟ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποδέσπερα ραγίζοντι.

ΛΑ. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καλαῖρ' ἀγόντες, ὑπνέμιοι φορέον).

ΚΟ. Ἡὲ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὸ καλῆλασα, καὶ τὸ (ἐσαρῶς

La. Ego vero ad vestem mollem
lanam, cum tondebo ovem ni-
gram, Cratidae donabo ipse. *Co.*
Heus discedite ab oleastro ca-
pellae: hic pascimini, ad decli-
vem hunc tumulum, ubi sunt
myricae. *La.* Non a quercu tu
Conare, tuque Cynaetha, hic
pascimini versus ortum, quem-
admodum Phalarus? *Co.* Est mi-
hi sinus e cupresso, est et crater
opus Praxitelis: puellae vero
haec adservo. *La.* Et nobis ca-
nis est custos gregis, qui lupos
strangulat. hunc puero donabo,
ut omnes feras persequatur. *Co.*

Vos locustae, quae saepem nos-
tram transilire soletis, ne meas
laedatis vites: sunt enim tenerae.
La. Cicadae videte ut ego capra-
rium irrito: sic et vos scilicet ir-
ritatis messores. *Co.* Odi densi-
caudes vulpes, quae vites Mico-
nis semper frequentantes, vespere
ex illis uvas comedunt. *La.*
Etenim et ego odi scarabeos,
qui Philonidae ficus absumen-
tes, sublimes feruntur. *Co.* An
non meministi, quando ego te
perculsi, tuque dentes stringens

pulchre

Εὖ ποκα κιγκλίζα, καὶ τὰς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑ. Τῆτο μὲν ἔμέναμ' ὅκα μὰν ποκα τῇδε τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τῆτό γ' ἴταμι.

ΚΟ. Ἡδὴ τις Μόρσων πικραίνε'· ἐχὶ παρήδα; 120
Σκύλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάμαλος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑ. Κῆγ' ὡ μὲν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσεις.
Εὐθὺν τὰν κυκλάμιον ὄρουσέν νυν ἐς τὸν Αλεῖνα.

ΚΟ. Ἰμέρα ἀνδ' ὕδατος ρεῖτω γάλα· καὶ τὸ δὲ Κραῖδι
Οἶνω πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαμ.

ΛΑ. Ρεῖτω χά Συβαρῖτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Α παῖς ἀνδ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαμ.

ΚΟ. Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγιον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ χῖνον παλίσοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονταμ.

ΛΑ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὅτεσι παρέσι μὲν ἂ μελίτεια
Φέρβεωταμ, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ῥόδα κιστὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟ. Οὐκ ἔραμ' Αλκίππας, ὅτι με πρὸν ἐκ ἐφίλασε
Τῶν ὧτων κατελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα.

ΛΑ. Αλλ' ἐγὼ Εὐμήδους ἔραμα μῆγα· καὶ ῥ' ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὠρεῖα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

pulchre movebas te et quercui haerebas illi? *La.* Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum Eumaras valde ceciditloris, id equidem probe novi. *Co.* Jam quispiam irritatur, ὁ Μόρσων: nonne sensisti? vade cito; et scillas veteres e sepulchro evelle. *La.* Et ego quempiam pungo, Μόρσων, tuque id vides. profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias. *Co.* Himera pro aqua lacte fluat, tuque ὁ Crathi, vino rubescas, et junci fructum ferant. *La.* Fluat mihi et fons Sybaritis melle, at-

que mane puella pro aqua urnam favis intingat. *Co.* Meae quidem caprae cytisum et aegilon comedunt, atque juncum calcant, et inter arbuteas frondes cubant. *La.* Ovibus vero meis adest apiastrum ad pascendum, et sicut rosae copiosa hedera effloret. *Co.* Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est aures prehensens, cum ipsi palumbum donarem. *La.* Sed ego Eumedem vehementer amo: nam cum ipsi fistulam porrexit, admodum belle me osculatus est.

ΚΟ. Οὐ δερμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἔσι φιλεχθής.

ΜΟΡ. Παύσαο δαί κέλομαι τὸν ποιμῆν'· τὴν δὲ Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· ἢ τὺ δὲ θύσας
Τῆς νύμφας, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 140

ΚΟ. Πέμψω γὰρ τὸν Πᾶνα. φριμάσσω πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κήγῳ γ' ἴδ' ὡς μέγα τῦτο καχάζω
Καλῶ Λάκωνος τῷ ποιμῆνος, ὅττι ποτ' ἦδη
Λυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ἔρανόν ὕμιν ἀλεῦμαι.
Αἴγεις ἐμαί θαρσεῖτε κερεχίδες· αὖριον ὕμμε
Πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοδι κράνας.
Οὗτος ὁ λακίτας ὁ κορυπίλος, εἰ τιν' ὀχεύσεις
Τᾶν ἀγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Τῆς νύμφαςι τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Co. Non fas est, ὁ Lacon, picas certare cum lusciniis, neque u-
pupas cum cyenis: tu vero ὁ
miser odiosus es. Mor. Jubeo
ovium pastorem desinere. tibi
vero Comata, donat Morson ag-
nam: tu ergo sacrificans nym-
phis, Morsoni mox bellam car-
nem mittas. Co. Mittam per Pa-
na. prae gaudio fremat totus
hircorum jam grex: et ego vi-
de quam magnum hunc cachin-
num nunc edam, contra pasto-

rem Laconem, quod tandem jam
agnum acquisivi: nunc vobis
in coelum saliam. vos meae
cornigeræ capellæ bonum ani-
mum habete: cras enim vos om-
nes ego in Sybaritide fonte la-
vabo. heus tu albe, qui cornu
petis, si quam aggredieris ex ca-
pellis, percutiam te, priusquam
sacrificem nymphis agnum: sed
ecce hic rursus incipit. atque si-
am ego, nisi te percutiam, Me-
lanthius pro Comata.

ΥΠΟ-

Ε 2

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Δαμοίτας ἡ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ
 θρέμμαλα (υνελαύνουσι· ἡ ἀμοιβάως τὴν περὶ Κύκλω-
 πος ἡ Γαλαΐας νύμφης ὑπόδεσιν ἄδουσιν. ἄρχεται
 μὲν ἓν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν
 ἀπόδεσιν ποιῶμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται) ὡς ἐκ
 πρῶτον τῷ Πολυφῆμῳ δίδειν. τὰ πρᾶγμαλα ἐν Σι-
 κελία. πρὸς διαλέγει) δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτω, ἡ ἡ μέμνη)
 ἐν τοῖς Θαλυσίοις, ἡ ἀλλαχῇ. Δύναται) δὲ ἕτος εἶναι ὁ
 τῷ Φαινομένων ποιητῇ.

Damatas et Daphnis aestate
 sub meridiem greges in unum
 locum compellunt. et alternis de
 Cyclope et Galatea nymphe ca-
 nunt. incipit itaque cantilenam
 Daphnis sermonem tanquam ad
 Cyclopem dirigens. Damatas

vero respondet quasi sub perso-
 na Polyphemi. res ipsa in Sici-
 lia gesta fingitur. alloquitur po-
 eta Aratum, cujus etiam memi-
 nit in Thalyssis, et alibi. potest
 autem is esse qui Phaenomena
 scripsit.

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι,

Εἰδύλλιον 5'.

Δ Α Ι Μ Ο Ι Τ Α Σ ἡ Δ Α Φ Ν Ι Σ.

 Αμοίτας ἡ Δάφνις ὁ βοκόλος εἰς ἓνα χῶρον
 Τὰν ἀγέλαν ποτ' Ἀράτε (υνάγαγον· ἡ δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δὲ τιν' ἄμφω

D Amoetas et Daphnis bubul-
 cus in unum locum gre-
 gem olim, ὁ Arate, compule-

runt. erat vero alter eorum ru-
 fus, alter semiberbis. ad fontem
 autem quendam ambo

Εσδόμμοι δέρεος μέσω ἄμασι τοιαῦδ' αἶδον.

Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν.

ΔΑΦ. Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἈΓαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωλα τὸν ἀπόλον ἄνδρα καλεῦσα·

Καὶ τύ νιν ἔσποθοῖα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι.

Αἰδέα. (υῖσδων. πάλιν αὖδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει

Α τοι τὰν οἴων' ἐπεταί (χοπός· ἃ δὲ βαῦσθαι

10

Εἰς ἄλλα δερκομήα. τὰ δὲ νιν καλὰ κύμασι φαίνει

Ασυχὰ καχλάζοντα, ἐπ' ἀγριαλοῖο δέοισαν.

Φράζω μὴ τὰς παῖδας ἐπὶ κνάμασιν ὀρέσῃ

Εξ ἁλὸς ἐρχομένης, κατὰ δὲ χροῖα καλὸν ἀμύξῃ.

Α δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύψει, ὥς ἀπ' ἀκάνθας

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν δέρος ἀνίκα φρύττει·

Καὶ φάγ' φιλέοντα, καὶ ἔφιλέοντα διώκει·

Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωσι

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ δὲ ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ ταῦδ' αἶδεν·

20

ΔΑΜ. Εἶδον γὰρ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἀνίκα ἔβαλλε,

Κὺ μ' ἔλαβ', ἔτὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὦ ποδόρημι

I,

αὐτῶν

um ru-
fontem

Sc-

sedentes, medio die aetivio, talia
anebant. prior porro coepit
Daphnis, quoniam et prior pro-
vocaverat. *Daph.* Petit tibi, Po-
lypheme, gregem ovium Gala-
ta pomis, amatorem difficilem
pariarum virum vocans. tu ve-
ipsam non aspicias, miser, mi-
sed sedes suaviter fistula can-
ns. ecce illa iterum canem pe-
tens, quae te sequitur custos ovi-
um. ipsa vero latrat, in mare
spectans, illamque pulchri-
tus ostendunt placide fre-
quentes, in littore currentem. vi-
ne canis puellae in crura ir-

ruat, cum e mari egredietur, ne-
ve pulchrum corpus laniet. illa
vero ibi deliciatur, sicut ab a-
cantho arida folia, quando pul-
chra aestas torret. et fugit aman-
tem, et non amantem festatur.
et a linea sacra movet calculum.
certe enim amoris saepe, ὦ Poly-
pheme, quae non pulchra sunt,
ea pulchra videntur. post hunc
Damoetas incipit, et haec ceci-
nit: *Dam.* Vidi per Pana ovi-
um gregem cum peteret, nec me
latuit, neque hunc meum uni-
cum dulcem oculum, quo uti-
nam videam

usque

Ες τέλος. αὐτὰρ ὁ μάνης ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Εχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ἔποθ' ὀρήμῃ,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φάμι γυναιῖν ἔχειν· ἃ δ' αἰόισα,
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παῖαν, καὶ τάκε'· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰσεῖ παπλάνοισα ποτ' ἄνδρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
 Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἦσαν
 Αὐτᾶς, ἐκνυῖτο ποτ' ἰχία ῥύγχος ἔχοισα. 30
 Ταῦτα δ' ἴσως ἰσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμφεῖ
 Ἀγέλον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔσε κ' ὁμόοση
 Αὐτά μοι σορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γάρ θην ἔδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγονσι.
 Ἡ γὰρ πρὶν εἰς πόντον ἐσέβλεπον (ἥς δὲ γαλᾶνα)
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἃ μία κῶρα,
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέρριται) καλεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
 Λακκοῖραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαυε λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἐπίσσω κόλπον.
 Ταῦτα γὰρ ἃ γράμα με Κοτυτταρίς ἐξεδίδαξεν, 40
 Ἀπρὸν ἀμῶντεσι παρ' Ἰπποκόωνι ποταύλει.

usque ad finem. sed vates Te-
 lemus hostilia praedicens, hostilia
 ferat domum, ut suis liberis ad-
 servet. sed et ipse ego pungens
 rursus eam non aspicio, sed di-
 co me aliam quandam mulierem
 habere: ipsa vero audiens invi-
 det mihi, ὁ Apollo, et tabescit,
 atque e mari furiosa profilit, cir-
 cumspectans ad antra et greges.
 iussi autem canem illi placide al-
 latrare: etenim cum amarem ip-
 sam, canis ganniebat, ad femo-
 ra rostrum admovens. cumque
 me saepius id facere videbit, for-
 te mittet nuncium: verum ego
 fores occludam, donec juraverit,

quod ipsa mihi velit sternere
 pulchrum lectum in hac insula.
 neque enim deformis sum, ut de
 me dicunt: certe nuper in mare
 inspexi: erat autem tranquillitas:
 et pulchra quidem mihi bar-
 ba, pulchra vero haec una pul-
 pula (ut a me iudicabatur) vi-
 debatur. dentium porro nitore
 candidiorem, quam Parus
 lapis est, mare ostendebat. nuper
 vero fascino laederer, ter ipse
 gremium meum inspuui. nam
 me anus Cotyttaris docuit, quae
 nuper messoribus apud Hippoco-
 ontem accinebat.

Τόσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
 Χὼ μὲν τῷ, Κύριγ'. ὁ δὲ τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
 Αὖλ' ἐφίλασε Δαμοίτας, Κύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
 Ωρχεῖντ' ἐν μαλακᾷ τὰ πόρριες αὐτίκα ποία.
 Νίκη μὲν ὕδ' ἄλλος, ἀνάσασσι δ' ἐγένοντο.

Haec cum dixisset, Daphnin Da-
 moetas exosculatus est. et ille
 quidem huic fistulam, hic vero
 illi pulchram tibiā dedit. tibia
 canebat Damoetas, fistula vero

canebat Daphnis bubulcus: et
 vitulae statim saltabant in mol-
 li gramine. vicit tamen neuter,
 sed erant invicti.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς
 Αλεξάνδρειαν ἀπῆι, φίλος καί ἐστι Φρασιδάμῳ καὶ Αντι-
 γένει, Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπὸ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν
 ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτῃ καὶ Ἀμύν-
 τῃ. ἐνθυγχάνει δὲ κατ' ὁδὸν Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ
 Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλῶντες διεξέρχοντο τὰς ἐαυτῶν
 ἑρωτας. ἐστὶ μὲν ἔν τῷ τοῦ Εἰδύλλιον ὅλως διηγημα-
 τικόν.

Peregre agens Theocritus in
 insula Co, cum ad Ptolemaeum
 in Alexandriam profisceretur,
 amicus factus est Phrasidamo et
 Antigeni Lycopaei filiis: voca-
 tusque ab illis rus ad Thalyfia
 sacra Cereris, abijt eo cum Eu-

crito et Amynta. incidit autem
 in itinere in Lycidam Cydonia-
 tam ex Creta, et mutuo sermone
 suos ipsorum amores inter se re-
 censent. continet igitur hoc Idyl-
 lion meram rei gestae narratio-
 nem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

Εἰδύλλιον ζ'.

ΗΣ χρόνος ἀνὶ ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτος ἐς τὸν Αλεντα
 Εἰρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμις Ἀμύντας
 Τᾷ Διοῦ δ' ἔταχε Θαλύσια ὁ Φρασιδάμος
 Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴ τι περ ἑδλὸν

TEmpus erat, cum ego et Eu-
 critus ad Halenta ibamus
 ex urbe, et tertius nobiscum erat
 Amyntas. nam Cereri faciebant

Thalyfia, Phrasidamus et Anti-
 genes, duo filii Lycopaei: si quis
 boni restat

adhu

Χαῶν τῆς ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
 Χάλκωνος, Βύρειαν ὅς ἐκ ποδὸς ἄνι κράναν,
 Εὐγ' ἐνερεσάμηνος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
 Αἴγαιοι πηλέα τε εὐσκιον ἄλσος ἔφανον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι καὶ ἠρεφείας κομόωσα.
 Κῆπῳ τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὕδὲ τὸ σᾶμα
 Ἀμῖν τῷ Βρασίλα κατεφάνετο· καὶ τιν' ὀδίταν
 Εὐδλὸν σὺν μοῖσαισι Κυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
 Ὀνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· ὕδὲ κέ τις μιν
 Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔζοχ' ἐώκει.
 Ἐκ μὲν γὰρ λασίῳ δασύτριχος εἶχε τράγοιο
 Κνακὸν δέρμ' ὥμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ γῆθεσι γέρων ἐσφίγλετο πέπλος
 Ζωτῆρι πλακερῷ· ποικῆν δ' ἔχεν ἀγριεαῖω
 Δεξιτερᾷ κορύναν· καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε (ἑσάρως
 Ομμαλί μεδιόωνι, (γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖρας)
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὴν μέσαμέριον πόδας ἔλκει;
 Ανίκα δὴ καὶ (αὐρὸς ἐφ' αἵμασι καὶ καθάδει,
 Οὐδ' ἐπιθυμῶντες κορυθακίδες ἠλαύνοντα.

10

20

adhuc ex antiquis illis nobilibus
 inde a Clytia, atque ipso Chal-
 cone, qui Buream fontem ab i-
 mo consecit bene adnexus ad
 petram genu. natae vero circa
 eum fontem populi ulmique um-
 brosum nemus efficiebant, viri-
 dibus foliis testae frondentes.
 necdum vero mediam viam e-
 mensi eramus, et nondum sepul-
 crum Brasiliae nobis apparebat,
 cum in quendam viatorem Cy-
 donium virum bonum, et Musis
 dilectum, incidimus. nomen e-
 rat Lycidas, pastor vero capra-
 tius erat: neque aliquis ipsum

ignorasset aspiciens; nam capra-
 rio admodum similis erat. ex
 hirsuto enim et villosa exuvio
 hirci habebat fulvam pellem hu-
 meris indutam, recens coagulum
 adhuc redolentem. circa pectus
 vero vetustum pallium illi ad-
 strictum erat cingulo textili,
 curvumque ferebat ex oleastro
 dextra manu pedum, et placide
 ridens me appellavit. oculo ar-
 ridenti (nam risus illi haerebat in
 labris:) Simichida, quo tu nunc in
 meridie pedes trahis? quum et
 lacertus sub sepibus dormit, ne-
 que cristatae cassitae vagantur.

F

An

Η μὲν δ' αἶψα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινὸς ἀσῶν
 Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νεισομῆροιο
 Πᾶσα λῖθος πρᾶξις αἰδοῖται ἀβρυλίδεσσιν αἰεῖται.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 Εμῶν Συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμητῆρεσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰάνει
 Ἀμέτερον καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 30 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἢ ᾧ ἑταῖροι
 Ἀνέρες εὐπῶπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 Ολβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ (φισι πῖονι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκρίδον ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ ᾧ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἄως)
 Βωκολιασδόμεοι· τάχ' ὥτερος ἄλλος ὄνασῃ.
 Καὶ ᾧ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν σόμα· κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες αἰοδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις ὑταχυπειδής·
 Οὐ δᾶν· ὃ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, ὅτε τὸν ἐδλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, ὅτε Φιλητᾶν,
 Αἰίδων· βᾶτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὃ δ' ἀπόλος, αἰδὺ γελάξας,

an vocatus ad coenam festinas?
 an in alicujus ex civibus torcu-
 lar insilis? nam te pedibus con-
 citato, omnes calculi offensi ad
 soleas tinniunt. illi ego respon-
 di: care Lycida, omnes te di-
 cunt esse eximium fistulatorem,
 inter et pastores et messores:
 quod magna laetitia animum af-
 ficit nostrum; etsi, ut mea fert
 sententia, te equiparare spero.
 iter vero hoc nobis est ad Tha-
 lyfia: sane enim amici viri epu-
 lum parant pulchrae Cereri, o-
 pum primitias offerentes; nam
 ipsis valde pingui mensura dea

frumento complevit horreum.
 sed age (quoniam communis
 haec via est, communis et dies)
 canamus carmen Bucolicum:
 forte alter alterum juverit. nam
 et ego Musarum facundum os
 sum; meque dicunt omnes canto-
 rem optimum esse: sed ego non
 facile illis credo: non per ter-
 ram. nondum enim, meo judi-
 cio, neque praestantem Sicelidam
 Samium vinco, neque Philetam,
 cantando: sed velut rana quae-
 dam contra cicadas, contendo.
 sic dixi dedita opera. caprarius
 autem cum suaviter arrisisset,

Hoc,

Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, ὕνεκεν ἔσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκλων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρδῇ
 Ἴσον ὄρας κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ωρομέδοντος,
 Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον αἰοδὸν
 Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ὦ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκη
 Τῷδ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
 Εὐσεῖ) Ἀγεάνακι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, καὶ Ωρίων ὅτ' ἐπ' Ωκεανῷ πῶδας ἴσχη,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπίδ' ἄμμιον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ρύσῃ). Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
 Χάλκυνες σορεσεῦνσι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὃς ἔχατα φυκία κινεῖ.
 Ἀλκύνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλισα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσας τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημῶν ἐς Μιτυλάναν

50

60

hoc, inquit, tibi pedum donabo,
 namque es totus revera germen
 divinitus factum. nam et fabrum
 valde odi, qui conatur extruere
 domum tam altam, quam est ver-
 tex montis Oromedontis: et Mu-
 sarum aves, quaecunque contra
 Chium vatem ex adverso stri-
 dentes, incassum laborant. sed
 agē, quamprimum incipiamus
 canere Bucolicum carmen, Simi-
 chida: atque ego quidem canam
 (vide quaeſo num tibi placeat)
 hoc quod nuper in monte bre-
 ve carmen meditatus sum: uti-
 nam sit Ageanaſti felix naviga-

tio in Mitylenen: etiam tunc cum
 sub occiduis haedis notus humi-
 dos urget fluctus, cumque Orion
 in Oceano pedes sistit, si Lycidam
 tostum ab amore liberaverit:
 nam ardens illius amor me urit.
 et Halcyones sternent fluctus et
 mare, atque Notum, atque Eu-
 rum, qui extremas algas movet:
 Halcyones, quae a glaucis Ne-
 reidibus maxime inter aves dili-
 guntur, quaecunque e mari vic-
 titant. utinam Ageanaſti navi-
 ganti in Mitylenam

Ωρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 Κηγὼ τήνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ροδόεντα,
 Ἡ καὶ λαχοῖων εἴφανον περὶ κρατὶ φυλάσγων,
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμῆρος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χαίσιβας ἐσθῆται πεπυκασμένα ἐστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγνάμψῳ τε κρίνω.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημῆρος Ἀγεάνακτος,
 Αὐτᾶσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρέιδων. 70
 Αὐλησεῦνσι δέ μοι δύο ποιμῆνες· εἷς μὲν, Ἀκαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσθεῖ,
 Ως πόκα τὰς Ξενίας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
 Χῶς ὅρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρῦες αὐτὸν ἐδρήνευν,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθασιν ποταμοῖο·
 Εὖτε χιὼν ὡς τις καλετάχετο μακρὸν ὑφ' Αἶμον,
 Ἡ Ἀθῶ, ἢ Ροδόπαν, ἢ Καύκασαν ἐχαλόνετα.
 Ἀσθεῖ δ' ὡς ποκ' ἔδεικτο τὸν ἀπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος·
 Ως τέ νιν ἀσιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσθαι 80

omnia tranquilla sint, ut in com-
 modum portum perveniat. ego-
 que illo die anethinam vel rosa-
 ceam, aut ex albis violis coro-
 nam in capite gestans, vinum in
 Ptelea natum e cratere hauriam,
 ad ignem recubans; interea in
 igne aliquis fabas torrebit, et
 thorax deasatus erit ad cubitum
 usque Cnyza, asphodelo, et flexi-
 bili apio: et bibam suaviter,
 memor Ageanaetis, ipsis calici-
 bus usque ad faeces labrum in-
 figens. tibiis vero cantabunt
 mihi duo pastores, alter Achar-
 nensis, alter vero Lycopitas: et

Tityrus prope accinet, quomo-
 do olim Xeneam amavit Daph-
 nis bubulcus: et quomodo per
 montem oberravit, et quomodo
 quercus ipsum luxerunt, quae
 nascuntur circa ripas fluvii Hi-
 merae, quum ille velut nix con-
 tabescebat in excelsa Haemo,
 vel in Atho, vel Rhodope, vel
 in extremo Caucaso. cantabit-
 que quomodo olim inclusum ex-
 ceperit pastorem ampla arca vi-
 vum, ob malam impietatem he-
 ri: et quomodo ipsum simacalu-
 erunt ex pratis venientes

Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθίσσι μέλισσαι·
 Οὐκ ἐκὰ οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματός χέει νέκταρ.
 Ω μακαριστὲ Κομάτα, τὴν δὴν ταδε τεργνὰ σπειρόνδεις,
 Καὶ τὴν κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὴν μελισσᾶν
 Κηρίᾳ φερβόμβρος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσας.
 Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωαῖς ἐναρίθμιος ὠφελος ἦμες.
 Ως τοι ἐγὼν ἐνόμῃον ἀν' ὥρεα τὰς καλαῖς ἀγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὴν δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκῃς
 70 Ἀδὺ μελισσόμβρος κατακέκλισο δῆε Κομάτα.

Χὼ μὲν τόσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις 90
 Κηγὼν τοῖ' ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κημέ διδάξαν ἀν' ὥρεα βυκολέοντα
 Εσθλά, τὰ πῶν καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἀγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὃ τὴν γεραίρειν
 Ἀρξέμυ. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοῖσας·
 Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπλεον· ἢ γὰρ δὲ δειλὸς
 Τόσον ἐρῇ Μυρτῆς ὅσον εἶαρος ἀγας ἔρανίαι.
 Ωρᾶτος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
 80 Παγδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πότον. οἶδεν Ἀρισίς,

in cedrum dulcem, mollibus flo-
 ribus, apes; eo quod illi Musa
 dulce nectar in os infuderat. o
 beate Comata, tibi haec jucun-
 da acciderunt: et tu in arcem
 inclusus fuisti, atque tu apum
 favis pastus totum annum ex-
 gisti. utinam meo tempore inter
 vivos fuisses numeratus! tibi e-
 nim pascere in montibus pul-
 chras capellas, vocem tuam au-
 diens: tu vero sub quercu vel
 pinu arbore suaviter canens re-
 cubares divine Comata. ille haec
 locutus desit. post quem vicis-
 sum ego talia dixi, care Lycida,

multa quidem alia Nymphae
 me quoque docuerunt, cum in
 montibus boves pascere, bona,
 quae forte ad Jovis thronum fa-
 ma pertulit. hoc vero ex omni-
 bus maxime eximium est, quod
 tui honoris causa cantabo, sed
 ausculta, quandoquidem Musis
 carus es: Simichidae Amores
 sternutaverunt: nam miser tam
 amat Myrtonem, quam caprae
 veramant. Aratus vero qui illi
 viro omnino carissimus est, pu-
 eri sub visceribus desiderio tene-
 tur. novit Aristis,

Εὐδλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀριστις, ὃν ὑδὲ κεν αὐτὸς αἶδεν
 Φοῖβος (ὅν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαῖροι,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἀράλος ὑπ' ὀρέον ἄθετ' ἔρωσι.
 Τόν μοι Πάν, Ομόλας ἐράδον πῶδον ὅτε λείλοχας,
 Ἀκλήδον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
 Εἴτ' ἔς' ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις ὦ Πάν φίλε, μὴ τύ τι παῖδες
 Ἀρκάδιοι κρίλλασιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 Τανίκα μασιῖσδοιεν ὅτε κρέα τυίθα παρήν·
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, καλὰ μὲν χροὰ πάντ' ὀνύχεσσι
 Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδασι κατὰ δόδας.
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ἕρεσι χεῖμασι μέσσω,
 Εβρον παρ' ὀλισμὸν τέτραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκη.
 Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομῶις,
 Πέτρα· ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ἔκτε Νεῖλος ὀράλος.
 Ὑμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδύ λιπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος ἀπὺ Διώνας.
 Ὡ μάλοισιν Ἐρώτες ἐρευδομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλῖνον,

vir valde bonus Aristis: quem
 ne ipse quidem canentem Phoe-
 bus cithara juxta tripodem a-
 versetur: is novit, quam gravi-
 ter pueri amore sub ossibus uri-
 tur Aratus. eum igitur, ὁ Πάν,
 qui Homoles amoenos campos
 tenes, non vocatum in illius ca-
 ras manus sistas: sive is tener
 Philinus est, seu quispiam alius.
 et si id facias, ὁ care Πάν, non te
 pueri Arcadici scillis sub latera
 et humeros tunc flagellent, cum
 parum carniū adfuerit. sin ve-
 ro aliter annueris, tunc per to-
 tum corpus unguibus laceratus

pungaris, atque in urticis dor-
 mias: degas vero Edonorum in
 montibus media hyeme, ad He-
 brum fluvium conversus prope
 Arcton: in aestate vero apud
 extremos Aethiopas pascas sub
 scopulo Blemyarum, unde Ni-
 lus non amplius videri potest.
 vosque dulci relicta Hyetidos et
 Byblidis unda, qui habitatis in
 excelsa sede flavae Diones, ὁ
 Cupidines pomis rubentibus si-
 miles, jacite mihi arcu amabi-
 lem Philinum,

Jacite:

Βάλλετ' ἐπεὶ τὸν ζῆνον ὁ δύσμορος ἔκ ἐλῆι με·
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
 Αἴ' αἶ, φανί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνδρος ἀπορρεῖ.
 Μηκέτι τοι φρεσῶμες ἐπὶ προθύροισιν Αρατε,
 Μιδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκασιν ἀνιρῆσι δίδοι·
 Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε φέρισε Μόλων ἄγχοιτο παλάστρας·
 Ἀμμιν δ' αὖσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρεῖη,
 Ἀτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελαῖζας,
 Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ἄπασεν ἦμψ.
 Χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρψ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμῳ
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔντε βαθείας
 Ἀδείας χίνοιο· χαμδίνισιν ἐκλίνθημες,
 Ἐν τε νεομάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
 Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε καλὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἴγειροι πτελέα τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ

130

Jacite: quando ille improbus non
 miseretur mei hospitis, quamvis
 piro ille mollior est: mulieres
 autem, hei hei, Philine, dicunt,
 hic pulcher formae flos tibi de-
 fluit. jam ergo tibi non amplius
 in foribus vigilemus, ὁ Arate,
 nec pedes ambulando fatigemus;
 sed matutinus gallus alium cu-
 curiens torporibus molestis tra-
 dat: solusque Molon in hac pa-
 laestra, ὁ optime, stranguletur.
 nobis autem quies curae sit, a-
 musque adsit quae despuens ma-
 la procul arceat. haec dixeram:

ipse vero pedum mihi, suaviter
 ridens, sicut et antea, dedit, ut
 Musarum munus hospitale esset.
 atque ipse desilectens ad sinistram,
 qua itur ad Pyxam, via pergebat:
 sed ego et Eucritus ad Phrasida-
 mi domum conversi, simulque
 pulcher Amyntichus, in profun-
 dis amoenissimi junci thoris re-
 cubuimus, inque recens abscis-
 sis laeti pampinis. multae autem
 nobis supra caput quatieban-
 tur populi ulmi, et pro-
 pe sacer rivus Nympharum

cx

Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσεν.
 Τοὶ δὲ πρὸς τὴν χεῖρα ὁροδαιμόνισιν ἀΐδαλίωτες
 Τέτλιγες λαλαγεύουσιν ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλοφυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκνῇσι βάτων τρύξισκεν ἀκάνθας.
 Αἰδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔσενε τρυγῶν·
 Πωλῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσας.
 Πάντ' ὥσθεν θέρους μάλα πίνος, ὥσδε δ' ὀπώρας.
 Οχναὶ μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
 Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ορπακὲς βραβύλοισι καλαβρίθοντες ἔρασδε·
 Τετραέενες δὲ πίδακι ἀπολύετο κρατὸς ἄλειψαρ.
 Νύμφαι Καταλίδες Παρνασίον ἀΐπος ἔχουσιν,
 Ἀρὰ γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λαῖνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐσάσατο Χείρων;
 Ἀρὰ γέ πα τῆνον τὸν ποιεῖν τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ὤρεσι λαῶας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἷον δὲ τόκα πῶμα διεκρανῶσαι Νύμφαι,

141

150

ex antro defluens murmurabat.
 ad opacos vero frutices ardentis-
 culae cicadae garrientes labora-
 bant: et a credula procul in den-
 sis ruborum stridebat spinis. can-
 tabant cassitae et cardueles, ge-
 mebat turtur. volitabant flavae
 undique circum fonticulos apes.
 omnia redolebant aestatem uber-
 rimam, redolebant et autum-
 num. nam pira circa pedes, cir-
 ca latera vero poma largiter no-
 bis voluebantur: et curvati e-
 rant rami prunis gravati in ter-

ram; quadrima vero a dolio-
 rum orificio relinebatur litura.
 ὁ Νυμφαὶ Καταλίδες quae Par-
 nassi juga tenetis, num talem in
 Pholi lapideo antro cratera Her-
 culi senex statuit Chiron? num
 pastorem illum olim ad Anapum,
 fortem illum Polyphemum, qui
 in montibus saxa torquebat, ta-
 le nectar movit, ut per stabula
 pedibus saltaret, quale tunc po-
 culum miscuistis Nymphae,

apud

ΕΙΔΥΛΙΟΝ Ζ.

49

Βωμῶ παρ Δάμαρρος ἀλωάδος; ἄς ἐπὶ ῥωῶ
 Αὔθις ἐγὼ παῖζαμι μέγα πλῦον. ἃ δὲ γελάσαι,
 Δράγματα καὶ μάκοντας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα.

141 apud aram Cereris arealis? in ipsa rideat, manipulos et papa-
 cujus acervo utinam iterum vera utraque manu tenens.
 magnum ventilabrum figam; et

G

ΥΠΟ-

150

dolio-
 ditura.
 e Par-
 em in
 a Her-
 e num
 apum,
 a, qui
 t, ta-
 abula
 c po-
 ae,

apud

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὰ μὲν πρᾶγμαλα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόφος, ἐκ τῆς ποιητικῆς φευσώπῃ. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοισι Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνης βυκόλος, εἰληφότες κριτὴν ἀπόλον, ὃ τὸ ὄνομα (εἰσιώπῃ). ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγ-
Γας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ ἀπόλος τῷ Δάφ-
νιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. ἔστι μὲν ὅν τῷτο τὸ εἰδύλλιον
μικρὸν ἔκ τε τῆς διηγηματικῆς καὶ τῆς μιμητικῆς.

Res quidem transacta in Sici-
lia: oratio vero sub ipsius poë-
tae persona fingitur. contendunt
autem inter se Menalcas pastor
et Daphnis bubulcus, iudice de-
lecto caprario, cujus nomen file-
tur. praeemium autem victoriae

deponunt proprias fistulas. fini-
to vero certamine caprarius
Daphnidi victoriam adjudicat.
est autem hoc Idyllion mixtum,
partim ex rei gestae narratione,
partim ex personarum collo-
quio.

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι,

Εἰδύλλιον ἦ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ, Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ,

καὶ Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Αφνιδι τῷ χαρίεντι (ὕμνητετο βυκολέοντι,
Μᾶλα νέμων (ὡς φανῇ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλ-
κας.

Ἀμφω τῶν ἥτην πυρρὸν ῥίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,

Ἀμφω (ὕρισθεν) δεδαημύνῳ, ἄμφω αἰείδεν.

DAphnidi formoso occurrit
boves pascenti pascens, ut
aiunt, in montibus altis oves
Menalcas, ambobus erat flava

coma, ambo impuberes. ambo
fistulam inflare, et ambo canta-
re periti.

Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕ. Μυκηλῶν ἐπίβρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἶσας;
Φαμί τὺ νικασεῖν ὅσον δέλω αὐτὸς αἰδῶν.

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑ. Ποιμᾶν εἰροπόκων οἶων (συρικλᾶ Μενάλκα,
Οὐ πολε νικασεῖς μ', εἴδ' εἴτι πάθεις τὺ γ' αἰδῶν. 10

ΜΕ. Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καλὰ θείναι ἀέθλον;
Χρήσδω τὺτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἀέθλον.

ΜΕ. Ἀλλὰ τί θησάμεθ' ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑ. Μόχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ δέξ γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕ. Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπὸς δ' ὁ πα-
τήρ μδ,

Χὰ μάτηρ· τὰ δὲ μάλα ποδείσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑ. Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕ. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,

Ἀδκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·

Ταύτην κατθέην· τὰ δὲ τῷ πατρίδος ἔκαλ' αθησῶ. 20

ΔΑ. Ἡ μὲν τοι κήγ' ὅ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,

Ἀδκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.

primus ergo Menalcas Daphni-
dem intuitus ait: *Me.* Daphni,
custos boum mugientium, visne
mecum cantu certare? affirmoe-
nim, me victurum esse cantu te,
quantum ipse volo. huic Daph-
nis tali sermone respondit: *Da.*
Pastor lanigerarum ovium, fis-
tulator Menalcæ, nunquam me
vinces cantu, ne si quidem can-
tando moriaris. *Me.* Visne i-
gitur videre? visne deponere
praemium victoriae? *Da.* Vo-
lo hoc videre, et volo deponere
praemium. *Me.* Verum quid
deponemus, quod nobis satis
dignum sit? *Da.* Vitulum ego

deponam, tu vero depone ag-
num aequalem matri. *Me.* Nun-
quam deponam agnum: nam
pater meus difficilis est, et ma-
ter: numerant vero vespere
semper oves omnes. *Da.* Sed
quid igitur depones? quid lucra-
bitur qui vincet? *Me.* Fistulam,
quam feci, pulchram; novem
vocibus, alba cera compactam,
aequaliter infra, et aequaliter
supra: hanc deponam: quae vero
patris sunt, ea non deponam. *Da.*
Atqui et ego fistulam habeo no-
vem vocibus, alba cera compac-
tam, aequaliter infra, et aquali-

Πρώαν νιν (υνέπαζ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαχιώεις διέτμαζεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσε' ἀμῶν;

ΜΕ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν ἀπόλον ἦν καλέσωμεν,
 Ὡς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακίῃ.

Χῶ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' ἀπόλος ἦνθ' ἐπακῦσαι.
 Χῶ μὲν παῖδες αἶδον, ὁ δ' ἀπόλος ἤθελε κρίναν.

Πρῶτος δ' ὦν αἶδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·

Εἶτα δ' ἀμοιβάην ὑπελάμβανε Δάφνης αἰοιδᾶν
 Βωκολικᾶν· ἔτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕ. Ἀλκίκα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, ἅ τι Μενάλκας

Πῇ ποχ' ὁ Συρικλᾶς προσφιλες ἄσε μέλος,
 Βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθῃ
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασον ἔχοι.

ΔΑ. Κρᾶται καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυλόν, ἅπερ ὁμοῖον
 Μυσίδοι Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι,

Τῦτο τὸ βωκόλιον παῖνετε· κῆν τι Μενάλκας

Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕ. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δένομοι, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὐδαλᾶ πλῆθυσιν, καὶ τὰ νέα τρέφε',

ter supra. nuper eam compegi,
 et adhuc digitus dolet iste: illum
 enim calamus scissus sauciavit.
 verum quis iudex inter nos?
 quis noster auditor erit? *Me.*
 Quid si caprarium istum voce-
 mus, cui apud haedos canis al-
 bus latrat? et pueri vocarunt,
 et caprarius auditum venit: et
 pueri caneant, caprarius vero
 iudex esse volebat. prior igitur
 cecinit fortitus fistulator *Me-
 nalcas*: deinde alternis excepit
Daphnis cantilenam bucolicam.
 sic vero *Menalcas* incepit prior:
Me. Saltus et fluvii, divinum

genus, si quod *Menalcas*, fistula
 canens, unquam gratum carmen
 cecinit; pascite has ex animo ag-
 nas: si vero venerit *Daphnis* a-
 gens vitulas, nihilo minus et il-
 le habeat. *Da.* Fontes et herbae,
 jucunda germina: siquidem eo-
 dem modo canat *Daphnis* sicut
 lusciniae, hoc armentum sagi-
 nate: et si *Menalcas* huc appu-
 lerit, laetus omnia copiose pas-
 cat. *Me.* Ubique ver est, et ubi-
 que pascua, et ubique lacte
 ubera turgent, et tenerae pecu-
 des saginantur,

Ενθ' ἀκαλὰ παῖς ἐπινύσσεια· αἶ δ' ἄν' ἀφέρπη,

Χῶ σποιμὰν ξηρὸς τήνοθι, χαῖ βοτάναι.

ΔΑ. Ενθ' οἷς, ἐνθ' αἴγες διδυμαλόχοι, ἔνθα μέλισσαι

Σμάνεα πκληρῶσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·

Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν· αἶ δ' ἄν' ἀφέρπη,

Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χαῖ βόες αὐότεραι.

ΜΕ. Ω τραῖε, τᾶν λακᾶν ἀγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας

Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·

Εν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέξε Μίλω,

Ως Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑ. Μὴ μοι γὰρ Πέλοπος, μὴ μοι χρύσεια τάλαντα

Εἶη ἔχειν, μηδὲ παρῶδε θέειν ἀνέμων·

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ στίτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀλκὰς ἔχων τὸ,

Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλλα.

ΜΕ. Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν· κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,

Ορῖσιν δ' ὕσπλαγξ' ἀγροτέροις δὲ, λίνα·

Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾷς ἀπαλᾷς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

Οὐ μόνος ἠράαδην· καὶ τὸ γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβᾶν οἱ παῖδες ἄεισαν·

quo pulchra puella advenit. si vero discesserit, tunc et pastor aret illic, et herbae. Da. Ibi oves sunt, ibi caprae geminorum matres, ibi et apes alvearia replent, et quercus altiores sunt, ubi pulcher Milo incedit pedibus. si vero discesserit, tunc et qui vaccas pascit, et vaccae ipsae sunt aridiores. Me. O hirce marite albarum caprarum, o altitudo silvae immanis, o simi haedi huc ad undam venite: in eo enim loco ille est. abi tu cornibus mutilate, dic Miloni, quod Proteus, quamvis deus esset ta-

men phocas pavit. Da. Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta contingat habere, neque cursu superare ventos: verum sub hac rupe cantabo, te amplexu tenens, simul pascentes oves et in mare Siculum aspiciens. Me. Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero siccitas, avibus laqueus, feris silvestribus retia: viro autem tenerae puellae desiderium. o pater, o Jupiter, non solus amavi: nam et tu mulierum amator es. haec quidem alternis pueri cecinerunt;

ulti-

Τὰν πυμάταν δ' ὠδὰν ὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ME. Φεῖδ' αὖ τῶν ἐρίφων, φεῖδ' ὅτι λῦκε τᾶν τοκάδων μὲν,
Μὴ δ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλῶσιν ὁμαρτῶ.

Ω Λάμπυρε κύων, ἔτω βαθεὺς ὕπνος ἔχει τυ;

Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθύως (ὅν παῖδι νέμοντα).

Τὰ δ' οἷες, μηδ' ὕμεις ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι

Ποίας· ὅτι καμείθ' ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίτ' ἄ νέμεωδε, νέμεωδε· τὰ δ' ἔθ' ἄλ' αὖ πλῆσαι παῖσιν,

Ως τὸ μὲν ὥρνες ἔχωνι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμα. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἶδεν·

ΔΑ. Καὶ ἐκ τῶ ἀντρὸς σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἡμεῖς ἔφασκεν.

Οὐ μὰν ἔδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,

Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶπων.

Αδελφοὶ ἀφωναὶ τῆς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·

Ἀδὺ δὲ χῶ μόχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,

Ἀδὺ δὲ τῷ θέρει παρ' ὕδαρ ῥέον ἀνδριοκοιτεῖν·

Τὰ δρυὶ τὰὶ βάλανοι κόσμος, τὰ μαλίδι μᾶλα,

Τὰ βοῖ δ' ἄ μόχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

ultimam vero cationem sic coepit Menalcas: *Me.* Parce meis haedis, lupe: parce foeto meo pecori, neque me laedas, quod cum parvus sim, multas pecudes sequar. ô canis Lampure, siccine profundus somnus tenet te? non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris. ô oves neque vos vereamini tenera fatiari herba, neque fatigemini, quando iterum illa recrefcit. agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera replete, ut partim agni habeant, partim in calathos reponam. de-

inde vicissim Daphnis suaviter
canere coepit: *Da.* Et me ex
antro nuper prospectans junctis
superciliis puella, cum praeter-
agerem juvenecas, pulchrum, pul-
chrum esse dixit. nec sane ser-
mone respondi acerbo ipsi: sed
in terram demissis oculis, iter
meum persequabar. dulcis vox
est vitulae, dulcis spiritus: sua-
viter mugit et vitulus, et vacca
suaviter: suave est etiam aesta-
te ad undam fluentem sub dio
cubare. quercui glandes decori
sunt, malo sua poma; vaccis vi-
tuli, bubulco vero ipsae boves.

80

Ως οἱ παῖδες ᾄεσαν· ὁ δ' ἀπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙ. Ἀδύ τι τὸ σῶμα τοί, καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.

Κρέσσον μελπομένην τεῦ ἀκνέμεν ἢ μέλι λείχεν.

Λάσδεο τὰς (ὑρί)γας ἐνίκησας καὶ αἰέδων.

Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' ἀπολέοντα διδάζα,

Τήναν τὰν μιτύλαν δωσὼ τὰ διδάκτρά τοι αἶγα,

Αἰς ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πηλοῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνῆλθο καὶ πηλαίγησε

Νικήσας, ὅπως ἐπὶ μάτερν νεβρὸς ἄλοιτο·

Ὡς δὲ καί σμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα

Ὡς τὸς, ὅπως καὶ νύμφα γαμεθεὶς ἀνάχοιτο.

Καὶ τότε Δάφνις παρὰ ποιμέσιν πρῶτος ἔγενεο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναῖδαν γάμω.

sic pueri cantabant: sic vero Caprarius inquit: Ca. Quam tibi os dulce est, et vox amabilis, ὁ Daphni: jucundius est te audire canentem, quam mel lingere. accipe fistulas: nam cantu vicisti. si vero me et ipsum una capras pascentem velis docere, hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina, quae multam semper ad summum usque complet. sic

quidem puer gavisus est, et exiliit, et plausum dedit, postquam vicit, sicut ad matrem hinnulus saltat. ita vero doluit, et animo dejectus est moerore alter, quemadmodum sponsa nupta moerore conficitur. ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est, et valde adolescens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

Υ Π Ο.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὰ μὲν πρᾶγματα ἐπὶ Σικελίας κῆνται. ἐκκαλεῖσθαι δὲ ὑπὸ
 συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοισι ἀν-
 τίσωσιν. οἱ μὲν ἔναι μοιβαίως ἄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμ-
 βάνουσιν ἀμφοτέρω. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Με-
 νάλκας, σρόμβον ὄτρακον.

Res quidem in Sicilia gesta tur alternis canunt. praemium
 fingitur. provocantur vero a so- vero refert uterque, Daphnis
 cio pastore Daphnis et Menalcas quidem clavam, Menalcas ve-
 ro, conchae testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον θ'.

Δ Α Φ Ν Ι Σ καὶ Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
 ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάδω δὲ Μενάλκας,
 Μόχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ σείρασι δὲ ταύρων·
 Χ' οἱ μὲν ἀμὰ βόσκοινο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
 Μηδὲν ἀτιμαγελευντες. ἐμὴν δὲ τὸ βωκολιάσδεο
 Εμποδεν· ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας.

CARMEN Bucolicum cane
 Daphni, tuque cantilenam
 incipe prior: cantilenam incipe
 prior, deinde sequatur Menal-
 cas, vitulos vaccis submitten-
 tes, et non foetis tauros. hique

simul pascantur, et in frondibus
 errant, non relinquentes gregem
 tu vero, mihi cane Bucolicum
 carmen hic, illinc vero respon-
 deat Menalcas.

Da.
 viter
 nit e
 ter v
 unda
 tac f
 chrac
 Afric
 pulo
 torren
 quant
 nes pa
 Daph
 Mena
 ter est
 inhabi
 posside

ΔΑ. Ἀδὺ μὲν ἂ μόνος γαριέται, ἀδὺ δὲ χαῖ βῶς,
 Ἀδὺ δὲ χαῖ σύριγξ, χαῖ βοκόλος· ἀδὺ δὲ κήγῳ.
 Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν εἰβάς· ἐν δὲ νένασαι
 Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρμαλα, τὰς μοι ἀπάσας 10
 Λιψή κόμαρα ν τρωγοίσας ἀπὸ (κοπιᾶς ἐτίναξε.
 Τῷ δὲ θέρους φρύγοντος ἐγὼ τόσων μελεδάινω,
 Ὅσον ἐρώντι πατὴρ μύθων ἢ μάτρὸς ἀκύνει.
 Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· ἔτω δὲ Μεινάλλας·

ΜΕ. Αἴτνα μάτερ ἐμὰ, κήγῳ καλὸν ἀντρον ἐνοικῶ
 Κοίλας ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δὲ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὅϊς, πολλὰς δὲ χιμαῖρας,
 Ὡν μοι πρὸς κεφαλᾷ ἢ παρ' ποσσὶ κῶεα κέινται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
 Φαγοὶ χιμαῖνονίος· ἔχω δὲ τοι ἔδ' ὅσον ὦραν 20
 Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
 Τοῖς μὲν ἐπεπλαλάγησα, ἢ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
 Λύτοφυᾶ, τάν ἔδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκλων·
 Τήνῳ δὲ σρόμβῳ καλὸν ὄσρακον, ἢ κρέας αὐτὸς

Da. Suaviter vitulus mugit, sua-
 viter vero et vacca: suaviter ca-
 nit et fistula et bubulcus: suavi-
 ter vero et ego. est vero mihi ad
 undam gelidam torus: in eo strae
 sunt albarum vaccarum pul-
 chrae pelles, quas mihi omnes
 Africus arbutum rodentes, a sco-
 pulo dejecit. aestatem autem
 torrentem ego tantum curo,
 quantum amans [curat] sermo-
 nes patris aut matris audire. sic
 Daphnis mihi cecinit: sic vero
 Menalcas. Me. Aetna mihi ma-
 ter est, et ego pulchrum antrum
 inhabito, concavo in saxo, et
 possideo quaecunque in somnio

apparent, multas quidem oves,
 multasque capras, quarum mihi
 ad caput et pedes vellera jacent.
 in igne vero ex lignis quernis
 accenso exta bulliunt, in igne et
 aridae fagi tempore hiemis cre-
 mantur, et nec tantum quidem
 curo hiemem, quantum edentu-
 lus nuces, apposita pulte ex a-
 mylo. his applausi, et statim do-
 num dedi: Daphnidi clavam
 quam mihi patris ager peperit
 sponte natam, quam ne faber
 quidem reprehendere possit: al-
 teri vero conchae pulchram tes-
 tam, cujus carnem ipse

co-

Σιτάθην, πέντρασιν ἐν Ἰκαρίῃσι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' ἔσιν. ὃ δ' ἐβλανάχισατο κόχλω·
 Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ὦδάν
 Τάν ποτ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν αἶσα νομεῦσι.
 Μῆκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδὸνα φύσης.
 Τέτλιξ μὲν τέτλιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἰρηκες δ' ἱρηζίν· ἐμὴν δ' ἄ μῶσαι καὶ ὦδά·
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος. ἔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ἔτε μελίσσης
 Ἀνθεα, ὅσον ἐμὴν μῶσαι φίλα· ἔς γὰρ ὀρώσαι
 Γαθεῦσιν, τῶς δ' ἔτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκα.

30

comedi: quam in scopulis Ica-
 riis captaveram, in quinque di-
 versam quinque praesentibus il-
 le vero insonuit concha: bu-
 colicae Musae multum salve-
 te, et ostendite carmen quod
 ego quondam coram pastoribus
 illis cecini. non amplius in sum-
 mitate linguae tuae pustulam
 produxeris. cicada cicadae a-

mica est, formicae formica, ac-
 cipitres accipitribus: mihi vero
 Musae et carmen: qua utinam
 mihi tota domus plena sit. ne-
 que enim somnus, nec ver subitum
 dulcius est, neque tam apibus
 flores, quam mihi Musae
 carae sunt: quos enim aspicien-
 tes illae exhilarant, eos Circe
 potione sua non fascinaverit.

Υ Π Ο

M
B
tu
lia
fa
M

E

F
Oύ
Ω
Πο
O
fulcu
cut ar
metis

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Προσδιέλοντα ἀλλήλοις ἐν τῷ Δερίζειν Μίλων καὶ Βάττος·
 Εῤῥῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκατος αὐλητρίδος, Πολυβώτης τι-
 νὸς εἴτε Δυγαίρος εἴτε Δεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται.
 καὶ διὰ τῆτο συνθανομῶν τῷ Μίλωνος τί ἔτω βραδέ-
 ως Δερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτῷ ἔρωτα δημοῖ, καὶ ᾧδὴν εἰς
 τὴν ἐρωμῶν αὐτῷ ἀπαγγέλλει. Πausάμῃον δὲ τῆς ᾧ-
 δῆς ἀνείη ὁ Μίλων, ὡς πρέπυσαν ἐργάτῃ ᾧδὴν εἴρηκεν.

Colloquuntur inter metendum
 Milo et Battus. Battus autem
 Bombycae tibicinae amore cap-
 tus, Polybutae cujusdam sive fi-
 liae sive ancillae, segniter opus
 facit. atque ob id interrogante
 Milone cur ita tarde metat, Bat-

tus amorem suum illi declarat,
 et cantilenam in amicam suam
 recitat. quam ubi absolvit, lau-
 dat eum Milon, quod cantilenam
 operario bene convenientem ce-
 cinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝΙ.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βυκαῖε, τί νῦν ᾧζυρὲ πεπόνθεις;
 Οὐδ' ἐὼν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγεις·
 Οὐδ' ἅμα λαμοτομῆς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπη,
 Ὡπερ οἷς ποίμνας, τὰς τὸν πόδα κάκλος ἔτυψεν.
 Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μίσῳ ἅμαλος ἐσῆ,

Operarie messor, miser, quid
 tibi nunc accidit? neque
 sulcum rectum ducere potes, si-
 cut antea ducebas: neque una
 metis cum propinquo; sed re-
 linqueris, quemadmodum ovis a
 grege, cujus pedem spina sauci-
 avit. Qualis circa vespertum et
 in meridie futurus es,

quum

Ὁς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος ἐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑ. Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποδέσασιν τινὰ τῶν ἀπόντων;

ΜΙ. Οὐδαμά· τίς δὲ πόδος τῶν ἐκίθοι ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑ. Οὐδαμά νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνήσας δι' ἐρώλια; 10

ΜΙ. Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσας.

ΒΑ. Ἀλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι χεδὸν ἐνδεκαλαῖος.

ΜΙ. Ἐκ πίθῳ ἀντλῆις δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω ἑδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑ. Τοιγάρτοι περὶ θυρᾶν μὲ ἀπὸ πόρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙ. Τίς δὲ τὴν τᾶν παῖδων λυμαίνεσας; ΒΑ. Ἀ Πολυβῶτα,
Ἀ παρὰν ἀμώνιεσι παρ' Ἰπποκόωνι ποισάλει.

ΜΙ. Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν· ἔχεις πάλας ὧν ἐπεθύμεις.
Μάνις τοι τὰν νύκλια χροῖζε' ἃ καλαμαῖα.

ΒΑ. Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τυ· τυφλὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ Πλεῖλος,
Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόνιμος Ερως· μηδὲν μέγα μυθεῖ. 20

ΜΙ. Οὐ μέγα μυθεῖμα· τὴν μόνον καλᾶβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλε· ἄδιον ἔτως
Εργαζῇ· καὶ μὲν πρῶτερόν ποκα μυσικὸς ἦσθα.

ΒΑ. Μῶσας Πιερίδες συνέεισατε τὰν ραδινὰν μοι

quum nunc incipiens fulcum non
abscindis? Ba. Milo, vespertine
messor, petrae durae fragmen-
tum, nunquamne tibi accidit, ut
desiderares aliquem absentem?
Mi. Nunquam: quo enim desi-
derio exterorum homo opera-
rius teneri potest? Ba. Nun-
quamne tibi evenit ut vigilares
propter amorem? Mi. Neque e-
veniat: periculosum est exta
gustare canem. Ba. Verum ego,
ὁ Milo, amo jam pene undecim
dies. Mi. Edolio tu scilicet hau-
ris: ego vero ne aceti quidem
satis habeo. Ba. Itaque ante fo-
res meas a semente omnia in-

culta sunt. Mi. Quae vero pu-
ella te cruciat? Ba. Illa Polybu-
tae, quae nuper metentibus apud
Hippocoontem accinebat. Mi.
Invenit deus maleficum: habes
jam quod diu optasti. Vates ti-
bi de nocte accubabit in stipulis
habitans cicada. Ba. Irridere me
incipis tu: non vero solus Plu-
tus caecus est, verum etiam cu-
rarum autor Amor: ne magnifi-
ce loquaris. Mi. Non magnifice
loquor. tu modo deice segetem,
et aliquod de puella amatorium
carmen incipe: jucundius ita o-
pus, facies. etenim prius aliquando
musicus fuisti. Ba. Musae Pieri-

Παῖδ'. ὦν δ' ἔχ' ἄψηθε θεῶν, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέουσι τὴν πάντες,

Ιχναῖν, αἰλιόκαυτον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἡ γραπτή ὑάκινθος·

Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγον'.

Ἀαῖζ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,

Ἀγέρας τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημα.

Αἶδε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖτον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,

Χρῦστοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ·

Τῶς αὐλὸς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ νᾶς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκκας.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεύ,

Ἀφῶν δὲ τρύχνα. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

MI. Ἡ καλὰς ἄμμε ποσὼν ἐκελήθει βῶκος αἰοιδάς·

Ὡς εὖ τὰν ιδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.

Ὡς μοι τῷ πῶγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Λυσιέρσῃ·

Δάμαστρο πολύκαρπε, πολύσαχυ, τέτο τὸ καῖον

Εὐέργον τ' εἶν, καὶ κάρπιμον ὅτι μάλισα.

ro pu-
olybu-
as apud
t. Mi.
habes
ates ti-
stipulis
dere me
us Plu-
am cu-
magnifi-
agnifice
egetem,
atorium
as ita o-
iquando
ae Pieri-

des, una mecum canite gracilem
puellam: nam quae vos deae at-
tingitis, omnia pulchra efficitis.
Bombycē venusta, omnes te
pyram vocant, tenuem, solē ad-
ulstam: ego vero solus dico te
lavam esse sicut mel. et viola
nigra est, et notis inscriptus hy-
acinthus, nihilominus tamen in
certis praecipue nominantur. ca-
ra cytisum sequitur, lupus ca-
ram, grus aratrum: ego vero
more erga te insanio. utinam
haberem tantas opes, quantas
sunt Croesum olim possedisse:
aurei ambo Veneri conse-

crati staremus, tu tibias tenens,
et aut rosam, aut pomum: ego
vero habitu ornatus et novis in
utroque pede ad saltandum cal-
ceis. ὁ Bombycē pulchra, pedes
tui albi sunt ut tali: vox mollis
est, mores vero tuos non possum
exprimere. Mi. Quam bellas
cantiones faciens nos messor fe-
sellit: quam apte vero speciem
harmoniae dimensus est? vae
barbae huic quam frustra aluisti!
vide et haec, quae sunt divini
Litierfae: Ceres frugifera, spici-
fera, effice ut seges pulchre ela-
borata sit, et foecunda quam ma-
xime:

Σφίγλειτ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριῶν τις
Εἴποι, Σύνιοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ἔτος ὁ μιοδός.

Ες βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἀτομά ὕμμιν

Ἡ ζέφυρον βλέπέτω· πιάνε) ὁ σάχυς ἔτως.

Σῖτον ἀλοιῶνιες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·

Εκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλισα.

Ἀρχεῶται δ' ἀμῶνιαις ἐγειρομῆν κορυδαλλῶ,

Καὶ λήγειν εὐδονίος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκλὸς ὁ τῷ βαλράχῳ παῖδες βίος· ἔμελεδάμιναι

Τὸν τὸ πῖναι ἐλχύνῃα· πάρεσι γ' ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον ὦ σιμελήϊα φιλάργυρε τῶς φακὸς ἔφειν,

Μὴ πωτάμης τὰν χεῖρα καλαπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας αἰεῖν.

Τὸν δὲ τεὸν βυκαῖε πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα

Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθροίσα.

xime: stringite collectores manipulos, ne quis praeteriens dicat, ὁ ficulnei homines, periit et haec merces. ad boream ventum acervi sectio vobis vel zephyrum spectet: sic enim aristae pinguescunt. qui triturationis frumentum, fugite somnum meridianum: ex culmo tunc paleae quam maxime exeunt. messores incipere oportet, cum galerita excitatur: et desinere, cum illa dormit: et sine sensu tolerare

aestum. ὁ pueri, ranae vita optanda est, quae non curat eum qui potum ministrat: abunde enim illi suppetit. pulchrius tibi est, ὁ procurator avarae, lentes coquere: vide ne manum vulneres dum cuminum dividis. haec decet viros in aestu solis laborantes cantare. tuum vero ὁ messor noxium amorem oportet narrari matri in lecto mane vigilanti.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῷ τὸν ἐπὶ Γαλαίᾳ ἔρωτα δι' ᾧδης. προσδιαλέγει δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς (ὑμφοιτηλῆς γέγονεν Ε-
ρασιστράτῃ, ἱατρῷ ὄντος καὶ αὐτῷ. φέρεται δὲ καὶ τι ποιη-
μάτιον αὐτῷ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς
Θεόκριτον.

Proponitur Cyclops qui amo-
rem suum erga Galateam car-
mine solatur. alloquitur autem
Theocritus Niciam medicum,
Milesium natione, qui condisci-

pulus fuit Erasistrati, etiam me-
dici. fertur vero et aliquod ab
illo carmen rescriptum de Cy-
clope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ'.

Οὐδὲν ποτ' ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἔλχρισον, (ἐμὴν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπασον,
Ἡ ταὶ Πιερίδες· κῆφον δέ τι τῷτο καὶ ἄδῃ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρὴν δ' ἔραδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τὸ καλῶς, ἱατρὸν ἔόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμμένον ἔξοχα μοίσας.
Οὕτω γὰρ ῥαῖσα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,

Nullum contra amorem na-
tum est remedium aliud, ὃ
Nicia, neque quod vel inungi
vel aspergi possit, ut opinor, quam
Musae. leve hoc et jucundum
nascitur inter homines: quod ta-

men facile non est invenire. pu-
to autem ego bene nosse te hoc,
medicus cum sis, et novem Mu-
sis eximie carus. sic Cyclops a-
pud nos commode vixit,

Ὁρῶντος Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τᾶς Γαλαθείας,
 Ἀρτιγενειάσδων περὶ τὸ σῶμα τῶς χροιάφως τε
 Ἡράτο δ' ἔτι ῥόδοις, ἔ μάλοις, ἔδὲ κικίνοις,
 Ἀλλ' ὅλοαίς μαρίαις· ἀγέιτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταῖ ὄϊες ποτὶ τ' αὐλίον αὐτὰ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἶδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἶονος κατετάκειο φυκιοέσας
 Εἰς αὖς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἦ παλὶ παῖζε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτραις
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶεδε τοιαῦτα·
 Ὡ λῆκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λακκοῖρα πακιδᾶς πετιδῆν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
 Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔστωσ' ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
 Οἷχῃ δ' εὐδὺς ἰοῖσα ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράδην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἡνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα

antiquus ille Polyphemus, cum
 amaret Galateam, jam primum
 pubescens circa os et tempora. a-
 mavit vero non rosis, aut pomis,
 aut cincinnis, sed perniciosis fu-
 riis: ducebat autem omnia post-
 habenda. saepe oves ad ovile si-
 ne duce sua sponte redibant ex
 viridi gramine: ipse vero Gala-
 team cantu celebrans in ipso al-
 goso litore consumebatur, inde
 usque ab aurora, insensissimum
 habens sub pectore vulnus a
 Venere potenti, quod telum illi
 in hepate fixerat. sed hoc reme-
 dium ille invenit, sedensque in

rupe praecelsa, in mare prospec-
 tans, talia canebat: ὁ candida
 Galatea, cur amantem respicis!
 candidior caseo, cum aspiceris:
 tenerior agno, vitulo lascivior, a-
 cerbior uva immatura. soles
 vero huc venire, cum me dul-
 cis somnus tenet: recidis vero
 statim abiens cum dulcis som-
 nus me reliquit, fugisque velut
 ovis canum lupum conspicata.
 amare te coepi puella tunc, cum
 primum venisti cum mea ma-
 tre, volens hyacinthina folia

ex mo-
 viac d-
 vidi, p-
 quiden-
 tui: tu-
 vem c-
 quare
 lutum
 fronter-
 ram pr-
 longum
 est, et
 verum
 ves mil-
 quod e-
 nec cas-

Εξ ὄρεος δρέψασθαι ἐγὼ δ' ὄδαν ἡλεμόνδον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὸ καὶ ὑπεραν ἡδέτι πωρῶν
 Εκ τίνω δύναμαι τὴν δ' ἔμελει ἔμὰ Δί' ὑδέν.
 Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος ἕνεκα φεύγεις.
 Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Εξ ὧτὸς τέταλαι πορὶ θώτερον ὥς μία μακρά.
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπειτ' πλατύνει δὲ ρὺς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἀλλ' ὧτὸς τοῖστας ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τέταν τὸ κράτισαν ἀμελχόμῃον γάλα πίνω·
 Τυρός δ' ἔλπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές ἀεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὡς ἔτις ἐπίσασθαι ὦδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμὰ κῆμαυτὸν αἰδῶν,
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νεβρῶς,
 Πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνας τέσσαρας ἄρκλων.
 Ἀλλ' ἀφίκα τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξῆς ὑδὲν ἔλαστον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆιν.
 Ἀδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαζῆις·
 Ἐντὶ δάφναι τῆνεί, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάριστοι·

ex monte decerpere; ego vero
 viae dux eram. neque, ubi te
 vidi, postea desinere. ne nunc
 quidem, ab eo inde tempore po-
 tui: tu vero prorsus nihil per Jo-
 vem curas. scio pulchra puella,
 quare me fugis: quia mihi hir-
 sutum supercilium per totam
 frontem, ab aure altera ad alte-
 ram protensum est aurem, unum
 longum. unus vero oculus sub-
 est, et latus nasus super labra.
 verum ego ille qui talis sum, o-
 ves mille pasco: et lac optimum,
 quod ex illis mulgetur, bibo:
 nec caseus mihi desit in aestate,

I

neque in autumnno, neque sum-
 ma etiam hyeme: fiscellae enim
 sunt oneratae semper. fistula ve-
 ro melius canere novi quam ul-
 lus hic Cyclopum, tecum, o ca-
 rum dulce pomum, me ipsum
 quoque cantu celebrans, idque
 saepe nocte intempesta. alo tibi
 undecim hinnulos, omnes foetus;
 et catulos quatuor ursarum: sed
 veni tu ad me, et habebis nihil
 minus. Glaucum vero mare sine
 litus ferire. Jucundius in antro
 apud me noctem transiges: ibi
 sunt lauri, sunt procerac cupres-
 si:

est

Εντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἂ γλυκύκαρπος·
 Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἂ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Λακκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἄμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασσιώτερος ἤμεις, 50
 Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ ποδῶ ἀκάμαλον πῦρ·
 Κατόμβρος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον ὕδεν.
 Ω μοι ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἁμάτηρ βράλχι' ἔχοντα,
 Ως κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λακκά,
 Ἡ μάκων ἀπαλάν, ἐρυθρά πηλαγῶνι ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν, θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 Ωστ' ἐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι, 60
 Αἰκά τις σὺν καὶ πλέων ξένος ὦδ' ἀφίκη·
 Ως κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμνιν.
 Εἰξένοις Γαλάτεια, καὶ εἰξένοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼ νῦν ὦδε καθήμενος) οἷκαδ' ἀπενθεῖν·

est et nigra hedera: est vitis dul-
 cissimos fructus ferens: est et ge-
 lida unda, quam mihi nemorosa
 Aetna ex candida nive, potum
 divinum, ministrat. quis prae
 his in mari et fluctibus vivere
 malit? si vero ego videor tibi
 esse hirsutior, sunt mihi querna
 ligna, et sub cinere ignis inex-
 tinctus: et perferre possum, ut
 etiam anima mea a te combura-
 tur, et unicus ille oculus, quo
 mihi nihil dulcius est. hei mihi
 quod mater non peperit me ha-
 bentem branchias, ut ad te per
 undas irem, ac manum tuam of-

ularer, si quidem os non velles:
 adferrem vero tibi vel alba li-
 lia, vel papaver tenerum, quod
 rubra crepitacula habet. atque
 haec quidem in aestate, alia ve-
 ro gignuntur hyeme, ut omnia
 haec simul tibi afferre non pos-
 sim. nunc profecto hic, o puel-
 la, natare discam, si quis hos-
 pes navigans cum nave huc
 advenerit, ut sciam quatenam
 voluptas vobis sit habitare in
 profundo. egredere o Galatea,
 et egressa obliviscaris (sicut ego
 nunc hic sedens) domum redi-
 re.

pascere

Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἄμα, καὶ γὰρ ἄμελγειν,
Καὶ τυρὸν παῖζαι, τὰ μισον δριμύειαν ἐνεῖσα.

Α μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·

Οὐδὲν παῖ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μᾶ,

Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρώσά με λεπτὸν ἔοντα.

Φασὼ τὰν κεφαλάν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μᾶ

Σφύσδειν, ὡς ἀνιαδῆ· ἐπεὶ κήγῶν ἀνῶμα.

Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασα;

Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας

Τοῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.

Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.

Πολλὰ (ὤμπασδεν με κόρα τὰν νύκτα κέλον),

Κιχλίζοντι δὲ παῖσαι, ἐπὶν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·

Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἡμῖς.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαγεν τὸν ἔρωτα,

Μυσίσδων· ῥᾶον δὲ διαγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

pascere vero una mecum velis,
et lac mulgere, et caseum pre-
mere, acre coagulum immittens.
mater me sola injuria afficit, et
eam accuso: nihil prorsus illa
unquam amabile tibi dixit de
me, idque indies videns me te-
nuem magis fieri. dicam mihi
caput et ambos pedes meos do-
lere, ut crucietur: quoniam et
ego crucior. ὁ Cyclops, Cyclops,
quo tibi mens avolavit? si tu
profectus calathos texeres, et te-
neras virgas metens agnis adser-

res, fortasse multo rectius sape-
res. mulge praesentem: quid e-
nim fugientem sectaris? forte a-
liam invenies Galateam, et qui-
dem pulchriorem. multae puel-
lae mecum de nocte colludere
volunt: suaviter vero rident
omnes, cum ipsis ausculto: ni-
mirum et ego in terra aliquis vi-
deor esse. sic Polyphemus pas-
cebat amorem, cantans: suavius
autem agebat, quam si aurum
dedisset.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Επιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Ἰαῶδι
 διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλεῖσι τὸς ἐρω-
 μένους· οἱ δὲ, Αἴτας, τὸς ἐταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι
 τὸς ἀγαθούς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῆς μὴ ἰταμύς. ἢ Αἴ-
 τής, ὁ (ὑναίτης ἢ (ὑμπολίτης. προσδιαλέγει δὲ ὁ ἐρῶν
 τῷ ἐρωμένῳ, ἢ εὐχέῃ δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γε-
 νέσθαι, ἢ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους περιμύσαν
 ἵνα ἢ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτὸς φημίσωσιν τὴν ἐν
 ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. ἢ τὸς Μεγαρεῖς ἐπαμνεῖ, ἐπὶ τῷ
 τετιμημένῳ Διοκλέᾳ ὑπεράσπισαντα τῷ ἰδίῳ ἐρωμένῳ.

Inscribitur quidem hoc Idyl-
 lion Aites: scriptum vero est I-
 onica dialecto. Aitas autem
 Thessali vocant amatos. alii A-
 itas socios appellant, nonnulli
 vero probos et modestos ita vo-
 cari dicunt, quasi non protervos,
 sive impudētes. aut Aitēs sig-
 nificat cohabitatore[m] et concivem.
 alloquitur autem amator
 eum quem amat, optatque sibi

duorum animorum conjunctio-
 nem, et amicitiae solidam fir-
 mitatem, quae usque in finem
 vitae permaneat: adeo ut etiam
 post ipsorum mortem posterius
 praedicent concordiam quae in-
 ter eos intercessit. et Megarense
 laudat, eo quod summo honore
 affecterint Dioclem, qui semet-
 ipsum pro amico suo defendendo
 morti exposuit.

ΑΙΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ΙΒ'.

Ηλυθες ὦ φίλε κῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ ἢ ἡσ,
 Ηλυθες· οἱ δὲ ποσειῦντες, ἐν ἡματι γηράσκουσιν.

Venisti care puer, post terti-
 am jam noctem et auro-
 ram, venisti: qui vero desiderio
 conficiuntur, uno die fiunt senes.
 quanto

Οσόν ἔαρ χειμῶτος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
 Ἠδίων, ὅσον ὅς (φετέρης λασσιωτέρῃ ἀρῆς,
 Οσόν παρθενικὴ προφέρει τρυγάμοιο γυναικὸς,
 Οσόν ἐκαφροτέρῃ μόχῳ νεβρὸς, ὅσον αἰδῶν
 Συμπάντων λιγύφανος αἰδοδοτάτη πετεπνῶν
 Τόσον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· (κτερὴν δ' ὑπὸ φηγόν,
 Ἡελίῳ φρύττοντος ὁδοπόρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσεναι ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἑρωτες
 Νῶϊν, ἐπεσομῶκος δὲ γενοίμεθα πᾶσιν αἰοδῇ.

16

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν, ἦν ἑσπινικὸς, φαίη χ' ὡ' μυκκαῖσδων
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶταν
 Ἀλλήλας δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότε ἦσαν
 Χρῦσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίκησ' ὁ φικηθεῖς.
 Εἰ γὰρ τῷτο πάλιν Κρονίδῃ πέλοι· εἰ γὰρ ἀγῆρας
 Ἀθάνατοι· γενεᾶς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀλγείλειεν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
 Ἡ σὴ τῶν φιλότης ἢ τῆ χαρίεντος αἶτω,
 Πᾶσι διὰ σόμας, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλισα.

26

quanto vēr hyeme, et quanto
 pōmum p̄rno suavius, quanto-
 que mater ovis suo agno villosi-
 or est, quanto virgō praestantior
 est muliere tē nūpta, quanto
 vitulō celerior hinnulus, quan-
 tum lusciniā canora cantu om-
 nēs volucres superat: tantum tu
 me exhilarasti adveniēns. sub
 umbrosam vero fagum sicut vi-
 ator aliquis sole torrente, prope-
 rabam. utinam concors adspiret
 utrisque amor nobis, ita ut pos-
 teri de nobis cantent! Duo qui-
 dem inter se juncti fuerunt viri:
 alter erat amicus, dicat quis A-

myclaea lingua loquens, alterum
 vero Thesſalice loquens ama-
 tum vocet. mutuo illi sese a-
 mabant aequa lege: certe tunc
 fuerunt aurei olim homines,
 quum vicissim amaret qui ama-
 batur. utinam hoc, ὁ pater Ju-
 piter, fiat: atque utinam nun-
 quam senescentes immortales si-
 mus: atque post secula ducenta
 nunciet mihi aliquis apud A-
 cherontem irremeabilem: dicens,
 amor tuus nunc, et amabilis a-
 mici tui, omnibus est in ore,
 praecipue vero juvenibus.

verum

Ἀλλ' ἦτοι τέτων μὲν ὑπέρτεροι ἑραίνωνες
 ἔσονται ὥς ἐθέλῃσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
 Ψεῦδεα ῥινὸς ὑπερθεῖν ἀραγῆς ἐκ ἀναφυσῶ.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔδηκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.

Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριτεύοντες ἐρεῖμοις,
 Οἰκίητε, τὸν Ἀττικὸν ὥς περὶ ἄλλων
 Ζείνων τιμήσαδε Διοκλέα τὸν φιλόπαυδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλεῖς εἶαρι πρῶτω
 Κῆροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ος δέ κε πρῶτ' αἴξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμμενος σεφάνοισιν ἐὼν περὶ μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Οἰκίος ὅστις πασι φιλήματα κείνα διατᾶ.
 Ἦ πᾶν τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωσρεῖ,
 Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ σῶμα, χρυσὸν ὁποῖη
 Πεύδον μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

verum horum omnium superi
 coelicolae dispensatores erunt si-
 cut volent: ego vero te formo-
 sum laudibus celebrans non e-
 dam mendacia super nasum ra-
 rum: i. e. nihil falsi dicam. nam
 etsi me in aliquo laeseris, et sta-
 tim reddidisti id innoxium, et
 duplo iuvisti, et habens auctua-
 rium discedo. Nisaei Megaren-
 ses, remis praestantes, felices ha-
 bitetis, quoniam prae aliis hos-
 pitibus Atticum Dioclea puero-
 rum amatorem honore affecistis.

semper primo vere ad ipsius tu-
 mulum congregati pueri certant
 osculi victoriam reportare. qui-
 que labra labris dulcius applica-
 verit, is coronis oneratus ad su-
 am matrem revertitur. beatus
 ille quisquis inter pueros de os-
 culis illis iudicat. is scilicet pul-
 chrum Ganymedem diligenter
 invocat, ut Lydio lapidi similia
 labra habeat, quo aurum purum
 explorant argentarii, ne sit viti-
 atum.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγημαλικόν ἐστιν. ἐκτίθειται
 γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπα-
 γὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ
 κομίσων ἀπώχεται· τῷ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, ἢ τὴν
 ὑπὲρ τῷ Ὑλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὑλας παῖς ὑ-
 πῆρχε Θεοδάμαντος τῷ δρυτόμῳ, ὃ ἦρα Ἡρακλῆς.

Hoc Idyllion meram rei ges-
 tae narrationem continet. recen-
 set enim Poëta Hylae pueri rap-
 tum a Nymphis, quum ad fon-
 tem, aquam ad coenam pro Her-
 cule petiturus abiisset: et Her-

culis errationem, ac gravem, ob
 amissum Hylam, dolorem. sci-
 endum autem Hylam fuisse The-
 odamantis lignorum sectoris fi-
 lium, quem amavit Hercules.

Υ Λ Α Σ,

Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥΧ ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῖμεν,
 Νικία, ᾧ τινι τὸτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμευθα, τὸ δ' αὖριον ἐκ ἐσορῶμεν·
 Ἀλλὰ ἢ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
 ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παῖδός
 τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·

NON nobis solis amorem pe-
 perit, ut arbitrabamur, ὁ
 Νικία, cuicumque tandem Deo-
 tum puer hic natus sit: neque
 nobis primis ea quae pulchra
 sunt, pulchra videntur, qui mor-

tales fumus, et crastinum non
 cernimus: quin et Amphitryo-
 nis filius, cui ferreum pectus e-
 rat, qui saevum leonem sustinu-
 it, is amavit puerum formosum
 Hylam, caesariem ferentem:
 ipsum-

Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πάλιν ὥσ' ἐφίλον ἦα,
 Οοσα μαδῶν, ἀγαθὸς δ' αἰοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' ὕδ' ἐποκ' ἦς, ὅδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐδ' ὄκχ' αἰ κύνικτος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αἶώς,
 Οὐδ' ὀπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ καῖτον ὄρων,
 Σεισαμύρας πλερὰ μαίρως ἐπ' ἀνθαλάντι πείεύρω·
 Ως αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ πάς πεποναμένος εἴη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀπαβαῖν.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Λίσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀρισηες συνέποντο,
 Πασάν ἐκ πολίων περλελεγμῶσι, ὧν ὄφελός τι·
 Ἰκετο χῶ παλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας ἧς Μιδεαΐτιδος ἠρωΐνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαιναν Ὑλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἀτὶς Κυανεῶν ἔχ' ἦψατο (συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαδὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
 Αἰετὸς ὥς, μέγα λαΐτμα· ἀφ' ἧ τότε χοιράδες ἔσαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐχάτιαί δέ
 Ἀργα νέον βόσκοντι, τετραμμήν' εἶαρος ἦδη,

ipsumque omnia edocuit, sicut
 pater carum filium: quibus prae-
 ceptis ipse vir praestans et cele-
 bris effectus erat, et nunquam
 ab eo discedebat neque tempore
 meridiano, nec cum in domum
 Jovis excurreret albis quadrigis
 aurora, neque cum pulli avium
 queruli ad nidum respicerent,
 matre quatiente alas in fuligino-
 sa trabe: ut ipsi puer ex senten-
 tia elaboratus esset, unaque rec-
 te trahens in verum virum eva-
 deret. sed cum ad petendum au-
 reum vellus navigaret Jason Ae-
 sonides, et principes ipsum se-

querentur omnibus ex urbibus
 delecti, quorum usus aliquis es-
 poterat: advenit et laborum po-
 tiens in divitem Jaolcum Al-
 menae filius Mideatidis heroïnae
 unaque cum ipso descendit Hy-
 las in firmam Argo, quae navi
 Cyaneas insulas concurrentes
 non attigit, sed velociter perrup-
 sit (in profundum autem ingressa
 Phasidem) sicut aqui a, magno
 fluctus: ex quo tempore petri-
 illae constiterunt. cum vero Plei-
 ades orirentur, et extremae agni
 rum partes agnos juvenculos per-
 cerent, vere ad finem jam conve-

T
H
E
L
A
U
E
L
E
C
T
I
Q
U
O
R
U
M
U
S
U
S
A
L
I
Q
U
I
B
U
S
E
S
S
E
T
P
O
T
E
R
A
T
A
D
V
E
N
I
T
E
T
L
A
B
O
R
U
M
P
O
T
I
E
N
S
I
N
D
I
V
I
T
E
M
J
A
O
L
C
U
M
A
L
M
E
N
A
E
F
I
L
I
U
S
M
I
D
E
A
T
I
D
I
S
H
E
R
O
I
N
A
E
U
N
A
Q
U
E
C
U
M
I
P
S
O
D
E
S
C
E
N
D
I
T
H
Y
L
A
S
I
N
F
I
R
M
A
M
A
R
G
O
Q
U
A
E
N
A
V
I
C
Y
A
N
E
A
S
I
N
S
U
L
A
S
C
O
N
C
U
R
R
E
N
T
E
S
N
O
N
A
T
T
I
G
I
T
S
E
D
V
E
L
O
C
I
T
E
R
P
E
R
R
U
P
S
I
T
(I
N
P
R
O
F
U
N
D
U
M
A
U
T
E
M
I
N
G
R
E
S
S
A
P
H
A
S
I
D
E
M)
S
I
C
U
T
A
Q
U
I
A
M
A
G
N
O
F
L
U
C
T
U
S
E
X
Q
U
O
T
E
M
P
O
R
E
P
E
T
R
I
L
L
A
E
C
O
N
S
T
I
T
E
R
U
N
T
C
U
M
V
E
R
O
P
L
E
I
A
D
E
S
O
R
I
E
N
T
U
R
E
T
E
X
T
R
E
M
A
E
A
G
N
I
R
U
M
P
A
R
T
E
S
A
G
N
O
S
J
U
V
E
N
C
U
L
O
S
P
E
R
C
E
R
E
N
T
V
E
R
E
A
D
F
I
N
E
M
J
A
M
C
O
N
V
E
N
I
R
E
N
T
U
R

so, tun-
divinus
sedentes
um ven-
um dien-
ad portu-
anorum
ducentes
in littus,
truxerun-
mul un-
ratum
oris aux-
cutum,
yperum.
quam ad

Τάμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
 Ἡρώων κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶ,
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, τότε τρίτον ἄμαρ αἰντί·
 Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 Εκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δάττα πένοντο
 Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν σφρέσαντο χαμεύναν.
 Λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσιν ὄνειαρ·
 Εἴθεν βέτομον ὄξυ, βαθύν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχ' ἐθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ δ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἄσεμφῇ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δάγνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγλος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡρῶν ἐν χώρῳ περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυανέαν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις·
 Ὑδατι δ' ἐν μέσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταες,
 Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ δ' ὀρόωσα Νυχεία.

30

40

So, tunc navigationis meminit
 divinus flos heroum, cavaque
 sedentes in Argo, in Helleston-
 tum veniunt, austro jam tertiu-
 m diem spirante, appuleruntque
 ad portum Propontidis, ubi Ci-
 anorum fulcos dilatant boves
 ducentes aratrum. egressi vero
 in littus, juxta juga coenam in-
 truxerunt vespere: multi vero
 simul unum torum sternebant.
 Pratum enim aderat, magnum
 oris auxilium. hinc butomum
 cutum, densumque secuerunt
 yperum. et abiit flavus Hylas,
 quam ad coenam allaturus, ip-

K

sique Herculi, atque forti TELA-
 moni, (qui socii existentes ambo,
 una semper instruebant mensam)
 aereum vas ferens. statim vero
 fontem animadvertit, in loco de-
 clivi, ubi multae herbae nasce-
 bantur, caeruleum chelidonium
 et viride adiantum, et apium
 virens, et crispa agrostis. in
 media vero unda Nymphae cho-
 ream ducebant, Nymphae per-
 vigiles, metuenda rusticis numi-
 na, Eunice, et Malis, et instar
 veris suaviter aspiciens Ny-
 chea.

Ητοι ὁ κῦρος ἐπεῖχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων ῥ' ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
 Ἀργεῖω ἐπὶ παδί· καλῆριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' ἕραν ἦριπεν ἀστὴρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις ἔπεν ἐταῖρος,
 50 Κεφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα· πωλεσικὸς ἕρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γένεσι κῦρον ἔχουσιν
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παδί,
 Ωχετο, Μαωτισὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἶν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεῖρ.
 Τρίς μὲν ὕλαν αὔσεν ὅσον βαθυὺς ἦρυγε λαίμωρος,
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκυσεν· ἀρχὰ δ' ἔκτετο φωνά
 60 Ἐξ ὕδατος· παρειῶν δὲ μάλα χεδόν, εἶδετο πόρρω.
 Ως δ' ὁπότε ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῆς ἔσακῦσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἑσώδσειν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα.
 Ηρακλῆς τοῖστος ἐν ἀτρίηλοισιν ἀκάνθας

Jamque puer admoverat urnam
 multae capacem aquae, eam im-
 mergere cupiens. illae vero om-
 nes manibus ejus inhaeserunt:
 omnium enim mentes teneras a-
 mor occupaverat, erga puerum
 Argivum: cecidit vero in undas
 nigrantes confertus, i. e. subito;
 sicut quando rutilans stella de
 coelo cadit praeceps in mare:
 et nautis quispiam focius ait: le-
 viora ὁ pueri armamenta facite:
 nam secundus ventus spirabit.
 Nymphae suo in gremio puerum
 tenentes, lacrymantem blandis
 consolabantur sermonibus: Her-
 cules vero animo perturbatus

ob puerum, ibat incurvo arcu
 accepto Macotice, i. e. more
 Scytharum, et clava, quam sem-
 per dextera manus ipsius capie-
 bat, ter Hylam inclamavit, quan-
 tum profundo gutture clamare
 valebat. ter puer exaudivit, et
 exilis vox pervenit ex undis:
 cumque valde prope adesset, pro-
 cul abesse videbatur. ac veluti
 comatus leo, cum procul exau-
 divit hinnulum clamantem, ali-
 quis inquam leo crudivorus, in
 montibus, e cubili suo properat
 ad paratissimam coenam: ita
 Hercules in inviis sentibus

pueri

Παῖδα ποδῶν δεδοῖτο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.

Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσ' ἐμόγησεν
Ἦρεα καὶ δρυμός· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.

Ναῦς μένειν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῇ παρειόντων·

Ἰσία δ' ἡτ' θεοὶ μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,

Ηρακλῆα μέροντες· ὁ δ' αἶψά τις ἄγον ἐχώρει

Μαγόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμωσεν.

Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Ηρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,

Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.

Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

70

pueri desiderio errabat, spacio-
sam vero cursu corripiebat regi-
onem. miseri sunt amantes. er-
rabundus quantum laboravit per
montes et saltus! res vero Iaso-
nis posteriores illi erant. navis
stabat habens antennas suspen-
sas ab illis qui aderant: juvenes
vero media nocte vela purga-
bant, Herculem expectantes. at
ille ruebat quo pedes ducebant,

furibundus: nam faevus deus in-
tus illi jecur laniabat. sic pul-
cherrimus Hylas inter immor-
tales numeratur. Herculem ve-
ro heroës criminabantur, ut de-
sertorem navis, quod deseruisset
Argo habentem triginta remi-
gum transtra. pedes vero venit
ad Colchos, et inhospitalem Pha-
sidem.

Υ Π Ο-

2

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Επιγράφεται τῷτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρω. ἡ δὲ γυνὴ Αἰχίνε μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος ἡδῶ, κατὰφρονῆσα τῷ Αἰχίνου. Θυωνίχῃ δέ τις ἐταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνῃ, διηγείται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει ἡ ὁ Θυωνίχος βραχυ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίῃ τῷ Φιλαδέλφῃ ἐγκώμιον.

Inscribitur hoc Idyllion Cyniscae amor. uxor enim Aeschinis magis addicta erat Lycocuidam vicini filio, contempto Aeschine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum acce-

dente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quae sibi a Cynisca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, sed illustre Ptolemaei Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,

ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χ Αἶρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυωνίχον. Θυ. Ἀλλὰ τοὺς αὐτῷ,
Αἰχίνα. Αἰχ. Ως χρόνιος. Θυ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΜULTUM salvere Thyonichum jubeo. Thy. Imo tibi ipsi salutem opto, Aeschine.

Aes. Quam serus, i. e. longo tempore non visus, ades. Thy. Serus? quae vero cura tibi est?

ΑΙΣ. Πράσσομεν ἔχ' ὡς λῶσα Θυώνηχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄ-
ρα λεπίδες,

Χὼ μύσαξ πολὺς ἔτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κικίνογ

Τοῖστος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορισάς,

Ὤχρὸς κἀνυπόδατος, Αθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμες.

Ηρατο μὰν καὶ τήνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὁπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣ. Παῖσδας ὦ γὰρ ἔχων ἐμὲ δ' ἄχαριέσσα Κυνίσκα

Υβρίσδει· λασῶ δὲ μακρὴς ποκα· θριξ' ἀνὰ μέσσον.

ΘΥ. Τοῖστος μὲν αἰὶ τὸ φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,

Πάντ' ἐδέλων κατὰ καγρόν· ὅμως δ' εἶπον τί τὸ καγρόν.

ΑΙΣ. Ὤ ργείος, κήγων, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας

Απὶς καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας

Εν χώρῳ παρ' ἐμὶν· δύο μὲν κατέκοφα νεοσῶς,

Θηλαζόντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, χεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.

Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς σῶτος αἰδύς.

Ἦδη δὲ παριόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖναι ἄκρατον,

Ὤτινος ἦδελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπεῖν.

Ἀρμεις μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·

20

Aef. Non optime nobiscum agitur, Thyonîche. *Thy.* Propterea sane macer es, et haec barba inculta est, squalidique capilli. talis nuper huc advenit quidam Pythagoricus, pallens, discalceatus; Atheniensem vero se esse dicebat: appetebat ille (ut opinor) farinam assatam. *Aef.* Jovaris tu quidem, ô bone: me vero formosa Cynisca contumelia afficit: insaniam, priusquam quis sentiat: vix pili intervallo a furore absum. *Thy.* Talis tu semper es, care Aeschine, nunc lenis, mox asper, omnia requirens op-

portune: at tamen dic quid novi est? *Aef.* Argivus, et ego, et Theſſalus eques Apis, et Cleonicus miles, una potabamus in loco apud me: duos quidem pullos maſtaveram, et laſtentem porcellum: et aperui illis vinum Byblinum odoriferum, quatuor annorum, prope ſicut a prelo. bulbis et cochleis promebantur; erat potus dulcis. jam vero procedente tempore viſum eſt inſundere merum cujuſcunque nominis quiſque vellet: tantum oportebat dicere cujus. nos quidem clamantes bibebamus ſicut placebat.

Α δ' ὦδεν, παρόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
 Οὐ φθειγῆ; λύκον εἶδες, ἔπαξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν·
 Κῆφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἄψας.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
 Εὐμάχης χ' ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμεῖς·
 Τῷ τῶν κλύμβρον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
 Χάμιν τῷτο δι' ὥτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα ὕτως·
 Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
 Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμεῖς,
 Χῶ Λαριασᾶος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
 30 Ἐκλαεν ἕξαψίνας θαλερώτερον ἢ περὶ ματρὶ
 Παρθένης ἕξάετις κόλπῳ ἐπιδυμήσασα.
 Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὴν Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
 Ἠλασα, κάλλαν αὖθις· ἀνείρυσασα δὲ σέπλως,
 Εξῶ ἀπώχετο δᾶσσον. ἐμὸν κακὸν, ὅτοι ἀρέσκω;
 Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπει φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι,
 Μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπ' αὐροφίοισι χελιδῶν

cebat. illa vero nihil me prae-
 sente. quid mihi animi fuisse
 censes? non loqueris? lupum vi-
 disti? jocatus est perinde ac so-
 lers quispiam ait. et incensa est:
 facile ab ea lucernam incendere
 potuisses. Lycus est, certe Ly-
 cus est, filius Labae vicini, pro-
 cerus, et tener, qui multis pul-
 cher esse videtur. hujus insigni
 illo amore tabescebat: idque mi-
 hi aliquando clam indicatum fu-
 it. neque tamen rem exploravi,
 frustra hanc barbam virilem a-
 lens. nos quatuor jam probe po-
 ti eramus, et Larissaeus coepit
 de Lyco meo ab initio canere

Thessalicum quoddam carmen,
 mala mens: Cynisca vero mox
 flevit vehementius, quam circa
 matrem puella sex annorum gre-
 mium matris appetens. tunc ego,
 quem tu nosti, Thyoniche, pug-
 num in faciem impegī, moxque
 rursus alium: at illa contrahens
 vestes, foras abiit celeriter: mea
 pestis, inquam, non tibi placeo?
 alius tibi jucundior in sinu est: a-
 lium abiens calefac amatorem:
 illi tuae lacrymae pro pomis flu-
 unt. quemadmodum autem hi-
 rundo, quae cibum pullis sub
 testum tulit,

mox

Αψοῖρον ταχινὰ σέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
 Ωκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τίνα
 Ἰδυ δι' ἀμφιδύρου καὶ δικλίδος, ἃ σόδες ἄγον·
 Αἴτιος θὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλα,
 Σάμερον ἐνδέκατος· πολίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 Εξ ᾧ ἅπ' ἀλλάλων· ὕδ' Ὀρακισὶ κέκαρμα.
 Α δέ, Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκτα·
 Ἀμμές δ' ἔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, ἔτ' ἀριθμητοί,
 Δύσανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Καὶ μὲν ἀποσέρξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρπον·
 Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα σίσας.
 Χῶτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοις ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος ὁ τὰς Επιχάλκῃ ἐραοδείς,
 Εκπλάσας, ὑγίης ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
 Πλάσῃμα κηγὼ διαπόντιος· ἔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρῶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.
 ΘΥ. Ωφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νῦν τεὸν ὦν ἐπιθύμεις
 Δίχινά. εἰ δ' ἔτιω ἀρα σοὶ δοκεῖ ὥς τ' ἀποδημεῖν,

50

rmen, mox cito revolat ut alium cibum
 o mox asferat: sic illa celerior e mol-
 circa culcitra cucurrit, recta per por-
 m gre- am foresque geminas, qua pe-
 ego, tes ducebant. proverbio quidem
 e, pug- citur, abiit et taurus in silvam.
 moxque ginti jam, octo jam, novem
 trahens m, decem alii dies praeterie-
 er: mea rent, hodie undecimus est, adde
 placeo? nos; et duo menses erunt ex
 u est: a o fuimus separati, neque mo-
 tore: Thracum tonsus sum. illa
 mis flu- ne Lyci tota est; Lyco etiam
 tem hi- ste patet: nos vero neque ra-
 llis sub neaut numero ullo digni cen-
 sur, miseri Megarenses, in

contemptissima sorte. et si mo-
 do durarem, omnia recte essent:
 nunc vero ὁ Thyoniche, tan-
 quam mus, ut aiunt, picem gus-
 tavimus: quodque pharmacum
 sit contra perplexum amorem,
 non scio. verum Simus, qui Epi-
 chalci filiam amabat, meus ae-
 qualis, cum aliquo navigasset,
 sanus rediit. navigabo et ego
 per mare, neque ex postremis e-
 ro, neque ex primis fortasse, sed
 mediocris quidam miles. Thy. U-
 tinam tibi ex animo succedant
 quae cupis Aeschine. si vero om-
 nino decretum tibi est peregre
 proficisci,

Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλθέρω οἷος ἄριστος.

ΑΙΣ. Τάλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. Ελθέρω ὅστις ἄ-
ριστος,

60

Εὐγνώμων, φιλόμωστος, ἐρωϊκός, εἰς ἄκρον αἰδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν ὃ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδύς· αἰτ' ἀμφοτέρω, καὶ ἀνανδῶν,
Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ καὶ ἐπὶ παντὶ,
Αἰχίνα· ὥς τ' εἴτοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακῶς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μῦθον θρασὺν ἀπιδιώτῃν,
Ατὰχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελομένοδα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
Λευκαῖνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν;

70

proficisci, Ptolemaeus praebet sti-
pendia: homini libero vir quam
optimus. Aes. Caetera vero qua-
lis vir est? Thy. Homini libero
quam optimus, benignus, musa-
rum studiosus, amabilis, summe
jucundus, qui novit amicum,
inimicum vero etiam magis:
multis multa largiens, rogatus
non abnuens, qualia regem tri-
buere convenit: neque vero de
omni re petere oportet, Aeschine.

quapropter, si tibi in dextro hu-
mero placet sagulum summum
fibula connectere, utroque vero
pede innixus audebis irruentem
ferocem hostem scutatum susti-
nere, quamprimum in Aegyp-
tum eas. a temporibus fieri inci-
pimus omnes senes, atque inde
ordine in genas serpit Aetas,
quae canos facit: gerere aliquid
oportet eos quibus est genu vi-
ride, h. e. qui florent aetate.

In
cusi
bran
cusa
Alex
excu
qua
Ptole
tur. n

Σ

TOP.

E N

E S Tr
Car

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Επιγράφεται μὲν τὸ το εἰδύλλιον Συρακυσῆσαι ἢ Ἀδωνι-
 αῖσαι. ὑποτίθεται δὲ τινὰς Συρακυσίας τὸ γένος, παρ-
 επιδημύσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θεῶν ἐξίσσας τῆς
 πομπῆς τῷ κομιθέντι Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῷ
 Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ γυναικός. ἔδος δὲ ἔχον οἱ
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἶδω-
 λα τῷ Ἀδωνίδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασ-
 σαν κομίζειν. διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος
 τῇ βασιλίδι, ἄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυέλειαν τῆς Ἀρ-
 σινόης δι' ὧδης ἀπαγγέλλουσαν.

Inscribitur hoc Idyllion Syra-
 cusiæ sive Adonidis festum cele-
 brantes. tractat autem de Syra-
 cusanis quibusdam genere, quæ
 Alexandriæ peregrinantur, et
 exeunt ad spectaculum pompæ,
 qua Adonis ab Arsinoe uxore
 Ptolemaei Philadelphi gestaba-
 tur. morem autem habebant A-

lexandrini in Adoniis festis, eos
 qui Adonidis simulacra gesta-
 bant, una cum solennibus ad
 mare ferre. describit autem The-
 ocritus, ut reginæ gratificetur,
 cantricem quandam, sumptuo-
 sum Arsinoes apparatus carmi-
 ne recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,

ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ,

ΞΕΝΟΣ.

ΕΝδοῖ Πραξινόα; Εὐ. Γοργῶ φίλα, ὥς χρόνως ἐνδοῖ.
 ΠΡ. Θαῦμα ἔτι καὶ νῦν ἦνθες. ὕρην δὲ φρον Εὐνόα αὐτῇ.

ΕΣΤne intus Praxinoe? Eun. tus. Pr. Mirum quod et nunc a-
 Cara Gorgo, ut sero? est in- des! Eunoe dispice illi fellam.

L

inijce

Εμβαλε ἢ σοφίκρανον. Εὐ. Εχει κάλλιπα. Πρ. Καθίζε.

ΓΟ. Ω τὰς ἀδεμάτῃ ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
Πραξινοῖα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδιφόροι ἄνδρες·
Αδ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔχαλα γῆς ἔλαβ' ἐνθῶν,
Ιλιὸν, ἐκ οἴκησιν ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
Αλλάλας, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἶν ἐμῆιο. 10

ΓΟ. Μὴ λέγε τὸν τέον ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα,
Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὅρη γυναι ὡς ποθορῇ τῷ.

ΠΡ. Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, ἔ λέγω ἀπφῶν.

ΓΟ. Αἰδάνε) τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότναν. καλὸς ἀπφῶς.

ΠΡ. Απφῶς μὲν τῆνος πρῶαν (λέγομεν πρῶαν θῆν
Πάνη) νίτρον ἢ φῦκος ἀπὸ (κανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαδεκάπηχυς.

ΓΟ. Χώμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρέα, Διοκλείδας·
Επὶ δ' ἀραχιδῶν κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλμαθα πηρῶν,
Πέντε πόνως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ρύπος, ἔρπον ἐπ' ἔργῳ. 20
Αλλ' ἴδι, τῷμπέχονον ἢ τὰν περοναίριδα λαζεῦ.

injice et pulvinum. Eu. Habet optime. Pr. Sede. Go. O incorpoream animam: vix vobis salva evasi, Praxinos, a multa turba, et multis curribus. ubique sunt crepidae, ubique chlamidati viri. et via immensa est: tu vero longius a me habitas. Pr. Haec demens ille (maritus meus) extremae terrae occupavit veniens, specum, non domum, ne vicinae essemus inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper. Go. Ne dic de tuo marito talia, cara Dione, parvulo praesente: vides, mulier, ut te aspicit. Pr. Bono animo sis, Zopy-

rion, care fili, non dico de patre. Go. Puer intelligit, per Proserpinam: pulcher est pater. Pr. Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet omnia) nitrum et fucum cum ex taberna empturus esset, rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum. Go. Eodem modo meus maritus Diocles agit, perniciēs argenti; septem drachmis pilos caninos, veterum avulsiones perarum; quinque vellera emitheri, nil nisi sordes, laborem super laborem. verum age, cape amiculum, et peplum fibulatum.

canus

eamus
Ptoler
dem: a
struere
lentos
rum tu
ea qua
Go. Ire
tiosis s
fer aqu
quam c
ne. sele
move t
nam aq
ce ut fe
multam
quam:

Βᾶμες τῷ βασιλεῖος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
Θασόμηναι τὸν Ἀδονιν. ἀκῶα χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασιλίῳσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντῃα.
Ὡν εἶδες, χῶν εἶπας ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντῃ.

ΓΟ. Ἐρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἶεν ἑορτά.

ΠΡ. Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον ἀγνόθρυπτε
Θεὸς πάλιν. αἶ γαλέα μαλακῶς χρῆζοντι καθεύδην.

Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος περὶτερον δεῖ.

Α δ' ὥς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πᾶν ἄπλησε

Ἐλχει ὕδωρ δύσανε· τί μὲ τὸ χιτῶνιον ἀρδεῖς;

Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμιμα.

Α κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καλαπύχες ἐμπερόναμα

Τῷτο πρέπει. λέγε μοι, πόσῳ καλέβα τοι ἀφ' ἰσῶ;

ΠΡ. Μὴ μνάσης Γοργοῖ· πλείον ἀργυρίῳ καθαρῷ μᾶν

Ἡ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν περὶτέθηκα.

ΓΟ. Ἀλλὰ καλὰ Γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.

Τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· καλὰ κόσμον

Ἀμφίθεσ. ἔκ ἄξῳ τὸ τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος·

eamus ad aulam divitis regis
Ptolemaei, spectaturae Adoni-
dem: audio pulchrum aliquid in-
struere reginam. *Pr.* Apud opu-
lentos omnia sunt opulenta: ve-
rum tu narra illi qui non vidit
ea quae dicis, quaeque vidisti.
Go. Ire nobis tempus fuerit: o-
tiosis semper feriae. *Pr.* Eunoa
fer aquam: et in medium, tu
quam deliciae non decent, repo-
ne. feles molliter cubare volunt.
move te, affer propere aquam:
nam aqua primum opus est. ec-
ce ut fert aquam: da tamen: non
multam tu o profusa infunde a-
quam: infelix cur meam tuni-

cam commadefacis? desine: si-
cut diis visum est, ita lota sum.
ubi clavis magnae cistae est? huc
affer ipsam. *Go.* Praxinoe, valde
te sinuosa vestis fibulata haec de-
cet. dic mihi, quanti constitit tibi
a iugo telae? *Pr.* Ne memores
Gorgo, pluris quam argenti puri
mina una, vel duabus: operi in-
super etiam animam affixam ha-
bui. *Go.* Atque sane ex sententia
processit. *Pr.* Certe bene dixisti.
affer mihi amiculum, et umbel-
lam: decenter impone. non te u-
na ducam fili; larva foris est,
mordet equus.

plora

Δάκρυε ὅσα δέλεις· χολὸν δ' ὃ δέϊ τὸ γεῖναι.
 Ερπωμες. Φρυγία τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 Ω θεοί, ὅσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τὲτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
 Εξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν· εἰδὲς κακοεργὸς
 Δαλείται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπλίσι·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κερροισαμένοι ἄνδρες ἔπαυσον,
 Αλλάλοισ ὁμαλοὶ, κακὰ πάγηνα, πάντες ἐρείοι. 50
 Αἰδία Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ Πτολεμισαί
 Ἴπποι τῷ βασικῆς. ἄνερ φίλε, μὴ με παλήσης.
 Ορθὸς ἀνέσα ὁ πυρρὸς. ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.
 Εὐνοά εἰ φάξῃ; διαχρηστεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ωνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.
 ΓΟ. Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπιαθεν.
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὶ τὰ λυαγείρομα ἦδη.
 Ἴωπον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισα δεδοίκα
 Εκ παλδός. παλδωμες· ὄχλος πολλὸς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

plora quantum vales, non oportet te claudum fieri. eamus. heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude, canem intro voca, claude portam vestibuli. Dii boni, quanta turba: quomodo et quando tandem pertransire oportet hoc malum! sunt ut formicae innumerae et infinitae. multa praeclara facinora a te facta sunt, o Ptolemaee, postquam ad superos pater migravit. nemo maleficus laedit amplius viatorem, dolose subiens more Aegyptio: quemadmodum antea astu exercitati homines ludebant, inter se similes, malos lusus, omi-

nes contentiosi. dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores equi regis adsunt amice, ne me proculces: erectus constitit hic rufus: ecce quam saevus et ferrox. Eunoe, non fugies? perimet hic suum sessorem. bene mecum actum est, quod puer meus manet intus. ΓΟ. Animum recipe, Praxinoe: jam sumus post eos. illi processerunt in campum. ΠΡ. et ego jam me colligo. equum enim et frigidum anguem, haec duo semper timui inde usque a pueritia. festinemus: ingens multitudo nobis affluit.

ΓΟ. Ε. An. Ε. re faci- ci Tro- filia, co- tur. G- ra ora- norunt do Jupi- de Prax- turba ef- manum- prend- ychidos- obis ab-

ΓΟ. Εξ αὐλᾶς ὦ μάτερ; Γρ. Εγὼν, ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρ-
εἵθεν 60

Ευμαρές; Γρ. Ες Τροίην πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίσα παῖδων, πείρα δὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟ. Χρησμός αἱ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεοπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἡρην.
Θᾶσιν Πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσος ὅμιλος.

ΠΡ. Θεοπέσιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὴν
Εὐνόα Εὐτυχίδος· ὅτε καὶ αὐτᾶ, μὴ τυπλανθῆς.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθαμες ἀπρίξ' ἔχδ' Εὐνόα ἀμύν'.

Ω μοι δειλὰ καὶ δίχα μὲ τὸ θερίστριον ἦδη

Εχίσαι Γοργοῖ. ποτὶ δὲ Διὸς, εἴ τι γένοιτο

70

Εὐδαίμων, ὠνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπεχόνον μὲ.

ΞΕ. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. ΠΡ. Ἀθρόος
ὅχλος·

Ωθεῖνθ' ὥς ἐνέες. ΞΕ. Θάρσει γύναι, ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡ. Κεῖς ὥρας κῆπειλα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἶης,

Ἀμμε περισέλλων· χρηστὸν καὶ οἰκλίρμονος ἀνδρός.

Θλίβεισιν Εὐνόα ἅμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὴν βιάζδ'.

a Gor-
latores
ne me
tit hic
et se-
perimet
mecum
us ma-
recipe,
ost eos.
am. Pr.
quum o-
n, haec
usque a
ens mul-

Go. Ex aulane venis, o mater?
An. Ego, o filiae. Go. An intra-
re facile est? An. Conando Grae-
ci Trojam pervenerunt: optima
filia, conando omnia perficiun-
tur. Go. Anus abiit, nobis me-
ta oracula respondens. omnia
horunt mulieres, etiam quo mo-
do Jupiter duxerit Junonem. vi-
de Praxinoe quanta ante portam
turba est. Pr. Immenso. Gorgo
manum porrigere mihi, tuque ap-
prehende Eunoe, manum Eu-
tychidos: adhaereto illi, ne a
nobis aberres. omnes una confer-

tim intremus: adhaereto nobis,
Eunoe. me miseram, dupliciter
vestis mea jam scissa est, o Gorgo:
per Jovem utinam sis felix, o
homo, conserva quae se mihi a-
miculum. Ho. Non penes me
est: tamen conservabo. Pr. Con-
ferta turba est, trudent ut fu-
es. Ho. Bono animo sis mulier,
in tuto sumus. Pr. Et in an-
num tibi, care vir, et in pos-
terum bene sit, qui nos curas.
virum probum et misericor-
dem! premitur Eunoe nobis:
age o misera, vi per rumpe.

optime:

Κάλλισ' ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπλὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάμαλα φασεῖς.

ΠΡ. Πότνι' Αθηναῖα, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80

Ποιοῖ ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐσήκηνι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδιευνί,

Εμφυχ', ἐκ ἐνυφανία. (σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος·

Αὐτὸς δ' ὡς θαηδὸς ἐπ' ἀργυρέῳ καλᾷκεῖ)

Κλισμῶ, πρᾶτον ἔβλον ἀπὸ κροτάφων καλαβάλλων.

Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέρονι φιλεῖται.

ΞΕ. Παύσαο' ὃ δύσανοι ἀνάνυλα κωλύλοισα.

Τρυγόνες ἐκκνασσεῖνι, πλάτυσάδοισα ἅπαντα.

ΓΟ. Μὰ πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν εἰ κωλύλα εἰμές; 90

Πασάμμος ἐπίτασε. Συρακοσίαις ἐπιτάσεις;

Ὡς εἰδῆς καὶ τῷτο, Κορίνθια εἰμές ἄνωθεν,

Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιεὶ λαλεῖς.

Δωρίσδεν δ' ἔξει (δοκῶ) τοῖς Δωρίεσσι.

ΠΡ. Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἴη,

Πλὰν ἐνός· ἐκ ἀλέγω μὴ μοι κερεὰν ἀπομάξης.

optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponfam inclusit. *Go.* Praxinoe huc ades, haec textilia primum specta, quam ex tenui filo sunt, et venusta; decorum opera esse dixeris. *Pr.* Veneranda Minerva, quales lanificae illa elaborarunt? quales pictores tam exactas picturas pinxerunt? quam evidenter adsunt, quamque evidenter moventur? animata sunt, non textilia: sapiens quaedam res est homo. ipse vero quam admirandus in argenteo jacet toro, primam lanuginem circa tempora spargens, multipliciter amabilis Adonis, qui e-

tiam apud inferos amat. *Ho.* Desinite, o miserae, inutiliter garrientes: ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes. *Go.* Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrulae sumus? ancillis quas possides impetra: imperas Syracusiis? atque ut et hoc scias, Corinthiae sumus ab origine, sicut et Belerophon: Peloponnesiace loquimur. Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienibus. *Pr.* Non oriatur, o dulcis Proserpina, qui nobis imperet, uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

Go. T donide
piens p
lugubr
vit. ca
pulchri
tandun
Golgon
timemq
Venus,
perenni
decimo
Horae: ta
atae, ta
omnibus
quid fere

ΓΟ. Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἶδειν
 Ἀ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρος αἰδὸς,
 Ἀ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἤριευσε·
 Φθεγξέϊτάῃ τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρῦπτεται ἤδη.
 Δέσποιν' ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπαινάν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παύζουσ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' αἰνάων Ἀχέροντος
 Μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακὰ ποδὲς ἄγαγον Ωρα.
 Βάρδισαι μακάρων Ωρα φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἐρχοῖσαι, πάντες βροτοῖσιν αἰεὶ τι φοροῖσαι.
 Κύπρι Διωναίᾳ, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
 Ἀνθρώπων (ὥς μῦθος) ἐποίησας Βερονίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
 Τινὲ χαριζομένη πολυώνυμε καὶ πολύναιε 110
 Ἀ Βερονικείᾳ θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκῆα,
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κείται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονσι,
 Πὰρ δ' αἶπαλοι κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυρέοις· Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει ἀλάβαστρα·

Go. Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit Argivae filia sapiens poëtria, quae et Sperchin lugubre carmen canendo superavit. cantabit aliquid, sat scio: pulchris jam praeludiis ad cantandum se parat. domina quae Golgon et Idalium diligis, sublimemque Erycem, auro ludens Venus, qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte mense duodecimo reducerunt mollipedes Horae: tardissimae ex diis Horae natae, tamen exoptatae veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes. Venus Cypria, fi-

lia Diones, tu immortalē ex mortalibus hominibus (ut sermo est) fecisti Bereaicen, ambrosiam instillans in pectus mulieris. quare tibi gratificans, o celeberrima, et multis delubris celebrata, Berenices filia, Helenae similis, Arsinoc, multifariis bonis ornat Adonidem. juxta eum enim matura jacent quaecunque ferunt arborum apices: adsunt et molles hortuli, inclusi calathis argenteis, et aurea alabastra plena Syrio unguento,

Εἰδαλὰθ' ὄσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνῃ ποτίου),
 Αἰθεα μίσγοισα λακῶ παντοῦ ἅμ' ἀνδρῶ
 Οὐσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
 Πάντ' αὐτῷ πείσινά κ' ἔρπετα τὰδε πάρεσι.
 Χλωραὶ δὲ (κιάδες μαλακῶ βριθεσαὶ ἀνήθῳ
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπώλῳ) Ερώεις, 120
 Οἷοι ἀηδονίης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
 Πωλῶνλα, πτερυγῶν περὶ ῥόμβοι, ὅσον ἅπ' ὅρῳ.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυτὸς, ὦ ἐκ λακῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τὰ πηλὴς ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
 Α Μίλατος ἔρει, χῶ τὰν Σαμίαν καλαβόσκων.
 Εσθλὰ κλῖνα τῷ Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδοπαχὺς Αδωνίς·
 Οὐλοκαδεκέτης ἦενεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κείλει τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ. 130
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαρέτω ἄνδρα,
 Αἰθερ δ' ἄρμεσιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόα ἐξῶ
 Οἰσεῦμις ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πύονλα·

et ciborum quicquid mulieres in
 sartagine parant, miscentes va-
 rios flores una cum alba farina :
 quaeque sunt ex dulci melle,
 quaeque ex liquido oleo : omnia
 illi volatilia et reptilia hic adsunt.
 viridia quoque umbracula molli
 testa anetho extracta sunt, et pu-
 eri supervolitantes Amores, ve-
 luti luscinae pulli sedentes in ar-
 bustis volitant, alarum pericu-
 lum facientes, de ramo ad ra-
 mum. ὁ ebenum, ὁ aurum, ὁ ex
 albo ebore aquilae, Jovi Satur-
 nidae puerum pocillatorem ad-
 vehentes. et purpurea tapeta in

superiore parte, somno mollio-
 ra ; sic Miletus dixerit, quique
 incolit Samum. stratus est alius
 torus Adonidi pulchro : alterum
 tenet Venus, alterum formosus
 Adonis, decem et octo, aut de-
 cem et novem annorum spon-
 sus : non pungit osculum : labra
 illi adhuc circum rufa sunt.
 nunc Venus maritum suum ha-
 bens gaudeat. sub auroram ve-
 ro nos illum, dum ros est, fre-
 quentes foras efferemus ad fluc-
 tus in littore spumantes,

solutisque

soluti-
 talos
 sonor-
 comm-
 et ad
 ut feri-
 hoc ac-
 no gra-
 Hecfor-
 liberos
 clo, au-
 fo, nequ-
 runt, L
 bus; ne-
 Argivo-

Λύσασα δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσας,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ερπεις ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέρουῖα,
 Ἡμιθέων (ὥς φαντὶ) μονώτατος· ἔτ' Ἀγαμέμνων
 Τῆτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἰκάσι παίδων,
 Οὐ Πατρόκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

140

Οὐθ' οἱ ἔτι περὶ Λαπίθα καὶ Δακαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηιάδα τε καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πελασγοί.

Ἰαθι νῦν φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς κέωτ' ἀθυμήσας.

Καὶ νῦν ἦνθες Ἀδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκη· φίλος ἠξεῖς.

ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σφώτερον, ἀ δῆλαια
 Ολβία· ὅσα ἴσασι πανολβία, ὥς γλυκύφωνος.

Ἦρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάρκτος Διοκλείδας.

Χα' νῆρ' ὅζος ἄγαν πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἐνθης.

Χαῖρε Ἀδὼν ἀγαπήτῃ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

solutisque crinibus, et veste ad
 talos demissa, pectoribus apertis,
 sonoram incipiemus cantionem:
 commeas ὦ care Adoni, et huc
 et ad inferos, solus ex heroibus,
 ut fertur, neque Agamemnoni
 hoc accidit, neque Ajaci mag-
 no graviter furenti heroi: neque
 HecTORi honoratiori inter viginti
 liberos Hecubae, neque Patro-
 clo, aut Pyrrho a Troja rever-
 so, neque illis qui superiores fue-
 runt, Lapithis, aut Deucalionib-
 us; neque porro Pelopidis, aut
 Argivorum principibus Pelas-

gis. sis jam placatus Adoni, et
 in futurum animum laetitiam af-
 feras. et nunc amicus venisti A-
 doni: et cum redieris, amicus
 venias. GO. Praxinoe, quam e-
 legans haec res est! haec mulier
 felix est: quam multa scit, pror-
 sum felix! quam suaviter canit!
 tamen tempus est domum redire:
 impransus adhuc est Dioclidias.
 estque vir iracundus admodum:
 esurienti quidem ne unquam oc-
 curras. vale Adoni dilecte, atque
 ad gaudentes venias.

M

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ το εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλῆος, τὸν ἔχοντα Σικελίας τύραννον. κατέχευε δὲ τὴν ἀρχὴν, τρα-
γηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ πολιτοῦ, καὶ φθείρας τὰς ду-
νάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τῷ τῷ
ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν ἔν εἰληφῶς παρὰ τοῦ Ἱέρω-
νος Θεόκριτος, διὰ τὸ το εἰδύλλιον τὸ το πεποίηκε, καὶ
Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ το Σιμωνίδα ἐμ-
φαίνει κιβώτια. λέγει γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια
τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόνων. ὅτε ἔν τις πρὸς αὐ-
τὸν παρεγγίνοτο χάριν αἰτῶντος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κι-
βώτια. εὐρίσκετο ἔν το μὲν τοῦ χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ
τοῦ διδόνων, πληρὸν· καὶ ὅτως ὁ τὴν δωρεάν αἰτῶντος
ἀνεκόπτετο.

Hoc Idyllion scriptum est ad
Hieronem Hieroclis filium, ex-
tremum Siciliae tyrannum. cum
enim Theocritus cum carmine
celebrasset, nec quicquam ab eo

accepisset, propterea hoc Idyl-
lion composuit, quod Charites
inscripsit: in quo de regum et
principum erga literas humani-
ores ingratitude conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Εἰδύλλιον ις'.

Α Ἰεὶ τῷ το Διὸς κέρας μέλει, αἶν' αἰδοῖς,
ἤμνῃν ἀθανάτους, ὑμνῃν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

Semper hoc Jovis filiabus (i. e.
Musis) curae est, semper po-
ētis, cantu celebrare Deos im-

mortales, celebrare glori-
praestantium virorum.

glorian

nam

nam
os ca
morta
brenu
homin
glauca
fores
pide, c
natas r
nantes
tuntur,
quod fi
taedioqu
fundo v
genibus
ubi ipfis
nam re

Μῶσα μὲν, θεὰ ἐνὶ, θεὸς θεὰ αἰδούῃσι.
 Ἀμμες δὲ βροτοὶ οἶδε, βροτὸς βροτοὶ αἰδωμένο.
 Τίς γὰρ ἦν ὅποσοι γλαυκὰν κάμειν ὑπ' αῶ,
 Ἡμέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξασθαι οἴκῳ
 Ἀσπασίως, ὃδ' αὖθις ἀδωρήτης ἀποπεμφθεῖ;
 Αἱ δὲ (κυζόμενα γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
 Πολλά με τωθάσδοισα ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἦνθον·
 Οκηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ συνθμένῃ χηλῷ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσι κάρη μίμνοντι βαλοῦσα·
 Ἐνθ' αὖθις (φρίσιν ἔδρη, ἐπὰν ἄσπρακλοι ἴκωσι.
 Τίς ἦν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντ' α φιλασθεῖ;
 Οὐκ οἶδ'· ὅ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐδλοῖς
 Αἰνεῖσθαι πευδούῃσι· νενίκην) δ' ὑπὸ κερδέων.
 Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῃ χεῖρας ἔχων, πῶθεν οἶσε) ἀδρεῖ
 Ἀργυρον· ὃδὲ κεν ἰδὼν ἀπορίψας τινὶ δοίη·
 Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπαίρω ἢ γόνυ, κνήμα·
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν αἰοιδέας.
 Τίς δὲ κεν ἄλλαν ἀκύσται; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος·
 Οὗτος αἰοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἶσε) ἔδεν.

10

20

nam Musae deae sunt, deae De-
 os cantu celebrant: nos vero
 mortales sumus, homines cele-
 bremus mortales. quis autem ex
 hominibus qui habitant sub
 glauca aurora, nostras gratias
 fores pandens domo recipit cu-
 pide, et non easdem rursus indo-
 natas remittit? illae vero indig-
 nantes nudo pede domum rever-
 tuntur, multum me inculantes,
 quod frustra viam consecere:
 taedioque affectae, rursus in
 fundo vacui loculi in frigidis
 genibus capite posito manent.
 ubi ipsis squalida sedes est: quo-
 niam re imperfecta redierunt.

quis hominum qui nunc sunt
 talis est? quis bene dicentem a-
 mat? nescio: non enim amplius
 homines propter praestantia fac-
 ta, ut antea, laudari cupiunt,
 verum a lucro victi sunt: quili-
 bet vero sub sinu manum tenens
 circumspicit unde ipse auferat
 argentum, neque deterfam ae-
 ruginem aliis dederit: sed statim
 hoc dicit, remotius abest tibia
 quam genu: mihi modo sit quod
 habeam, Dii benefaciant Poëtis.
 quis enim alium audiat? satis est
 omnibus Homerus: ille poeta-
 rum optimus est, qui quidem a
 me nihil feret.

Δαυμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύθιος ἔνδοθι χρυσὸς
 Κεῖμας; ἔχ' ἄδ'ε πλάττε φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ καὶ τινι δῶναυ αἰοιδῶν
 Πολλὰς δ' εὖ ἔρξαυ παῶν, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν.
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναυ, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίζαντ' ἀποπέμψαυ, ἐπ' αὖν ἐθέλοντι νέεσθαι.
 Μυσαίων δὲ μάλισα τίειν ἱερὸς ὑποφῆτας·
 Οφρα κε καὶ ἐν αὐτῶν κεκρυμμένος, ἐωλὸς ἀκύσσης,
 Μηδ' ἀκλεῖς μύρηαυ ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντι,
 Ὡσεῖ τις μακέλα τεθλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Δεινὴν ἐκ πατέρων πονήν ἀκλήμονα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀνλίοχοιο δόμοις καὶ ἀνακλῶς Ἀλδ' α
 Ἀρμαλὴν ἔμμενον ἐμετρήσαντο πονέσας·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδασιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ Σακὸν
 Μόχοι σὺν κερατοσὶν ἐμυκήσαντο βόεσι·
 Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάσκειν
 Ποιμῆες ἐκκρίβαν μῆλα φιλοξένοις Κρεώνδας·
 Ἀλλ' ὅσον τῷ ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν

30

40

infanti, quid lucris est, si immen-
 sum intus aurum reconditum sit:
 non hic pecuniae usus est sapien-
 tibus: sed inde pars aliqua pro-
 prio usui debetur, aliquid poetis
 dandum est. et multis affinibus
 benefaciendum: multis item aliis
 hominibus: ac semper diis sacra
 facias. neque hospes malignus
 sis: sed ubi mensa benigne exce-
 peris hospites, cum velint redi-
 re dimittas. musarum vero in
 primis venerare sacros interpre-
 tes, ut etiam apud inferos oculat-
 tatus, bene audias, neque inglo-
 rius lugeas apud frigidum Ache-

rontem, ut aliquis fossor, cui
 manus a ligone callis intus durae
 sunt, qui gravem paupertatem
 a maioribus atque vitam inopem
 deplorat. multi in Antiochi do-
 mo, et regis Aleuae, cibum men-
 struum distribuebant ministri:
 multi ad stabula Scopadarum
 acti vituli, una cum bobus cor-
 nutis mugiebant, et infinita per
 campos Cranonios ad aetiva a-
 gebant pastores eximia pecora
 hospitalibus Creondis: sed nul-
 la ex his voluptas ipsis esset,
 postquam dulcem evacuarant

animam

animam
 tis inf
 multis
 bus in
 longa
 bus va
 ficant
 tis fidit
 claros i
 honore
 sunt equ
 amini
 nis vero
 rum, q
 ut colore
 et, si no

Ουμὸν ἐς εὐρεῖαν χεῖδ' ἄν συγνῷ Ἀχέροντος·
 Ἀμιασοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπὼντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκειτο,
 Εἰ μὴ δεινὸς αἰοῖδ' ὁ Κήϊος ἀθάνα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆν' ὀνομαστὸς
 Οπλοτέροις. τιμὰς δὲ καὶ ὠκείας ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἳ ῥοισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστεῖας Λυκίων ποτὲ, τίς κομβώϊας
 Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας παυτέρων ὑμνησαν αἰοῖδοί;
 Οὐδ' Οδυσσεύς, ἐκάλον τε καὶ εἰκάσι μῆνας ἀλαθείς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔχαιον ἐλθὼν
 Ζωὸς, καὶ σπήλυγχα φυγῶν ὀλοοῖτο Κύκλωπος,
 Διηγοὺν κλέος ἔχεν. ἐστυγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαχος, καὶ βυσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίας
 Ἐρσον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπαστος Λαέρτης·
 Εἰ μὴ ῥῆας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοῖδάι.
 Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχετο ἀνθρώποισι·
 Χρήμασι δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνουσι θανάσιον.

animam in latam cymbam trif-
 tis inferni: inglorii vero relictis
 multis illis et amplissimis opi-
 bus inter miseros mortuos per
 longa secula jacerent, nisi mag-
 nus vates Cuius Simonides va-
 rietantans, super barbitum mul-
 tis fidibus constantem fecisset
 claros inter homines posteros.
 honorem vero et celeres sortiti
 sunt equi, qui ipsi ex sacris cer-
 aminibus coronati redierunt.
 his vero unquam principes Ly-
 corum, quis comatos Priamidas,
 ut colore muliebri Cycnum nos-
 set, si non bella veterum cecii-

nissent Poetae? neque Ulysses,
 qui centum et viginti menses
 vagatus est per omnium genti-
 um homines, quique tandem ad
 extremum orcum descendit vi-
 vus adhuc, et ex antro saevi
 Cyclopi evasis, diuturnam fa-
 mam obtinisset. silentio etiam
 obrutus esset subulcus Eumaeus,
 et Philoctetius circa boves ar-
 mentales opus suum habens, ip-
 seque magnanimus Laertes; nisi
 eos juvissent carmina viri Ioni-
 ci, i. e. Homeri. a musis illustris
 fama venit hominibus: pecuni-
 am vero mortuorum consumunt
 viventes.

Αλλ' ἴσος γ' ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύμαλα μέλρειν,
 Οὐδ' ἄνεμος χέρσονδε μέλα γλαυκάς ἀλὸς ὠθεῖ,
 Ἡ ὕδαλι νίξειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον·
 Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαμέτω ὅστις τοῖτος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
 Ἀρβυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἴμερος αὐτόν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότῃα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
 Δίξηναι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
 Σὺν μοίσας· χαλεπαὶ γ' ὁδοὶ τελέθουσιν αἰοιδᾶν
 Μυσᾶων, ἀπάνθε Διὸς μέγα βελδόνιος.
 Οὐπὼ μῆνας ἄγων ἔκαμ' ἔρανός ἔδ' ἐνιαυτός·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 Εὐσεΐ) ἔτος ἀνὴρ ὃς ἐμὲ κεχρίσεται αἰοιδῶ,
 Ρέξας ἢ Ἀχιλλεύς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλκ.
 Ἡδὴ νῦν Φοῖνικες, ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον (φυρὸν, ἐρρίγασιν·
 Ἡδὴ βασάζουσι Συρακόσιοι μέσα δῦρα,

viventes. sed similis labor est, in
 litore fluctus metiri, quam mul-
 tos ventus in terram cum cae-
 ruleo mari impellat: aut unda
 perspicua lavare impurum late-
 rem: atque hominem oppressum
 avaritia flectere. valeat igitur
 quicumque talis est: et immensum
 illi sit argentum, semperque de-
 siderio plus habendi teneatur:
 verum ego honorem et homi-
 num benevolentiam multis mul-
 tis atque equis praeferam. quae-
 ro autem, cuinam mortalium
 gratus veniam una cum Musis:
 difficiles enim sunt viae canta-

tricum Musarum, absque Jove
 magno consultore. nondum coe-
 lum motu suo menses efficere
 desinit, nec agnos: et multi equi
 adhuc movebunt curruum ro-
 tas. exorietur vir ille qui me
 cantore indigebit, gerens res tan-
 tas, quantas aut magnus Achil-
 les, aut gravis Ajax in campo
 Simoëntis, ubi sepulchrum est
 Phrygii Ili. jam nunc Phoeni-
 ces, i. e. Carthaginenses, sub sol-
 occiduo habitantes in extrema
 calce Libyae, horrescunt: jam
 que Syracusii gestant medias ha-
 stas,

et illi-
 nis seu
 superi-
 tur, et
 umbra
 ter inc-
 va, et
 cum m-
 Ephyre
 urbem,
 postes e-
 statum,
 micoru-
 eris et
 iles [i. e.
 ida a p

60

Αχθόμενοι (ακίεσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν.

80

Εν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, πεντέροισ' ἴσος ἠρώεσι,
Ζώνῃ· ἵππειαι δὲ κόρυν (χεπάσιν ἔδειραν.

Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιτε πάτερ, ἢ πόντῃ Αθάνα,
Κύρη δ' ἅ σὺν μάτρὶ πολυκλήρων Εφυράων
Εἰλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,

Εχθρὸς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον καλὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἢ δ' ἀλόχοισιν, ἀριθμαῖς ἀπὸ πολλῶν

Ασέα τε πεντέροισι πάλιν νάοιντο πολίτας,

70

Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.

90

Αγρὸς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάρημοι

Μήλων χιλιάδες βοτάνας διαπλανθεῖσαι,

Αμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγελήδον ἐς αὔλιν

Ερχόμεναι (χιπναῖον ἐπιπεύδοιεν ὀδίταν·

Νηοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ πόρον, ἀνίκα τέτλιξ

Ποιμένας ἐνδίας πεφυλαγμένους, ἐνδοθὶ δένδρων

Αχεῖν ἀκρεμόνεσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχνια

Λεπλὰ διασήσαντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἶη.

et illis brachia onusta sunt salig-
nis scutis: interque eos Hiero,
superioribus par heroibus, arma-
tur, et equinae jubae galeam in-
umbrant. utinam o Jupiter! pa-
ter inclyte, et veneranda Miner-
va, et tu Proserpina, quae una
cum matre opibus affluentium
Ephyrensiū fortita es magnam
urbem, ad undas Lysimeliae,
hostes ex insula ejiciat malum
datum, per mare Sardonium, ut
amicorum stragem nuncient li-
beris et uxoribus, jam numera-
biles [i. e. pauci] a multis: et op-
ida a prioribus habitatoribus

rursus teneantur, quotquot hos-
tium manus corruerunt fundi-
tus: et agros colant virentes: at-
que innumera ovium millia, her-
bis saginata, per campos balent:
et boves gregatim ad stabula
euntes, tardum urgeant viato-
rem: novalia excolantur ad se-
mentem, cum cicada pastores
sub dio agentes observans, in-
tus arborum resonat in sum-
mis ramis: ac telas in armis a-
raneae tenues expandant, clamo-
risque bellici amplius ne nomen
quidem exaudiat.

ex-

Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀριδοί
 Καὶ πόντε Σκυθικοῖα πέραν, ἢ ὅπη θαλὰ τείχος
 Ασφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλῃεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼ, πολλὰς δὲ Διὸς φιλέοντι ἢ ἄλλας
 Οὐγαίρες τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, ἢ αἰχμητὰν Ἱέρωνα,
 Ω Ετεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
 Ορχομενὸν φιλέοισα, ἀπεχθόμενον ποτε Θήβας,
 Ακλήϊος μὲν ἐγὼ μέμνοίμι κεν· ἐς δὲ καλεῦν' ἴω
 Θαρσύνσας Μοῖσαι σὺν ἀμελήρῃσιν ἰκοίμαν·
 Καλλείψω δ' ἢ ὅδ' ὕμνε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπᾶσθαι
 Ἀνθρώποις ἀπάνδρην; αἰὲ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶναι.

excelsam vero Hieroni gloriam
 ferant poetae et ultra Scythicum
 pontum, et ea loca ubi latos mu-
 ros bitumine colligans Semira-
 mis regnavit. ex quibus ego qui-
 dem unus ero: multos vero et
 alios Jovis amant filiae: quibus
 omnibus studium erit Siculam
 Arethusam celebrare una cum
 populis, et bellicosum Hiero-
 nem. ο Gratiac Eteocleae deae,

quae Minyeum Orchomenum a-
 matis, invisum olim Thebanis,
 invocatus ego quidem manse-
 rim: in domum vero eorum qui
 me vocarint, confidenter una
 eum nostris Musis veniam: nec
 vos relinquam. quid enim ama-
 bile hominibus, Gratiis sine, esse
 potest? utinam semper Gratiac
 mecum sint.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΖ'.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὸ το εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέ-
 γραπτόν· Ἀραβία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος
 Πτολεμαῖος, Πτολεμαῖος τῷ Λάγῳ καὶ Βερενίκῃς ἦν
 παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μῦθος, τὸς χρόνους τῷ Θε-
 οκρίτῃ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτους χρό-
 νους μαχόμενος διασήμασι.

ALIUD ARGUMENTUM.

Ptolemaei Philadelphi Aegyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipso deducit, et matrem Berenicen laudat. urbes 33339, imperio ejus subditas numerat. inde et bellicos apparatus, auri et argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, et regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Ο Ν

ΕΙΣ

Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Ν,

Εἰδύλλιον ΙΖ'.

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἄδωμν ἀοιδαῖς.

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρῶτοισι λεγέσθω,

Π Ο καὶ πύμαλος, καὶ μέστος· ὁ γὰρ περφερέταλος ἀνδρῶν.

Ἡρώες τοι περθεῖν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,

A Jove principium faciamus, et in Jovem definite Muses, cum praestantissimum Deorum immortalium carmine celebramus. ex hominibus vero Ptolemaeus inter primos commemoratur, et postremus et medius: nam is praestantissimus virorum est. heroes, qui olim ex semideis extiterunt,

N

cum

Ρέξαντες καλὰ ἔργα, (ροφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμηνος καλὰ εἰπεῖν,
 Ὑμνήσαμ'. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἰδαν ἔς πολυδένδρον ἀνὴρ ὑψηλός· ἔλθων,
 Παπλάγναι παρῆντος ἄδην πόθεν ἄρξεταί ἔργων·
 Τί πρῶτον καταλεῖξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλῆων,
 Ἐκ παλίων. οἷος μὲν ἦν τελέσαι μέγα ἔργον
 Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκαλάδοιτο
 Βυλὸν ἀνὴρ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι παῖν ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοισι, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δείδμη). παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδριάει, Πέρσας βαρὺς θεὸς ἀγολομήτας.
 Ἀνλία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα (φιν ταυροφόνου
 Ἰδρυ), σερεοῖτο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ὑβρανίδῃσι,
 Χαίρων ὑγῶν περιώσιον ὑγνοῖσιν·
 Ὅτι (φρών Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·

10

20

cum res magnas gessissent, prae-
 claros sui cantores nati sunt:
 verum ego Ptolemaeum, bene
 dicendi peritus, cantu celebrabo:
 nam hymni, ipsorum etiam im-
 mortalium ornamentum sunt.
 cum lignator in nemorosam I-
 dam venit, circumspicit unde o-
 pus incipiat, cum ubique mate-
 riae fatis sit: sic ego quid pri-
 mum edisseram? nam innumera-
 bilia dicenda sunt, quibus superi
 praestantissimum regem conde-
 coraverunt, ab origine parentum.
 qualis ad res magnas gerendas
 erat Lagides Ptolemaeus, cum

animo conciperet consilium, quod
 non alii viro in mentem venire
 potuisset? illum et diis pater Jupi-
 ter aequalem fecit immortalibus,
 et illi domus aurea in Jovis do-
 mo, i. e. coelo, extructa est. et
 prope eum Alexander amicus
 sedem habet, qui Persis gravi-
 deus, et sapiens fuit. e regione
 vero Herculis tauricidae sede
 illis posita est, fabricata ex du-
 ro adamante: ubi inter alios coe-
 licolas convivia agitat, eximie
 gaudens nepotum nepotibus
 quod eis Jupiter ex membris ex-
 emit senectam:

immor

Ἀθάναλοι δὲ καλεῦν), θεοὶ νέποδες γελαῶτες·
 Ἀμφοῖν γὰρ παύγονός (φιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦντα ἐς ἔχαιον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἦδη
 Νέκταρος εὐόδοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν,
 Τῷ δὲ Σιδάρειον (κῦταλον, κέχαραλμύρον ὄζει·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λάκκοςφύρας ἦβας
 Ὀπλά καὶ αὐτὸν ἄγχει γενεήταν Διὸς υἱόν.
 Οἷα δ' ἐν πινυλῇσι περικλειτὰ Βερενίκα
 Ἐπρεπε Θηλυέρης, ὄφελος μέγα γειναλμοῖσι·
 Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοιτα Διώνας πόντια κῆρα
 Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινας ἐπεμάζατο χεῖρας·
 Τῷ, ἔπω τινὰ φανῆι ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἐὼν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
 Ἡ μὰν ἀνλεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παῖσι
 Θαρσύνσας (φετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
 Ὅπότε κεν φιλέων βάνει λέχος ἐς φιλέουσιν.
 Ἀσόργα δὲ γυναγκὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἶεν·

immortales vero vocantur dii,
 sine pedum usu facti. ambobus
 enim ipsis generis autor est for-
 tis Herculis filius Hyllus, et
 ambo numerantur ab ultimo
 Hercule. quare cum Hercules
 ex epulo rediret satiatum jam
 nectare odorato, ad domum ca-
 rae conjugis, tunc alteri arcum
 tradidit, et quae sub axillis gerit-
 ur pharetram; alteri ferratam
 clavam signatam nodis. illi ve-
 ro in immortalem thalamum pul-
 chrae Hebes arma ferunt, ip-
 sumque ducunt progenitorem
 suum Jovis filium. qualis vero

inter sapientes incluta Berenice
 excellit foeminas, magna gloria
 parentibus! hujus veneranda fi-
 lia Diones quae Cyprum tenet,
 in gremio odorato graciles at-
 tractando immisit manus. itaque
 nullam unquam mulierem viro
 tantum placuisse ferunt, quan-
 tum Ptolemaeus suam amavit
 conjugem. et quidem redamatus
 est multo plus sicque liberis con-
 fidens suis, committit domum to-
 tam, cum amans in amantis to-
 rum ascendit. impiae vero mu-
 lieris animus semper est apud
 virum alienum:

Ρηΐδια δὲ γοναί, τέκνα δ' ἔποτ' εἰκότα παῖσι.
 Κάλλει ἀριδύοισα θεάων πόντ' Αφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλησ' σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδὴς Αχέροντα πολύστονον ἔκ ἐπέραςεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα καλενθεῖν
 Κυάνεον, καὶ συγνὸν αἰὲ πορθμῆα καμόνων,
 Ες ναὸν κατέβηκας, ἧς δ' ἀπέδάσασο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὸς μὲν ἔρωϊας
 Προσπνείη, κύφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 Μισγομύα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
 Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκονίσαν Ἀχιλλῆα
 Αἰακίδα Πηληϊῆ σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
 Αἰχμητὰ Πτολεμαῖω ἀρίζηλος Βερενίκα.
 Καὶ γὰρ Κῶς ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν ἑόντα,
 Δεξαμύα παρὰ μαστὸς, ὅτε πρῶταν ἴδες αἶω.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυαν ἐβόσαστο λυσίζωνον,
 Ἀνιγόνας θυγάτηρ βεβαρημύα ὠδίνεσσιν.
 Ἡ δὲ οἱ εὐμένεσσα παρίστατο, καδδ' ἄρα πάντων

50

60

et faciles quidem partus sunt,
 sed liberi neutiquam similes sunt
 patri. veneranda Venus, excel-
 lens forma prae caeteris deabus,
 tibi illa curae fuit, et tua causa
 Berenice formosa ad Acheron-
 tem lustruosum non transiuit: ve-
 rum tu ipsam abreptam, prius-
 quam ad rivum perveniret nig-
 rum, et tristem semper portito-
 rem defunctorum, in templo col-
 locasti, et proprii honoris parti-
 cipem fecisti. quare illa omnibus
 propitia mortalibus faciles qui-
 dem amores adspirat, petenti ve-
 ro faciles curas tribuit. Argiva

nigris oculis, (i. e. pulchris) tu
 bellicosum Diomedem, congres-
 sa cum Tydeo, peperisti Caly-
 donium virum. sed Thetis sinu-
 osa veste utens, peperit jaculato-
 rem Achillem Aeacidæ Peleo:
 te vero strenue Ptolemaee, belli-
 cosa Ptolemaeo eximia peperit
 Berenice. et te Cos insula edux-
 it infantem, nuper susceptum,
 excipiens a matre, cum primam
 vidisti auroram. ibi enim Luci-
 nam invocavit, quae parturien-
 tes liberat, filia Antigones gra-
 vata doloribus partus: illa vero
 ipsi benigne adfuit, et per omnia
 membra

men-
 tunc
 natu-
 exclu-
 caris
 ate p
 affici-
 ravit
 lo:
 mont
 ensibu
 rem,
 Rhena
 atque
 sub nu
 vis avi

Ναδυνίαν καλέχθε μελῶν. ὁ δὲ, πατρὶ ἰοικῶς
 Πᾶς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
 Φᾶ δὲ, καθαπλομένη βρέφους χεῖρεσι φίλησιν,
 Ολβιὲ κῶρε γένοιο· τίσις δέ με τόσον ὅσον περ
 Δῆλον ἐτίμασεν κυανὰμπυκα Φαῖθος Απόλλων·
 50 Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τρίοπος καθαθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δωρίεεσι νέμων γέρας ἔλγυς ἔστιν,
 Ἴσον ἢ Ῥήναμαν ἄναξ ἐφίλασεν Απόλλων.

79

Ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς ἄσσιος ἀετὸς ὄρνις.
 Ζητὸς πρὸς τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίῳνι μέλει)

Αἰδοῖν βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλασθεῖ
 Γενόμεον ταπρῶτα· πολλὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπιθεῖ,
 Πολλᾶς δὲ κράζει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.

Μυρία ἄπειροί τε, ἢ ἔθνεα μυρία φασὶν
 Λήϊον ἀλδήσκειν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·

60 Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νείλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βῶλακα θρύπτει.

80

Οὐδέ τις ἄστα τόσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.

ris) tu
 ongres-
 ti Caly-
 tis sinu-
 culato-
 Peleo:
 e, belli-
 peperit
 a edux-
 ceptum,
 primam
 n Luci-
 rturien-
 nes gra-
 lla vero
 r omnia
 membra

membra indolentiam perfudit.
 tunc patri similis puer amabilis
 natus est. Cos vero conspicata
 exclamavit; et dixit, manibus
 caris puerum tenens, nascere be-
 ate puer, meque tantum honore
 afficias, quantum Delum hono-
 ravit caeruleam Phoebus Apol-
 lo: et eodem honore afficias
 montem Triopis, parem Dori-
 ensibus vicinis tribuens hono-
 rem, sicut et rex Apollo coluit
 Rheneam. sic insula dicebat:
 atque ex alto insonuit voce ter-
 sub nubibus aquila propitia Jo-
 vis avis: Jovis hoc scilicet sig-

num erat: nam Jovi Saturnio
 curae est venerandus rex: et hic
 excellens est, quem Deus diligit
 natum jam primum. multa ip-
 sum felicitas comitatur, multam
 vero tenet terram, multumque
 mare. multae enim et infinitae
 regiones, et innumeratae gentes
 hominum segetes augent ampli-
 ficatas Jovis imbribus: verum
 nulla terra tam multa gignit
 quam humilis Aegyptus, cum
 Nilus exundans humidus glebas
 molliter comminuit: neque quis-
 quam tam multas urbes homi-
 num artificum tenet.

tres

Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἐκατοντάδες ἐνδεδυμένῃ,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τριῶν ἐπὶ μυριάδεσσιν,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ (φισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνῃ, Ἀρραβίας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ ἀχμηαῖς Κιλικίῃσι
 Σημάγει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεισι,
 Καὶ γάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεὶ οἱ νῆες ἄρισται
 Πόνιον ἐπιπλώουσι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ ἅα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαῖω·
 Πολλοὶ δ' ἰσπῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσιδιῶται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι (εἰσαγμῶσι ἀσφαραγεῦντι.
 Οὐδὲ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἅμα ἔκασον ἐς ἀφνὸν ἔρχε) οἶκον
 Πάντοδε. λαοὶ δ' ἔργα περὶ ἑλλασιν ἔκηνλοι.
 Οὐ γὰρ τις δητῶν πολυκῆτεα Νεῖλον ἐπεμβάς,
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίῃσι βοᾶν ἐξάσασθαι κόμας·
 Οὐδὲ τις ἀγχιαλόνδε θοᾶς ἐξάλασθαι νᾶδες,

90

100

tres enim illi urbium centuriae
 extructae sunt, tria insuper mil-
 lia super xxx millia, duo item
 terniones, et praeterea ter unde-
 cim: in quibus omnibus mag-
 nanimus Ptolemaeus regnum
 obtinet. et quidem Phoeniciae
 partem obtinet, atque Arabiae
 et Syriae, Libyaeque, nigrorum-
 que Aethiopum. Pamphyliis ve-
 ro omnibus, et bellicosis Cilici-
 bus imperat, Lyciis quoque et
 pugnacibus Caribus, atque insu-
 lis Cycladibus. nam naves illi
 optimae per mare navigant:
 mare enim totum, et terra, et flu-

vii sonori, regno Ptolemaei sub-
 jecti sunt. multi vero equites,
 multique milites scutati, aere lu-
 centi stipati strepunt. opulentia
 quidem omnes superat reges
 tantum quotidie opum in divi-
 tem congeritur domum unde-
 cunque. populi vero curant o-
 pus suum tranquillum. nullus enim
 hostium piscosum Nilum inva-
 dens, pedestri exercitu in alieni-
 villis tumultum bellicum ciet,
 neque quisquam ex navibus ve-
 locibus in litus exiit,

arma

arma
 bove
 fedet
 lema
 vit:
 pater
 gem
 ro ac
 que u
 ceu fo
 cet la
 inde h
 lubra,
 vente,
 tum in
 gibus,

Θωρηχθεὶς ἐπὶ βυσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπλίῃσιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνὶ δρυὶ πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπισάμβρος δόρυ πάλλῃν
 Ω ἔπι πᾶλ' χυ μέλει παλῶϊα πάντα φυλάσσειν,
 Οἱ ἀγαθῷ βασιλῇ· τὰ δὲ κλεατίζε' αὐτός.
 Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσός,
 Μυρμάκων ἄτε πλῆτος αἰεὶ κέχ' μογεόνων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχονσι θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι,
 Αἰεὶ ἀπαρχομήριοι, σὺν ἄλλοισιν γεραίεσσι
 Πολλὸν δὲ ἰφθίμοισι δεδῶρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πολίοισι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
 Οὐδὲ Διωνύσῃ τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπισάμβρος λιγυράν ἀναμέλφει αἰοδάν,
 Ω ὕδωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας.
 Μυσάων δ' ὑποφῆται αἰέδονσι Πτολεμαῖον
 Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ολβίῳ, ἢ κλέος ἑσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τῷτο ἤ Ατρείδασι μένει· τὰ δὲ μύρια τῇνα
 Οἶσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κλεάτισταν ἐλόντες,

110

100 Οἶσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κλεάτισταν ἐλόντες,

aei sub-
 equites
 i, aere lu-
 opulenti-
 t reges
 in divi-
 m unde
 curant o-
 llus eni-
 um inva-
 in alien-
 cum ciet
 avibus v-
 arma

armata manu invadens injuste
 boves Aegyptias. talis vir latis
 sedet in campis flavicomus Pto-
 lemaeus, qui hastam vibrare no-
 vit: cui omnino curae est, ut
 paterna omnia tueatur, sicut re-
 gem praestantem decet: alia ve-
 ro acquirit ipse. non tamen ab-
 que usu in domo opima aurum,
 ceu formicarum opes semper ja-
 cet laborantium: sed multum
 inde habent incluta deorum de-
 lubra, semper eo primitias sol-
 vente, praeter alia dona. mul-
 tum inde et potentibus datur re-
 gibus, multum et civitatibus,

multum bonis amicis. neque ul-
 lus vir sacris certaminibus Bac-
 chi prodit, sciens dulcem canti-
 lenam canere, cui non dignum
 arte praemium dederit. Musarum
 vero interpretes cantu celebrant
 Ptolemaeum, propter beneficen-
 tiam. quid autem praeclarius
 homini contingat diviti, quam
 ut gloriam illustrem inter homi-
 nes consequatur? hoc et Atri-
 dis integrum manet: nam illae
 infinitae opes, quas capta mag-
 na Priami domo acquisiverunt,

caligine

Αέρι πᾶ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν ἔκети νόσος.
 Μῆνος ὃδε περτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κοίη,
 Στειρόμβρος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσει ἵχνη.
 Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας ἔσασιν ἡώς.
 Ἐν δ' αὐτὰς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγές.
 Πολλὰ δὲ πικρὰ δέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομύοισιν, ἐρδ' ὀδμῶν ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτὸς τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς ἔτις ἀρείω
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλει ἀγοςῶ.
 Ἐκ θυμῷ εἰργόισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὐς τέκετο κρείοισα Ρέα βασιλῆας Ὀλύμπῳ.
 Ἐν δὲ λέχος σόρνυσιν ἰαῶνιν Ζηνὶ καὶ Ἡρῇ,
 Χεῖρας φοιβήσασα μύροισι, ἔτι παρθένος Ἴρις.
 Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος ἐκ ἀπόβλητον
 Φθέγξομαι ἑσσομύοις. ἀρετὴν γε μὴν ἐκ Διὸς αἴτεῦ.

caligine oppressae alicubi jacent,
 unde non est amplius reditus. so-
 lus hic priorum parentum, adhuc
 calida in pulvere transcendens
 pedum detergit vestigia. matri
 carae et patri odorata templa
 condidit. inque his ex auro at-
 que ebore ipsos insignes statuit,
 ut omnibus mortalibus sint opi-
 tulatores. multa vero pinguis
 exta boum incendit, mensibus
 circumactis in aris rubentibus,
 et ipse, et eximia conjux: qua
 nulla praestantior sponsum

domi mulier ulnis amplectitur,
 ex animo diligens fratrem atque
 maritum. sic et Deorum sacra
 connubia contracta sunt, quos
 peperit Rhea regina reges coeli:
 unumque torum sternit Jovi et
 Junoni ut indormiant, Iris ad-
 huc virgo, manibus unguento ni-
 tentibus viz. purgatis. salve rex
 Ptolemaee: te ego similiter, si-
 cut alios, celebrabo heroas, at-
 que (ut opinor) carmen non as-
 pernandum posteris dicam: tu
 autem virtutem a Jove petito.

Inf
 n
 P
 a
 c
 d
 p
 v
 co
 let
 ge
 per
 μ
 idq

ΕΛ

ΕΝ
 Πρόδε
 Δωδεκα
 Αρία
 Μνασίω

N Spart
 Menel
 yacinth
 abentes,
 thalamum
 duodecim

A R G U M E N T U M.

Inscribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenae, id est, carmen nuptiale. introducuntur autem duodecim primariae puellae ex urbe Spartana, quae in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenae sponsae hoc carmen canere finguntur. primum autem jocos nuptialibus ludunt: deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsae potitus, et jam Jovis gener factus sit. postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. in fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsae. erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere; cum sponsa in thalamum duceretur: quod *κατακοιμητικὸν* vocabant: alterum mane sub aurora canebatur; idque *διεγερτικὸν*, i. e. excitatorium, vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Εἰδύλλιον ιη'.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι πὰρ Μενελάω,
 Παρθενικαὶ δάλλοντα κόμας ὑάκινθον ἔχουσας,
 Πρώτῃ νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐδάσαντο,
 Δώδεκα τὰν πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακωνᾶν,
 Αἰνῖκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπαίαν
 Μνηστῆσας Ελέναν ὁ νεώτερος Ατρεΐος υἱός.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum, virgines virentem hyacinthum comis implicitum habentes, ante recens depictum thalamum chorum instituerunt, duodecim primariae urbis, mag-

num decus Lacenarum, quando Tyhdari filiam amabilem in thalamo conclusit Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natus filius Atrei.

Λειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐλκροτόισα
Προσὶ περιπλέκεις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμναίῳ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα καλῆδραθες ὧ φίλε γαμβρέ;
Ἡ ῥά τις ἐσθὶ λίαν βαρυγυῖαλος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνάν καλεβάλλῃ;
Εὐδεν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἔαν σὺν πασι φιλοσόργῳ παρὰ ματρὶ
Πάσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ χ' ἔναν, χ' ἐς αὔω,
Κεῖς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυδὸς ἦδε.

Ολβιε γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπλερεν ἐρχομῶν τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ὧ' ἄλλοι ἀριστεῖς, ὡς ἀνύσαο.
Μῆνος ἐν ἀμιθείοις Κρονίδα Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχετο χλαῖναν,
Οἷα Αἰακίδων γαῖαν πατὴρ ἔδεμ' ἄλλα.

Ἡ μέλα τοί κε τέκοιτ', εἰ μιντέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Αἴμεις γ' πᾶσαι ὕνομάλικες, ἥς δρόμος ὠντὸς,
Χρυσάμνης ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόρα, θῆλυς νεολαῖα
Τᾶν ἔδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ.

concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes pedibus connexis: atque domus infonuit Hymenaeo. itane crepusculo obdormivisti, o care sponse? nunquid nimis gravia tibi sunt membra? num somniculosus es? an vero multum addibisti, cum in lectum conjectus es? nam volentem dormire, tempestive oportebat te dormire; puellam autem sinere cum caeteris puellis apud eam matrem ludere usque ad altum diluculum: nam et vesperi, et mane, et de anno in annum, haec tua, Menelae, sponsa erit. fortunate spon-

se, bonus tibi quispiam adfuerat, nutavit proficiscenti ad Spartam, ubi et alii principes erant, ut hoc perficeres. solus inter illos Jovem focerum habebas, nam filia Jovis tecum sub uno cubit stragulum, qualis ex mulieribus Graeciae nulla terra calcatur. certe praeclarum quiddam tibi pariet, si matri peperit simile. nos omnes enim aequales aetate, quibus idem vinctus est, quae ungimur mulierum ad Eurotae fluentem, inter sexaginta puellae de muliere juventute: ex his nulla vitiorum, si cum Helena consecratum

sicut ante ostendit, habit, hys ante, sic bat inter quemadmodum in arvo, aut in ci sic et ro ni ornam fillo cong que in tel men, rad scindit fu la sic cit Dianam c

Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν δῖεφαινε πρῶτωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λακὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνένθος·
 Ὡδε καὶ ἡ χρυσεὰ Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν,
 Πιεῖρη, μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμν' ὄγκος ἄρβρα,
 Ἡ κάπῳ κυπάριστος, ἢ ἄρμασι Θεοσαλὸς Ἴσπος·
 Ὡδε καὶ ἡ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδᾶμονι κόσμος.
 Οὐτ' ἐν ταλάρῳ πανίσδε' ἔρβ' αὖ τοιαῦτα,
 Οὐτ' ἐν δαυδαλέῳ πυκνιώτερον ἥτριον ἰσῶ
 Κεκρίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκκαλέοντων.
 Οὐ μὲν ἔκινθ' ἀνὰ τίς ἐπίσταται ὧδε κροτήσας,
 Ἀρτεμιν αἰδοῖσα καὶ εὐρύστερνον Ἀδάναν,
 Ὡς Ἑλένα· τὰς πάντας ἐπ' ὄμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.
 Ὡς καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψόμεσθα, στεφάνως δρεψάμεναι αὐτὴν πνεόντας·
 Πολλὰ τεῦ ὦ Ἑλένα μενναμύσας, ὡς γαλαθιναῖ
 Ἀρνὲς γειναμύνης οἷος μασὸν ποθέοισας·
 Πρῶταί τοι σέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασα, (κίερὰν καλᾶθήσομεν ἐς πλατάνισον·

30

40

sicut aurora exoriens decorum
 ostendit aspectum sacra cum nox
 abit, hyeme candidum ver lax-
 ante, sic et aurea Helena eluce-
 bat inter nos, valida, procera.
 quemadmodum procurrit fulcus
 in arvo, aut in horto cupressus,
 aut in curru Thessalicus equus:
 sic et rosea Helena Lacedaemo-
 ni ornamento fuit. nulla in qua-
 sillo conglomerat talia opera, ne-
 que in tela picta maiore arte sta-
 men, radio intextum, e longis
 scindit furculis. neque sane ul-
 la sic citharam pulsare novit,
 Dianam cantu celebrans, et la-

to pectore Minervam, sicut He-
 lena; cuius in oculis omnes a-
 mores insunt. o pulchra, o ama-
 bilis puella, tu jam matrona fac-
 ta es: nos autem ad cursum in
 vere (vel mane) et ad folia in
 pratis nascentia ibimus, ut col-
 ligamus ferta suaviter redolen-
 tia, saepe de te cogitantes o He-
 lena: sicut lactentes agnae quae
 matris oviculae ubera deside-
 rant. primae tibi coronam ex
 humi nascente loto nectentes in
 umbrosa suspendemus platano:

et

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὕγρον ἄλειψαρ
 Λαζόμβριον, σαξέῃς ὑπὸ (κτερὰν πλάτνισον.
 Γράμμαλα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφε) (ὡς παριών τις
 Ἀνγούιν) Δωρισι, Σέβω μ'· Ελένας φύλον εἰμί.
 Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δόιν Λατὼ κυροτρόφος ὕμιν
 Εὐτεκνίην, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἴσον ἔραοιαι
 Ἀλλήλων· Ζῆς δὲ Κρονίδας Ζῆς ἀφθιτον ὄλβος,
 Ὡς ἐξ εὐπατρίδων εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδετ' ἐς ἀλλήλων στέρον φιλότῃα πνέοντες
 Καὶ πόθον. ἔγρεοι δὲ πρὸς αὐτὴν μή τι λάθῃσθε.
 Νέμεθα καὶ μεις ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ πρῶτος αἰοιδὸς
 Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὐτρίχα δειρήν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷ δὲ χαρεῖης.

et primae tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum accipientes, stillabimus sub umbrosam platanum. literae vero in cortice scribentur (ut quis praeteriens legat) Dorice: venerare me: nam Helenae arbor sum. salve o sponsa: salve felix propter focerum sponse, vel gener. Latona quidem, Latona juventutis sustentatrix, det vobis felicem sobolem. Venus autem dea Venus det aequalem amorem inter

vos mutuo: Jupiter vero Saturnides divitias durabiles, ut a vobis nobilibus ad generosos liberos vestros perveniant. dormite in pectora mutuo amorem inspirantes, et desiderium: experscamini vero sub auroram: neque obliviscamini. redibimus et nos mane, ubi primus cantor cubile suo insonuerit, sustollens pulchre pennatam cervicem. hymen, o Hymenaeae, his nuptiis gaudeas.

A R.

Urem q
 festa p
 alvearib
 mos vero
 s confixit
 usque infla
 vit, et ex

A R G U M E N T U M.

Cupido dum mel foratur, et alveare diripit, ab apicula pun-
gitur : atque doloris ex vulnere impatiens, matri de cru-
delitate tam parvae bestiolae conqueritur quae et ipsum
parvulum esse respondet, et tamen magna vulnera inflige-
re. monet vero nos haec imago, quod voluptati dolor et
calamitas plerumque comes est : sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,

Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον Β'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλᾶμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὃ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση·
καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
δείξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μέμφετο ὅττιγε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ αἰλικά τραύματα ποιεῖ.
καὶ μάτηρ γελάσασα, τὴν δ' ἔκ' ἴσος ἐσὶ μελίσσης ;
ὥς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα αἰλικά ποιεῖς ;

Urem quondam Amorem in-
festa punxit apicula, favos
et alvearibus deprædantem: ex-
ternos vero manuum digitos om-
nes confixit. at ille dolebat, ma-
trisque inflabat: et terram pul-
sit, et exiliit: atque Veneri

ostendit dolorem: et quæstus
est, quod tam exilis bestiola esset
apis, et tanta vulnera faceret.
mater autem ridens, quid? inquit,
an non tu similis es apibus? et
cum parvus sis, tamen vulnera
tanta facis.

A R-

A R G U M E N T U M.

Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitata forma perculsus ad eam accessit, et rustice cum ea ludere, eamque osculari voluit. illa vero hominis habitum ac mores rusticos detestata, a se illum rejecit. conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumelia qua affectus sit, deque fastu ac superbia urbanae puellae. atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quae pastorum amore arserint. videtur Poëta perstringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte sua quadam protervia tumentes, haec ut pueriles nugas deriserunt: ut sunt aliqui ingenio nimium fastidioso ac superbo, quibus nihil pulchrum est, nisi quod ipsi iudicio suo comprobaverint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥνίκα μ' ἐγέλαξε Δέλονιά μιν ἄδῃ φιλαῖσας
 Καὶ μ' ἐπικερτομέοισα, τὰδ' ἔννεπεν, Εἶρ' ἅπ' ἐμῇ
 Βωκόλος ὦν ἰδέλεις με κύσας τάλαν; ὃ μεμάθηκα
 Ἀγροίκως φιλεῖν, ἀλλ' ἄστυκά χεῖλεα θλίβειν.
 Μὴ τὺ γέ μ' αὖ κύσης τὸ καλὸν σῶμα, μὴδ' ἐν ὀνείροις.

EUnica me derisit, cum ipsam vellem suaviter osculari: et mihi convicians haec dixit: abi in malam rem a me. bubulcus quum sis, vis me osculari

miser? non didici more rustici osculari, verum urbana labi premere. non tu mecum pulchrum os osculatus fueris, quidein per somnium.

Οἷον
 Ως
 Ως
 Χειρ
 Καὶ
 Τοι
 Καὶ
 Χείρ
 Καὶ
 Καὶ
 Καὶ
 Χείρ
 Οἷον
 Ποιμ
 Ἀρά
 Καὶ
 Ως κ
 Χαίτ
 Καὶ λ

quali a
 ris! qua
 licate l
 ba prof
 barbula
 fariam!
 groto, m
 oles. fu
 mines. i
 despuir
 pedes ul
 bris mu
 aspiciens
 ter form
 diducto
 mihi au

Οἷα βλέπεις, ὅπποτα λαλεῖς, ὥς ἄγρια πάσδεις·
 Ὡς τρυφερὸν λαλεῖς, ὥς κωλίλα ῥήματα φράσδεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλέά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. 10
 Τοιάδε μυθίζοισα, τρίς εἰς ἑὸν ἔπλυσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
 Χεῖλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι ῥεσαρὸς
 Καὶ ῥοαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα,
 Καὶ χροὰ φοινίχην ὑπὸ τῷ λυγρῷ, ὥς ῥόδον ἔρσα.
 Χαῖ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν·
 Οὔτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταῖρα.
 Ποιμένες εἵπατέ μοι τὸ κρήγυνον· ἔκαλός ἐμμί;
 Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔταξε; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθειεν αἰδύ τι κάλλος
 Ὡς κιστὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὴν δ' ἐπύκαζεν ὑπὴναν·
 Χαῖ ταχ' δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λακὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·

quali aspectus! quomodo loque-
 ris! quam rustice ludis! quam de-
 licate loqueris! quam blanda ver-
 ba profers! quam mollem habes
 barbulam! quam pulchram cae-
 sariem! labra tibi sunt velut ae-
 groto, manus sunt nigrae, et male
 oles. fuge hinc a me, ne me conta-
 mines. haec locuta, ter in suum
 despuat sinum, et me a capite ad
 pedes usque continue aspexit, la-
 bris mustitans, et oculis oblique
 aspiciens. atque admodum prop-
 ter formam lasciviebat, et ore
 diducto ac fastuosè me derisit.
 mihi autem statim exaestuavit

sanguis, et corpore rubefactus
 sum prae dolore, sicut rosa a ro-
 re. atque illa quidem me relicto
 abiit; fero autem in pectore i-
 ram, quod me tam elegantem
 foeda meretrix irrisit. vos pasto-
 res verum mihi dicite: nonne
 sum pulcher? num quis me su-
 bito Deus alium hominem fecit?
 etenim mihi prius emicabat gra-
 ta quaedam forma sicut hedera
 circa arboris stirpem, meamque
 ornabat barbam: capilli autem
 velut apium circum tempora fusi
 erant: et frons alba splendebat,
 supra nigra supercilia.

oculi

Ομματα μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ σῶμα καὶ παλίας γλυκερώτερον ἐκ σωμαίων δὲ
 Ἐρρεῖ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρῳ.
 Ἀδύ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φανῖ γυναικες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄστυκά μ' ἔκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε· κ' ἔποτ' ἀκύνει
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκυσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βέτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμασεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ἢ βωκόλος; ὅντε Σελάνα
 Βεκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ἐλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παῖδι κάθ' ἄδ' ε.
 Καὶ τὴν Ρέα κλαίεις τὸν βωκόλον· ἔχι δὲ καὶ τὴν
 Ω Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον ἔκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσων καὶ Κύπριδος, αἵτε Σελάνας·

30

40

oculi mihi erant multo venustiores quam Minervae. os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem fluebat mihi vox dulcior quam favi. dulce meum carmen est, et cum fistula modulator, et tibia cano, cumque calamo et obliqua tibia canto. et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres, omnesque me amant: urbanae vero me non amarunt; verum propterea quod bubulcus sum, praetereunt, nec unquam audiunt quomodo formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit: neque sciunt quod

Venus amore bubulci insanivit, et in montibus Phrygiae una pavit: ipsumque Adonidem in sylvis amavit, et in sylvis deploravit. Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna boves pascentem amavit, deque coelo descendens in Latmium saltum venit, et una cum puero cubuit. et tu Rhea deplas bubulcum: nonne et tu o Jupiter propter puerum boves pascentem ipse errasti? Eunice vero sola bubulcum suo amore non est dignata, Cybele scilicet melior, et Venere et

Luna.

Μηκέ
Μήτ'Luna.
amabil

Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν Ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μῶν δ' ἀνὰ νύκτα κατὰ δόμοις.

Luna. neque amplius tu Venus urbe, neque in monte ames, ve-
amabilem illum Adonidem in rum sola per noctem dormias.

P

A R-

nivit,
a pa-
n syl-
eplo-
ais e-
quem
em a-
ndens
et u-
et tu
non-
pue-
terraf-
icum
Cybe-
ere et
Luna.

A R G U M E N T U M.

Monet hoc Idyllion ut sua quisque sorte contentus vivat: et sub imagine somnii de aureo pisce, vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exissent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. ingenti gaudio affectus jurat in somnis, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce, in otio et luxu posthac suaviter victurum. mane quum aureus ille piscis et spes ipsa avolasset, neque esset exporrecto unde victitaret, nisi et ipse et uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitatus, et contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. apparet Theocritum Aegyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile nisi inopia et necessitate perPELLI poterant: nec faciebant officium donec esset unde victitarent.

Α Λ Ι Ε Ι Σ,

Εἰδύλλιον κα'.

Α Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Ἀντὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· ἔδῃ δ' εὐδαι
 Ἀνδράσιν ἐργατίνασι κακὰ παρέχοντι μέριμνα.

Paupertas, ὁ Diophante, sola re viros operarios improbae-
 excitat artes, ipsa laboris rac sinunt.
 magistra est; neque enim dormi-

Κα'
 Αἴφ
 Ι
 Στρ
 Κε
 Κε
 Τοι
 Ορμ
 Μήρ
 Νέρ
 Οὔτ
 Οὔδε
 Πάν
 Οὔδε
 Θλι
 Οὔπ
 Τὰς
 Υπνο
 α. Ψ

et cum
 attigit
 bant in
 natore
 cum f
 sub tex
 pariete
 ro apu
 num
 rundin
 funicul
 nae gib
 rinthi,
 pellis,
 gas cy
 brevis,

Κἄν ὀκλίγον νυχλὸς τις ἐπιφάυῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμμεναι μελεδῶναι.

Ιχθύος ἀγρᾶτῆρες ὁμῶς δύο κῆντο γέροντες,
Στρωσάμμεναι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκτῆς καλύβασι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἔγυθι δ' αὐτοῖν
Κῆτο τὰ τῶν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τῷ ῥικιστρα, τὰ φυκίοντά τε λῆδα, 10
Ορμίσαι, κύρτοι, καὶ ἐκ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῆλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ὅς τις ὁ πᾶς πόνος.
Οὐδεὶς δ' ἐχύτραν εἶχ', ἐκύνει· πάντα περισσά,
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πένια σφιν ἐτάρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσῳ γείτων, πάντα δὲ παρ' αὐτὴν
Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν παρσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέγαλον δρόμον ἀννεύει ἄρμα χελώνας,
Τὸς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ 20
Υπνον ἀπωσάμμεναι σφειτέρως φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.
α. Ψάλλον· φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον

et cum brevi noctis tempore quis
attigit somnum, subito obtur-
bant instantes curae. piscium ve-
natores una duo cubabant senes,
cum stravissent aridam algam
sub textili tugurio, inclinati ad
parietem foliaceum: prope ve-
ro apud ipsos posita erant ma-
nuum exercitia, calathisci, a-
rundines, hami, et algosa retia,
funiculi ex fetis equinis: sage-
nae gibbosae, et viminei laby-
rinthi, i. e. nassae, laquei, et
pellis, et vetusta super phalan-
gas cymba, sub capite storea
brevis, vestes, pilea. hic erat pis-

catoribus omnis labor, hae di-
vitiae: nullus ollam habebat,
nec canem: omnia haec eximia,
omnia ejus venationis videban-
tur: paupertas ipsis amica erat.
neque ullus aderat vicinus: ve-
rum undecunque ad ipsam af-
flictam casulam suaviter adnata-
bat mare. nondum medium cur-
sum confecerat currus Lunae,
cum piscatores excitabat amicus
labor: e palpebris autem som-
num excutientes, hoc animis su-
is incitabant carmen. *Asph.* Men-
tiuntur, amice, omnes quicunque
noctes dixerunt

Τῷ Θέρεος μινύθειν, ὅτε τ' ἄμαλ' αἰ μακρὰ φέροι Ζεὺς·
Ἡδὴ μυρ' ἑσείδον ὀνείραλα, κῦδέπω αἴως.

Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἶ νύκτες ἔχοντι.

β. Ασφαλίων, μέμφη τὸ καλὸν Θέρος· ἔρ' ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἰὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Αφροντὶς κόπλοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

α. Ἀρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρυσὰ γ' εἶδον.

Οὐ (εἰ) θέλω τῷ μῶ φανιάσματος ἡμῶν ἄμοιρον·

Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείραλα πάντα μερίζεν.

Οὐ γ' νικαῖ κατὰ τὸν νόον. ἔτος ἄριστος

Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῦς.

Ἀλλως καὶ χολή ἐστι. τί γ' ποιεῖν αὖν ἔχοι τις

Κεῖμαρος ἐν φύλλοις ποτὶ κύμαλι, μηδὲ καθάδων

Ἀσμάρος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνηιον ἐν πρυτανείῳ·

Φαντὶ γ' αἶν ἄγραν τὸδ' ἔχειν. β. Λέγε μοι ποτὲ νυκλὸς

Ὀψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μῆνυσον ἐταῖρῳ.

α. Δειπνὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,

(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ᾧρα,

Εἰ μέμνη, τὰς γαστρός ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν

aestate breves esse, quando dies longos affert Jupiter. jam enim innumerabilia vidi somnia, necdum tamen aurora est. nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt. *Hosp.* Asphalion, accusas pulchram aetatem: non enim tempus sponte transit cursum suum: sed somnum cura excutens, longam tibi noctem efficit. *Asph.* Nunquid interpretari didicisti somnia? nam bona vidi. non volo te meae visionis esse expertem, ut sicut piscium praedam, ita et somnia omnia dividamus. non enim

vinceris ingenio. ille optimus est somniorum iudex in quo mens est, quae doceat ipsum. nam aliqui et otium est. quid enim faciat aliquis jacens in foliis ad mare, neque dormiens facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo semper praedam habere ferunt. *Hosp.* Dic mihi noctis visionem, et omnia narrans tuo indica amico. *Asph.* Vespere ut obdormivi in marinis laboribus, (non eram multo cibo repletus: nam cum coenaremus fero, si meministi, ventri parcebamus) videbam me ipsum

Ἐν σέτρῳ μεμαῶτα· καθιζόμενος δὲ δόκλον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδάδαν.
 Καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ ῥ' ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μανιδέεται· ἰχθύα κηγών.
 Χῶ μὲν τὰ Γκίσρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν καλάμον δ' ὑπὸ τῆ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τὸ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέρησι Λιδάροις.
 Εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις; 50
 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ ἔφ' ὄγοντος ἔτεινα.
 Ηἴσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Παντὰ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένων. εἶχε δὲ δῆμα
 Μὴ τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἡ τάχα τὰς γλαυκὰς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
 Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὰ Γκίσρῳ ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ σώματος τὰ Γκίσρῳ χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροις·
 40 Ὀμοσα δ' ἐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θῆναι,
 Ἀλλὰ μῦθ' ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν. 60

in rupe conantem pisces capere.
 sedens autem observabam pisces;
 ex arundine vero suspensam fal-
 lacem quatiebam escam, et unus
 ex grandibus appetivit: nam et
 in somnis omnis canis offam au-
 guratur; sic et ego pisces. et ille
 quidem hamo adhaerescēbat, et
 fluebat sanguis: et arundinem
 tenebam curvatam a motu. ma-
 nus extendens, circa hoc animal
 inveni certamen, quomodo mag-
 num caperem piscem exiguo
 ferro. deinde et de vulnere cogi-
 tans, num me punges? inquam.
 et pungeris graviter. et cum

non fugeret, extendi manum:
 video me confecisse certamen:
 attraxi aureum piscem, undique
 ex auro compositum. metus au-
 tem me tenebat, ne forte Neptu-
 no dilectus esset piscis, aut forte
 caeruleae thesaurus Amphitri-
 tes. placide vero ego ipsum ab
 hamo solvi, ne hamo ex ore au-
 rum adhaereret; et illum funi-
 culis traxi in terram, ac iuravi
 me posthac in mari non ampli-
 us positurum esse pedem, sed in
 terra mansurum, et auro domi-
 naturum.

haec

Ταῦτά με καΐξήγειρε· τὸ δ' ὧ ξένε λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
 β. Καὶ σὺ γε μὴ τρέσῃς· ἐκ ὧμοσας· ἔδῃ γὰρ ἰχθὺν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὖρες· ἴσαί δὲ ψάδεσιν ὄφεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, ὦ κνώσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματᾶσεις,
 Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατῇ τὸν σάρκινον ἰχθύν·
 Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

haec me excitarunt: tu vero
 hospes ad id quod restat intende
 mentem: non juramentum timeo
 quod juravi. *Hosp.* At tu ne ve
 rearis: non enim jurasti: nam
 neque piscem aureum vidisti,
 aut nactus es: tales autem visio-

nes similes sunt mendaciis. nam
 si vigilans, nec dormiens, tu lo
 ca illa perquiras, tum spes som
 niorum carneum piscem requi
 ret, ne tu moriaris fame, licet in
 aureis somniis, h. e. aurum som
 nians.

A R

Χείρα
 Ὑμνέα
 Κέρης
 Ανθρώ
 Ιππω
 Ναών
 Ασρα

ΗΥ
 gi
 torem ei
 certami
 cinxit m
 caestibu
 masculo
 c. Leda

A R G U M E N T U M.

Pugnam inter Pollucem et Amycum Bebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, et arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit legem: ne quis hospes qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius secum caestu decertaret. at cum ita multos hospites interfecisset, tandem et Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit; a quo et victus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ'.

ΥΜΝΕΟΜΕΣ ΛΗΪΔΑΣ ΤΕ Κ' ΑΓΓΙΟΧΩ ΔΙΟΣ ΨΩ,
ΚΑΣΟΡΑ Κ' ΦΟΒΕΡΟΝ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ ΠΥΞ' ΕΡΕΘΙΖΕΙΝ,
ΧΕΪΡΑΣ ΕΠΙΣΤΕΛΛΑΝΤΑ ΜΕΣΟΙΣ ΒΟΕΟΙΣΙΝ ΙΜΑΪΝ.
ΥΜΝΕΟΜΕΣ Κ' ΔΙΣ Κ' ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ἈΡΣΕΝΑ ΤΕΚΝΑ
ΚΥΡΗΣ ΘΕΣΙΑΔΟΣ, ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΔΥ' ΑΔΕΛΦΕΣ,
ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΩΤΗΡΑΣ ΕΠΙ ΞΥΡΩ ἤδη ΕΟΝΤΩΝ,
ΙΠΠΩΝ Δ' ΑΙΜΑΤΙΕΝΤΑ ΤΑΡΑΣΟΜΕΝΩΝ ΚΑΘ' ὈΜΙΛΟΝ,
ΝΑΩΝ Δ' Α' ΔΥΝΟΝΤΑ Κ' ὙΡΑΝΩ ΕΞΑΝΙΟΝΤΑ
ΑΣΤΡΑ ΒΙΑΣΟΜΕΝΑ, ΧΑΛΕΠΟΙΣ ΕΝΕΚΥΡΣΑΝ ΑΨΤΑΣ.

HYMNΟ celebramus Jovis ac-
giochi Ledaëque filios, Cas-
torem et terribilem Pollucem in
certamine pugilum, cum manus
cinxit mediis bubulis loris, i. e.
caestibus. canimus bis terque
masculos filios filiae Thestii (i.
e. Ledaë) Lacedaemonios ge-

minos fratres, hominum serva-
tores in acie novaculae jam ex-
istentium, et equorum turbato-
rum in cruento hominum coetu:
et navium, quae occidentia et
coelo orientia astra implorantes,
in graves inciderunt ventorum
flatus:

qui

Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν αἶραντες μέγα κῦμα,
 Ἡὲ καὶ ἐκ πλώραθεν, ἣ ὅππα θυμὸς ἐκάσεν,
 Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχης
 Ἀμφοτέρως· κρέματα δὲ σὺν ἰσίῳ ἄρμυμα πάντα,
 Εἰκὴ ἀποκλαδέντα· πολλὸς δ' ἐξ ἔραν ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
 Κοπλομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζας.
 Ἀλλ' ἐμψυχοῦμεν καὶ ἐκ βυθῶ ἑλκετενάας
 Αὐτοῖσιν ναύτασιν ὀομβροῖς θανέεσθαι.
 Αἰψὰ δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλη·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴν
 Φάτην, σιμαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα.
 Ὡς ἄμφω θνατοῖσι βοηθοῖ, ὧ φίλοι ἄμφω,
 Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, αἰδοί·
 Κάσσορος ἢ πρῶτον Πολυδάκτεος ἄρξομ' αἰεῖδεν;
 Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδάκτεα πρῶτον αἰέσω.
 Ἡ μὲν ἄρα περφυγῦσα πέτρας εἰς ἔν ξυνίσσας
 Ἀργῶ, καὶ νιφόντος ἀταρτηρὸν σόμα Πόντου,

qui a puppi ipsarum extollentes
 ingentem undam, aut etiam a
 prora, aut unde cuique libet
 ventorum, in cavam navem in-
 fuderunt, ruperuntque latera u-
 traque; pendent autem cum ve-
 lo instrumenta omnia, temere
 disrupta: plurimus vero e coelo
 imber sub noctem subsequens:
 cum fremitu resonat amplum ma-
 re pulsatum ventorumque flati-
 bus et valida grandine. attamen
 vos etiam ex profundo retrahi-
 tis naves una cum ipsis nautis
 qui se morituros esse putabant:
 statim vero venti desinunt, et

mitis tranquillitas oritur per
 mare, nebulæque diffugere aliae
 alio: et rursus apparent ursæ,
 atque inter medios asinos ob-
 scurum praeſepe, significans ad
 navigationem serena omnia. et
 ambo mortalibus auxiliatores, et
 amici ambo, equites, citharistæ,
 pugiles, cantores; utrum de Cal-
 tore prius, an de Polluce incipi-
 am canere? utrosque hymno ce-
 lebrans, de Polluce prius canam.
 ipsa quidem cum effugisset petras
 in unum concurrentes Argo, et
 nivoli sacrum os Ponti,

10

20

Βέβρ
 Ενθα
 Τοίχ
 Εκθε
 Εύνα
 Κάσσο
 Αμφ
 Παν
 Εύρο
 Τδα
 Αλλα
 Εκ β
 Αεικα
 Ανθεά
 Οας
 Ενθα
 Αεινός
 Στήθεα
 Σαρκι

ad Bebr
 taros lib
 s. ibi
 ex utrisq
 i descen
 gressi a
 lum, et
 pros stei
 gnem po
 ant. Ca
 us Pollu
 agabant
 opiosam
 monte
 enerunt
 ad
 dua rup

10

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
 ἔνθα μῖα πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔκ
 τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

30

Εὐβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαδύν, καὶ ὑπὴνεμον ἀκτὴν
 εὐνάς τ' ἐσόρνυτο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
 Κάτωρ δ' ἀγολόπωνος ὅ, τ' οἶνωπὸς Πολυδεύκης,
 ἀμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει θευμήμοι ἄγχιον ὕλην,
 εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πύτρῃ
 ὕδασι πεπληθῦαν ἀκηράτω· αἳ δ' ὑπ' ἐνέρθεν

20

Ἀλλὰ κρυψάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλετο
 ἔκ βυθῷ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀλγύδι πεῦκα,
 λεῦκα δ' ἐπὶ πλάτανόι τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
 ἀνθεὰ τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσας,
 ὡς ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.

40

ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμερος ἐνδιάσκει,
 δεινὸς ἰδεῖν, κληραῖσι τεθλασμέρος ἕατα πυγμαῖς·
 ἑτήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 ἄρκυ Ἰσδαρείῃ, κυρήλατος οἷα κολοσσός·

ad Bebrycas pervenit, Deorum
 caros liberos vehens, i. e. hero-
 as. ibi unam multi per scalam,
 ex utrisque navis parietibus vi-
 si descendebant ex nave Jasonia.
 ingressi autem in litus profun-
 dum, et ventosam maris oram,
 viros sternebant: et vasa quae ad
 pugnam ponerent, manibus versa-
 bant. Castor autem eques, et fuf-
 us Pollux, ambo in solitudine
 vagabantur, deerrantes a sociis.
 propius autem et immensam
 monte spectantes silvam, in-
 venerunt fontem perennem sub
 rupe, plenum pura aqua:

atque infra alii fontes crystallo
 et argento similes erant ex imo
 fundo scaturientes. sublimes au-
 tem prope natae erant taelae,
 populi, platani et fron-
 dosae cupressi, floresque odorife-
 ri, gratum opus hirtis apiculis,
 qui sub finem veris vigent in
 pratis. ibi vir immanis sedem
 habens, sub dio manebat, fae-
 vus aspectu, cui duris caestibus
 aures erant fractae: pectus emi-
 nebat rotundum instar globi, et
 latum dorsum, carne ferrea,
 quasi malleis fabricatus instar
 colossi.

in

Εν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὧμον
 Εἰσασαν, ἥντε πῆτροι ὀλοοῖτροχοι, ἔστε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιέξεσε δίνας.
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νότοιο καὶ αὐχένος ἠώρεϊτο
 Αἰκρὼν δέρμα λέοντος ἀφημμόνον ἐκ ποδῶνων.
 Τὸν πρῶτος προσέειπεν ἀθλοφόρος Πολυδεύκης·
 π· Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐοσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χώρος;
 α· Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὀρῶ τὰς μήποτ' ὅπωπα;
 π· Θάρσει· μήτ' ἀδίκης, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λάσσειν.
 α· Θαρσέω· κῆκ ἐκ σὲ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.
 π· Αἰγρὸς εἶ, πρὸς πάντα παλίγκτος, ἢ ὑπερόπλης.
 α· Τοιόςδ' οἷος ὀρεῖς· τῆς σῆς γέ μιν ἐκ ἐπιβαίνω.
 π· Ελθοῖς, καὶ ξεινῶν γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.
 α· Μῆτε σὺ μὲ ξεινίζε· τάτ' ἐξ ἐμεῦ ἐκ ἐν ἐτοίμῳ.
 π· Δαμόνι', ὅδ' ἂν τῷ γε πιεῖν ὕδατος σὺ γε δοῖης;
 α· Γνώσεαι, εἰ σε δίψος ἀναιμόμα χεῖλεα τέρσει.
 π· Αργυρὸς, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ὃ κέν σε πείθοι μιν;
 α· Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ κατασᾶς

in validis autem brachiis musculi sub summo humero extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus. a dorso vero et collo pendeat pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus. cum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur: *Poll.* Salve hospes, quicunque es: quinam sunt homines quorum hic est locus? *Am.* Quomodo salvus sum, cum videam homines quos nunquam vidi? *Poll.* Bono animo sis: neque injustos, neque ex injustis natos te videre existima. *Am.* Bono sum animo: neque a te hoc me dif-

cere oportet. *Poll.* Ferox es, et ad omnia iracundus, et superbus. *Am.* Talis sum qualem me vides: attamen tuam non calcosciil. terram. *Poll.* Venias, et dona adeptus hospitalia rursus domum redeas. *Am.* Neque tu me hospitio accipias: quaeque a me accipienda, ea non sunt in promptu. *Poll.* Age o bone, an non concedes de hac aqua bibere? *Am.* Scies, cum tibi sitis remissa labra cruciabit. *Poll.* Argento, aut quae sit merces, dicas, qua tibi persuadeamus. *Am.* Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens.

pugil,

Πυλμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ δένων (κέλος· ἄμμαλα δ' ὀρθά
 Πυξ διατεινάμενος, (φετέρης μὴ φείδω τέχνης.

50 σ. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὲς (συνερείσω ἱμάντας;

α. Εἰ γυὺς ὀρεῖς. καὶ γύνυς ἐὼν κεκλήσῃ ὁ πύκτης.

σ. Η καὶ ἄεθλον ἐτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

70

α. Σὺς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κραλήσω.

σ. Ορνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοίμοι.

α. Εἴτ' ἔν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λένσι

Γενόμεθ', ἐκ ἄλλῳ γε μαχεσάμεθ' ἐπ' αἰθλῶ.

Η ῥ' Αμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσασθαι κοῖλον.

Οἱ δὲ θοῶς (συνάγερθεν ὑπὸ (κιεράς πλατανίσω,

Κόχλω φυσαθέντος, αἰεὶ Βέβρυκες κομόωντες.

60 Ως δ' αὐτῶς ἤρωας ἰὼν ἐκαλέεσάτο πάντας

Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Κᾶςωρ.

Οἱ δ', ἐπεὶ ἔν πείρασιν ἐκαρτύναντο βοείας

80

Χεῖρας, καὶ περὶ γῆα μακρὰς εἰλιξαν ἱμάντας,

Ες μέσον σὺνάγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

Εἴθα πολὺς (φισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,

Οππότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡελίοιο.

Ἀλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ᾧ Πολυδάκεις·

pugil, aut etiam pedibus figens crux: oculos vero rectos pugilice intendens, vestrae ne par-cito arti. Poll. Quis ille est cum quo manibus et meis confli-gam caestibus? Am. Prope vides: non imbellis existens vocabitur pu-gil. Poll. An et praemium adest pro quo decertabimus ambo? Am. Tuus ego, tu vero meus vocabe-re, si praevaleam. Poll. Avium rubri-cristium talia sunt proelia. Am. Sive avibus similes, sive le-onibus simus, non aliud certabi-mus ob praemium. dixit sane Amycus, et cava concha accep-

ta insonuit. tunc celeriter con-venerunt sub umbrosam plata-num, concha inflata, Bebrycles semper comam alentes. sicut he-roas abiens evocavit omnes Mag-nesia e navi praestans in pugna Castor. illi igitur cum spiris mu-nivissent bubulis manus, et cir-cum membra innexuissent longa lora, in medium congressi sunt, caedem sibi mutuo spirantes. ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit, uter post tergum acciperet lu-men solis: sed solertia virum in-gentem antevertissi, ὁ Pollux: feriebatur

Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρῶτον·
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔετο πρῶτον
 Χερσὶ τιτυσκόμορος· τῷ δ' ἄκρον τύψε γέγειον
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλεον ἢ ὦριν,
 Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενάκως
 Ες γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἡρώες κρατερὸν Πολυδάκεια θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες μὴ πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσει
 Χάρῳ ἐνὶ σειῶ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.
 Ἡτοι ὃ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρισάμβρος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέρασιν ἄμυσεν ἀμοιβαδὶς· ἔχεθε δ' ὄρμῃς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλόν περ ἑόντα.
 Ἔση δὲ πηληγᾶς μεθύων· ἐκ δ' ἐπύσεν αἶμα
 Φοῖνιον, οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ως ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ σῶμα τε γναθμὸς τε.
 Οἰμαῖα δ' οἰδήσαντος ἀπεσείνωτο πρῶτον.
 Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ πρῶδεικνύς
 Πάνθοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχάνεον ἰνόησε,
 Μέσας ρινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυλμῖν,

90

100

feriebatur vero Solis radiis totus
 Amyci vultus. at ipse animo i-
 ratus, pergebat ultra, manibus
 istum dirigens: hujus autem
 summam percussit genam Tyn-
 darides irruentis. commotus est
 autem magis quam antea, pug-
 namque concitavit: et multum
 incumbibat, inclinans se in ter-
 ram. Bebryces vero acclamabant;
 ex altera autem parte heroes for-
 tem Pollucem confirmabant, mē-
 tuentes ne quo modo ipsum ob-
 ruens superaret in loco angusto
 vir Tityo (Terra filio) similis.
 at ille hinc et inde instans Jo-

vis filius, ambabus manibus la-
 niabat alternis, et ab impetu co-
 hibebat filium Neptuni, quam-
 vis immanem existentem. at ille
 stabat plagis ebrius, et exspue-
 bat sanguinem cruentum: prin-
 cipes vero omnes exclamave-
 runt, ut ulcera dira viderunt cir-
 ca os et genas: oculi vero in tu-
 mido vultu arctiores fiebant. il-
 lum quidem princeps conturbaba-
 bat frustra manus protendens
 undique: verum cum ipsum de-
 ficere sensit, supra medium na-
 sum inter supercilia impiegit io-
 tum,

totam

Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὄσέον. αὐτὰρ ὃ πλαγῆς,
Υπῆιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύθη.

Ἐνθα μάχη δριμύεια πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·

Ἀλλ' ἄλλως δ' ὄλεκον σερείοις θείοντες ἰμάσιν.

90

Ἀλλ' ὃ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα

Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὃ δ' αἰκίεσι πλαγαῖς

110

Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνικάτος Πολυδεύκης·

Σάρκες δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνέζανον· ἐκ μεγάλης δὲ

Αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὃ δ' αἰεὶ μάσσονα γῆα

Ἀπ' ὀμόμοις φορέεσκε πόντι, καὶ χροῖη ἀμείνων.

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθέλειεν,

Εἰπέ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφίτης

Φθέγξομαι ὥς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ.

Ἡ τοι ὅγε ῥέξαι τί λιπαρόμοις μέγα ἔργον,

100

Σκαῖη μὲν Σκαῖην Πολυδάκεος ἔλλαβε χεῖρα,

Δοχμὸς ἀπὸ πρὸς βολῆς κλινθείς· ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων,

120

Δεξιτερῆς ἦνεγκεν ἀπαλ' λαγόνος πλατὺ γῆον.

Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·

Ἀλλ' ὅγ' ὑπέξανέδου κεφαλῇ· σίβαρα δ' ἄρα χειρὶ

bus la-
etu co-
quam-
at ille
xspue-
: prin-
amave-
nt cir-
o in tu-
ant. il-
nturba-
tendent
um de-
um na-
git ic-
totam-

totamque avulsit frontem usque
ad os. at ille sauciatus, supinus
in foliis virentibus extensus ja-
cuit. ibi pugna aspera iterum
excitata est, cum se iterum erex-
isset. nam mutuo se vulnerabant
duris cadentes caestibus. at in
pectus manus jactabat et extra
cervicem, princeps Bebrycum:
sed indignis plagis totam faciem
foedabat in victus Pollux. caro
autem sudore subsidebat; et e
magno viro mox parvus factus
est. at ille, scilicet Pollux, firmiora
membra laborem sustinens fere-
bat, et colore fiebat melior. quo-

modo tandem Jovis filius vora-
cem virum dejecit, dic dea: tu
enim nosti: ego vero aliorum in-
terpres, loquar sicut tu vis, et ut
tibi gratum est. scilicet ille mag-
num aliquod opus facere cupi-
ens, sinistra sinistram Pollucis
apprehendit manum, obliquus
ab ictu declinans; altera vero
subiens dextro extulit a latere
latam manum. et forte affecu-
tus laesisset Amyclaeorum re-
gem: verum ille elabebatur ca-
pite: et insuper forti manu

per-

Πλάξεν ὑπὸ κραδὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμῳ·
 Εκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χαρόντος.
 Λαγῇ δὲ σόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
 Αἰεὶ δ' ὀξύτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρὸσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσθε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέχεθε, νῆκος ἀπαυδῶν,
 Αμφοτέρας ἅμα χείρας, ἐπεὶ θανάτῳ χεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὕδεν' ἔρεζας
 Ω πύκτα Πολυδάκεις· ὁμοσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ον πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μήποτ' ἐτί ζείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησά μοι ἀνάξ· σὲ δὲ Κάστορ αἰέσω
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυασύε, χαλκεοδώραξ.

130

percutsit sub laevum tempus, et
 invasit humerum: effusus autem
 est statim ater sanguis ex hianti
 tempore. sinistra vero percutsit
 os, crebrique increpuerunt den-
 tes: semper ac ore pugnorum
 crebra ingeminatione laedebat
 faciem, donec contudit genas:
 totus vero stratus humi jacebat
 exanimis, et porrigebat, pug-
 nae renuntians, ambas simul ma-
 nus, quoniam morti proximus

erat. huic quidem, licet victor,
 indignum nihil fecisti o pugil
 Pollux: juravit autem tibi mag-
 num jusjurandum, patrem su-
 um Neptunum e mari invocans,
 quod nunquam amplius hospiti-
 bus volens molestus foret. et tu
 quidem o princeps jam mihi
 hymno celebratus es: sed et te o
 Castor canam, Tyndarida, ce-
 lerrime eques, bellator, aereo
 thorace loricate.

ALTERA PARS HUIUS IDYLLII.

Continet monomachiam Castoris et Lyncei: cujus certa-
 minis haec causa fuit. Castor et Pollux rapuerunt fili-
 as Leucippi, Phoben ac Talairam, Lynceo et Idae fra-
 tribus desponsatas. sponsi eas bello repetiverunt: in
 quo bello Castor a Lynceo occisus est, et Pollux Lyncea
 interemit: fuissetque et ipse ab Ida interfectus, nisi Ju-
 piter id fulmine prohibuisset. sic referuntur haec ab O-
 vidio,

vidio,

vidio, in fine quinti Fastorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lyncea a Castore occisum, et Idam fulmine a Jove interfectum.

ΤΩ μὲν ἀναρπάζαντε δὴ φερέτην Διὸς υἱὸν
Δοιὰς Λακίπποιο κόρας· δοῖά δ' ἄρα τῷ γε

Ἐστυμῶως ἐδίωκον ἀδελφεῶν, ἣν Ἀφαρῆος,
Γαμβρῶ μελλογᾶμω, Λυγκᾶς ἡ ὁ καρτερὸς Ἰδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμῶς Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρυσαν,
Εὐχεσι ἡ κοίλοισι βαρυνόμῃσι (καίεσσι).

Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' αὔσας,
Δαμόνιοι τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφας
Ἀλλοτρίας χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαραι;
Ἡμῖν τοι Λακίππος ἑὸς ἔδωκε θυγάτρας

Τάσδε πολὺ πωτέροις ἅμιν γάμος ἔστος ἐν ὄρκῳ.
Ἦμεις δ' εἰ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,

Βασὶ ἡ ἡμιόνοισι, ἡ ἀλλοτρίοις κλεάτεσιν,
Ἄνδρα παρετρέφαοδε, γάμον δ' ἐκλέφατε δώροις.

Ἡ μὲν πολλὰ κίς ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα, ἡ εἰ πολὺ μῦθος ἐὼν περ·

DUO Jovis filii raptas abducebant duas Leucippi filias: verum hos duos celeriter persequerantur duo fratres, filii Apharei, sponsi futuri, Lynceus et robustus Idas. verum ut ad tumultum pervenerunt mortui Apharei, e curribus simul omnes congressi sunt, hastis et cavis muniti scutis. Lynceus autem dixit e galea alte succlamans: infelices, cur pugnam appetitis? quid propter sponfas alienas mo-

lesti estis, et stricti sunt in manibus enses? nobis certe Leucippus suas despondit filias has longe prioribus: nobis hac nuptiae juramento confirmatae sunt: vosque non decenter in alienos toros, bovesque et mulos et alienas opes irruentes, virum pervertistis, et nuptias furati estis muneribus. certe saepe vobis coram ambobus ipse ego haec dixi, etsi non verbosus sim:

viii

Οὐχ' ἔτ'ω φίλοι ἄνδρες ἀριστεύουσιν ἔοικε
 Μηνιδάειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἦδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰππήλαος Ἀλεις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαῶν τε πηλοῖεθρα,
 Μεισάνα τε καὶ Ἀργος, ἀπασά τε Σισυφίς ἀκρά·
 Ἐνθα κόραυ τοκέεσσιν ὑπὸ (φετέροισι τρέφον)
 Μυρία, ἔτε φυῆς ἐπιδάεες ἔτε νόοιο·
 Τάων εὐμαρὲς ὕμνιν ὀπῆεν ἅς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολλέες βέλοιντό γε πειθεροὶ εἶναι·
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνθ' ἐν ἅπαν πατρώϊον αἶμα.
 Ἀλλὰ φίλοι τῷτον μὲν ἑάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον, Σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκειν τοιάδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὦχετο κύμα
 Πνοιή· ἔχουσ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ὅχ' ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶν δ' ἀκηλήτω καὶ ἀπνέεις. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐσόν.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποδῶν, αἵματι δὲ χερῶν
 Νῆϊκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν καὶ ὅμαμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδάκης

viri amici, non ita principes decet ducere uxores quibus sponsi jam sunt parati. lata est Sparta, lata equestri Elis, et Arcadia pecorosa, et civitates Achivorum, Messeneque et Argos, et tota Sisyphia ora maritima; ubi puellae sub parentum suorum cura aluntur multae, neque decora forma carentes, neque ingenio. ex illis facile erit vobis ducere quascunque volueritis. nam bonis multi volent foci esse: vos autem inter omnes excellentes heroes estis, et patres vestri, et a maioribus omne paternum

genus. verum amici has finite ad finem procedere nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes. dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem: vos enim immittes et saevi. sed etiam nunc obtemperate: ambo enim nobis fratres patruales ex patre estis. sin autem vobis animus bellum cupit, et sanguine oportet, proelio ancipiti concerto odia dirimere; Idas quidem, et confanguineus meus fortis Pollux,

Χείρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένης ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάτωρ τε, διακρινώμεθ' Ἀρνή,
 Οπλοτέρω γελαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροις λείπωμεν· ἄλλος νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἰς· ἀτὰρ ἄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμῖοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναῖώσασσι καὶ κύρας
 Τὰς δ'· ὀλίγω τοι ἔοικε κακῶ· μέγα νῆκος ἀναρῆν.
 Εἶπε. τὰ δ' ἐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια δῆσειν.
 Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ παρφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκῆς,
 Σείων καρτερόν· ἔλχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρᾶταν·
 ὧς δ' αὐτῶς Κάτωρ ἐτινάξατο δάρατος ἀκμαῖς
 Καρῆρός· ἀμφοτέρους δὲ λόφων ἐπένδον ἔθειρα.
 Ἐλχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον ἔχον,
 Ἀλλ' ἄλων εἰ πᾶσι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινα δηλήσασθαι,
 Δὲρ' ἔαγη, (καέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῦν ἐρυσσάμενῳ, φόνον αὖτις
 Τεύχον ἐπ' ἀλλάλοισι μάχης δ' ἐγένετ' ἐρωή.

180

190

manus inimicas continebunt a
 pugna: nos duo vero, ego et
 Castor, proelio decertabimus, mi-
 niores natu existentes: neque pa-
 rentibus nimium luctum nostris
 relinquemus: satis est mortuus
 una ex domo unus: verum cae-
 teri omnes amicos luctitia affi-
 cient, sponsi pro mortuis; ducent
 autem virgines hasce: modico
 malo par est magnum dissidium
 dirimere. dixit: ea vero Deus
 non irrita facturus erat. illi enim
 ab humeris in terram arma de-
 ponebant, qui aetate praesta-
 bant: verum Lynceus in medi-

um processit, quatiens fortem
 hastam sub orbe summo scuti.
 eodem modo et Castor quatiebat
 hastae cuspidem fortis: utrique
 vero cristae in cono galeae nu-
 tabant. hastas quidem primum
 dirigentes, laborabant sicubi al-
 ter in alterius corpore partem a-
 liquam nudam videret. verum
 extremitates, priusquam quen-
 quam lacerassent, hastarum fran-
 gebantur, cum in duris scutis
 fixae essent. illi vero enses e va-
 ginis stringentes, rursus caedem
 sibi mutuo struebant, neque ul-
 la pugnae remissio fiebat.

R

multum

finite
 nupti-
 us om-
 a: ea
 iit fla-
 gratia
 s enim
 n nunc
 nobis
 estis.
 bellum
 t, proe-
 ia diri-
 confan-
 x,
 manus

Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάτωρ, πολλὰ δ' ἐνυξεν ἀκριβοῦς ὄμμασι Λυγκᾶς
 Τοῦτο σάκος, φοῖνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
 Τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ἐπὶ Σκαῖον γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὅξυ φέροντος· ὑπέξαναβας ποδὶ Κάτωρ
 Σκαῶ· ὁ δὲ, πλαγείς ξίφος ἔκβαλεν· αἴψα δὲ φάγειν
 Ωρμάθῃ ποτὶ σᾶμα πατρός, τόθι καρτερός Ἰδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρῶ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῷ· ἔγκαλα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχθειν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενάκως
 Λυγκᾶς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὲν ὕδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐσὶν εἶδε πατρῷη
 Παίδων Λαοκόοσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἡ δ' ὅγε σάλαν Αφαιήνῃ ἐξανέχυσαν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσάνιος Ἰδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρῳι φονῇ·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐτάμνε, χερῶν δὲ οἱ ἔκβαλε τυκλᾶν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε κεραυνῷ.

200

210

multum in scutum latum et co-
 mantem galeam Castor, multum
 etiam percussit acribus oculis
 Lynceus illius scutum, rubram
 vero ad cristam usque gladii ac-
 cies pervenit. hujus quidem sum-
 mam mutilavit manum in lac-
 vo genu acutum ensen ferentis;
 cedens pede Castor sinistro: ille
 vero ictus abjecit ensen, et sta-
 tim ad fugiendum incitabatur ad
 patris sepulchrum, ubi fortis I-
 das reclinatus spectabat pugnam
 intestinam virorum: sed irruens,
 latum ensen penitus adegit Tyn-
 darides, per ilia et umbilicum:

intestina vero intus ferrum sta-
 tum disjecit. ille vero humi stratus
 jacebat Lynceus, oculosque
 illi gravis invasit somnus. neque
 sane alterum etiam in domo vi-
 dit paterna ex filiis Laocoosia,
 gratas nuptias perficientem. cer-
 te enim ille columnam quae in
 Apharei extabat sepulchro, eru-
 tam celeriter Messenius Idas,
 jacere volebat in fratris sui in-
 terfectorem: sed Jupiter opem
 tulit, manibusque illius excussit
 fabrefactum marmor, ipsumque
 flammeo combussit fulmine.

sic

Οὕτω Τυνδαρίδας πολεμιζέμεν ἕκ ἐπ' ἐλαφρῶ.

Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἕκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις

Εὐδὸν αἰὲν ᾠέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες αἰοῖδοι

Τυνδαρίδας, Ελένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,

Ἴλιον οὗ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.

Τμῖν κῦδος ἀνακτες ἐμήσατο Χῖος αἰοῖδος,

Τμῖσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς.

Τμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγέαν μελίγμᾶλα μυθῶν,

Οἷ' αὐτὰ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,

Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιπον αἰοιδῆ.

sic cum Tyndaridis pugnare
haud leve est. nam et ipsi fortes
sunt, et ex forti nati. salvete fi-
lij Ledaе, et nostris famam hym-
nis bonam semper mittite. ami-
ci enim sunt omnes Poetae Tyn-
daridis et Helenae, et aliis he-
roibus, qui Trojam exciderunt,
auxilium ferentes Menelao. vo-
bis, o reges, gloriam peperit Chi-

us vates, id est, Homerus, car-
mine celebrans urbem Priami,
et naves Graecorum, et proelia
Iliaca, et Achillem turrim belli.
vobis autem et ego suaviter ca-
nentium lenimina Musarum,
qualia ipsae praebent, et ut do-
mus nostrae facultas est, talia
fero. carmen autem diis pulcher-
rimus honor est.

A R G U M E N T U M.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum et inhumanum adolescentem amabat; a quo cum contemptus esset, ipse sibi mortem conscivit. et adolescens quoque paulo post interiit, statuæ cujusdam ruina oppressus. simile argumentum est secundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum est. traditur vero hic doctrina, quod nemo debet superbire propter formam: quia id bonum fragile est, et fugacissimum, juxta dictum Poëtae,

Forma bonum fragile est: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, et spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Εἰδύλλιον κγ'.

Α Νῆρ τις πολύφιλος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον ἐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ ὅδ' ἐν ἁμέρον εἶχε,
Κεκ' ἤδη τὸν ἔρωτα τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατῇ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδιά βάλλει.
Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν περσέδοισιν ἀτειρής.

VIR quidam valde amori delitatus, crudelem amabat adolescentem, forma quidem bona, sed moribus nequaquam similibus praeditum oderat amantem, nec quicquam mansuetudinis habebat: nec norat Amorem

qualis esset Deus, quales arcus manibus tenet, quomodo acerbata tela in adolescentes conjicit, ubique vero et in verbis et in congressibus ferus;

neque

Οὐδὲ
Χείρ
Οὐκ
Οἷα
Οὐτ
Χείρ
Τῶ
Τῶ
Ην
Λοί
Αλλ
Καί
Α
Λοί
Λοί
Κῶ
Εν
Ξυν
Αλλ

neque
erat,
rum
gena
lenier
silves
res, i
miner
et ocu
erat
facies
de col
dia c
etiam
gis in
non c

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ἢ ἀμάρτυμα
 Χείλεος, ἢ ὅσων λιπαρὸν σέλας, ἢ ῥοδόμαλον,
 Οὐ λόγος, ἢ χι φίκωμα τὸ κερφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλάος ὑποπλῆσι κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χείλεα, καὶ κῶρα δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρῶσωπον ἀμείβετο· φεῦ γε δ' ἀπὸ χρῶς,
 ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ ἔτας
 Ἠικαλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μάλλον ἐρασάς.
 Λοίοδιον ἢ ἥκειε τὰ σύμφορα τᾶς Κυδερείας,
 Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαψε ποτὶ συγνοῖσι μελάνθροισι,
 Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ἔτω δ' ἀνευκαίῳ φωνάν·
 Ἀγριε παῖ καὶ συγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεάνας,
 Λαΐνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
 Λοίοδια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. ἢ ἔτι ῥ' σε
 Κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
 Εἰς τὰ τύμβῳ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμῃ ἀταρπὸν,
 Ξυδὸν τοῖσιν ἔρῳσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,

10

20

neque ullum flammae solatium
 erat, non nitor oris, non oculo-
 rum nitidum jubar, non roseae
 genae, non oratio, non osculum
 leniens amorem: sed veluti fera
 silvestris quae observat venato-
 res, ita omnia faciebat erga ho-
 minem: saeva illi erant labra,
 et oculi torvum aspiciebant: in-
 erat his truculentia, atque bili
 facies respondebat: fugiebat in-
 de color, contumelia ex iracun-
 dia circumfusus erat. attamen
 etiam sic, pulcher erat: ita ma-
 gis incitabatur amator. tandem
 non continuit lacrymas Veneris,

sed flevit accedens tristem do-
 mum, et osculatus est lumen: ac
 sic extulit vocem: saeve puer, et
 tristis alumne malae leaenae,
 saeve puer, et indigne amore,
 dona tibi veni ultima haec fe-
 rens, nempe laqueum meum.
 non enim amplius te, puer, volo
 molestia afficere iratum: sed a-
 beo quo tu me adjudicasti; ubi
 fama est esse viam, commune
 amantibus remedium, ubi obli-
 vio: quam etiam si totam ori
 admovens exhauriam,

ne

Οὐδέ κε τῷ σβέσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς περὶ τοῖς ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαράναι·
 Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν ἑαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λάκων τὸ κρίνον ἐστὶ, μαράνεται ἀνίκα πίπῃ.
 Ἀ δὲ χιών, λάκκα, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παυδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 Ἡξει καρὸς ἐκείνος ὁ πανίκα καὶ τὴν φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὁ πλὴν ἄλμος, ἀλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὴν πᾶν καὶ τῆτο πανύσιον ἀδύ τι ῥέξον·
 Ὅσποταν ἐξενδῶν ἡρτημῶν ἐν περὶ τοῖς
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης·
 Σταθὶ δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τὰς χοῖνας με· καὶ ἀμφίβης ἐκ ρεθίων σῶν
 Εἴμαθα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύμα τὸν με φίλασον.
 Καὶ νεκρῷ χάρισται τὰ σὰ χεῖλεα μὴ με φοβᾶθῃς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δὲ μοι κοίλανον, ὃ μὲ κρύφει τὸν ἔρωτα·
 Καὶ ἀπίκη, τὸ δὲ μοι τρεῖς ἐπάῦσον, ὦ φίλε κείσας

ne sic quidem restinxero meum
 desiderium. Jam vero vale tuis
 vestibulis denuncio. scio quid fu-
 turum sit: et rosa pulchra est,
 et tempus eam contabefacit: et
 viola pulchra est in vere, et sta-
 tim senescit. candidum est lili-
 um, tabescit vero cum decidit.
 et nix candida est, et liquitur
 cum concreverit. et forma pue-
 rilis pulchra est, sed brevi tem-
 pore durat. veniet tempus illud,
 cum et tu amabis, cum corde
 tosto amare flebis. sed tu puer
 saltem hoc ultimum mihi gra-
 tum facito: quando egressus sus-

pensum in foribus hisce tuis vi-
 deris, ne me miserum praetereas:
 consiste autem et modicum la-
 crimare: libans vero lacrimam,
 solve a laqueo me, et circunda
 a membris tuis vestimenta, et
 tege me; et postremum me of-
 culare: saltem et mortuo grati-
 ficare labris tuis. ne me metu-
 as: non possum reviviscere, etsi
 mutatus me osculaberis. tumul-
 lum vero mihi excavato, qui
 meum tegat amorem. cumque
 abieris, ter mihi istud acclama:
 ὦ amice jaces.

Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἐταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι εἰχοισι χαράξω.
Τῦτον Εἰως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδᾶσθης,
Ἀλλὰ σᾶς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἐταῖρον.

Ὡδ' εἰπὼν, λίθον εἶλεν· ἐρεισάμηνος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἀχρὶ μέσων ὕδων φοβερόν λίθον, ἥπλεν ἅπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ
Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδός, ἥδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὃ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἥρτημῶν· ὃ δ' ἐτυλίχθη

Τὰν ψυχάν, ἔκλαυσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαιβά. βᾶν δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτῶν.

Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισι· καϊνέας δὲ
Ἰσατ' ἀπὸ κρηπίδος Εἰως, ὕδατων ἐφύπερθεν.

Ἀλατο καὶ τῷ γαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαιον.

Δίμα δ' ἐφοινίχθη· παυδὸς δ' ἐσπενάχετο φωνά.

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὃ γὰρ μισῶν ἐφονάθη.

Στέργετε δ' ὕμμις αἵτας· ὃ γὰρ θεὸς οἷδε δικάζειν.

si voles, et hoc adde; bonus mihi periit sodales. scribe et hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo: hunc amor occidit, viator, ne transeas, sed consistens hoc dicito, crudelem habuit socium. sic loquutus, accepit lapidem: et erigens ad parietem, usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, scil. limine, exilem funiculum, laqueumque injecit collo, et sedem devolvit a pedibus, atque pendit mortuus. ille autem aperuit fores, et mortuum vidit ex atrio suo suspensum: neque

delenitus est animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen athletarum, et procul grata requirebat lavacra. et ad deum venit quem laecerat: nam lapidea stabat ex basi Cupido, eminens supra aquas. exiliit simulacrum, et improbum occidit adolescentem: fluxit sanguis purpureus: pueri autem emergebat vox. valete amantes: nam qui oderat interfectus est. vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

A R-

A R G U M E N T U M.

Hoc Idyllion totum est διηγηματικόν. primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipsum interficerent, immissos a Junone, manibus eliserit ac laceraverit. deinde vaticinium Tiresiae refertur. sequitur postea pulchra distributio quibus praeceptoribus Hercules, quaque in arte usus fuerit. ait Linum illi praeceptorem in literarum ac doctrinae studiis fuisse: ab Eumolpo vero musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. pars ultima, qua vitae ac victus ratio exponitur, intercidit. mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine praeciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. est vero imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in scuto aereo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. est vero imago futurorum praestantium virorum, et magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, et inter arma prima vitae exordia sumpserunt. quod autem Hercules decem mensium puer dracones elidit, significatur mature eminere eam quae futura sit eximia virtus. hoc Idyllion Moscho aut Bioni tribuunt nonnulli.

H P A

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κδ.

ΗΡακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἂ Μιδεᾷτις

Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λῆσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκόλασε πεσόντος·
 Ἀπλομήα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων,
 Εὐδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον·
 Εὐδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖσσο τέκνα·
 Οἰβιοι εὐνάροιθε, καὶ ὄλβιοι αἰὼ ἱκοίθε.

Ὡς φασμένα δίδασκε σάκος μέγα· τὸς δ' ἔλαβ' ὕπνος. 10
 Ἄμος δὲ σρέφε' ἡ μεσονύκτιον εἰς δύσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δὴ πολυμήχανος Ἡρῆ
 Κυανέας φρίσσοντας ὑπὸ σφαίρασι δράκοντας
 Ὄρσεν ἐπὶ πλάτῃν ἐδὼν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἶκον ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.

Herculem, cum jam decem
 menses natus esset, quondam
 Mideatis Alcmena, et nocte mino-
 rem Iphiclum, cum ambos lavif-
 set, et lacte replevisset, posuit su-
 per scutum acreum, quod Pte-
 relae Amphitryo pulchram ar-
 maturam ademerat interfecto.
 tangens vero mulier puerorum
 capita, sic dixit: dormite pueri
 mei dulcem et excitabilem som-
 num: dormite animi mei, fratres
 duo, incolumes liberi: felices
 dormiatis, et felices auroram

consequamini. sic locuta, movit
 scutum grande: illos autem oc-
 cupavit somnus. cum vero me-
 dia nocte ursa ad occasum ver-
 titur, juxta orionem ipsum, ille
 autem latum ostendit humerum;
 tunc horrenda monstra duo insi-
 diosa Juno, caeruleis horrentes
 spiris dracones, immisit ad la-
 tum limen, ubi sunt cavae pos-
 tes januae domus; minis insti-
 gans ut devorarent infantem
 Herculem.

Τῷ δ' ἐξαιλυδένῃς ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρως ἐκύλιον ἅπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ερχομένοισι λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπλυνον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἡ τοι ὄγ' εὐθύς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ' ἀνέγνω
 Κοίλῃ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναγείας εἶδεν ὁδόντας
 Ἰφικλέης. ἔσαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίος ἔιχετο χερσὶν
 Ηρακλῆς· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκ'
 Οὐλομένοισι ὀφείεσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε πείρησιν ἐλίσσέσθην περὶ παῖδα
 Οφίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἶν ἄδακρυ.
 Ἀψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμῷ ἀναγκαῖς περὶ ῥάμφοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκνεσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
 Αἰσαθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἔχει ὀκηρόν·

illi vero provoluti in terra, ventres ambo cruorivoros voluebant: ab oculis mala flamma euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum. verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes, tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia) Alcmenae cari pueri: lux autem in domo extitit. et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit super cavum scutum, et obscenos vidit dentes Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit laenam, fugere cūpiens: alter autem adversus

haerebat manibus Hercules, amboque gravi innexuit vinculo, comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent perniciosi serpentibus, quae etiam dii oderunt. illi autem spiris vollebantur circum puerum tarde genitum, laetentem, nec sub nutrice unquam vagientem. mox vero rursus spiras solverunt, cum defatigati essent spinis dorsu, vinculi violenti conantes solutionem invenire. Alcmena autem audivit clamorem, et prima expergefata est; surge Amphitryon: me enim metus tenet formidolosus:

Αἴσα, μηδὲ πόδεσσιν τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.

Οὐκ αἴτις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον αὐτῇ;

Οὐ νοεῖς ὅτι νυκλὸς ἄωρί πᾶσι οἷδ' ἐτε τοῖχοι

Πάντες ἀριφραδίαι, καθαρᾶς ἄτερ ἡριγενείας;

Ἐστὶ τί μοι καλὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.

Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ καλῖβαινε πιθήσας.

Δαδάλειον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε

Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ ἀνὲν ἄωρτο.

Ἡτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλῶς τελαμῶνος,

Κυφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.

Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.

Δμῶας δὴ τότε αὖσεν ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,

Οἴσεται πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐχαρεῶνος ἐλόντες

Δμῶες ἐμοί, σιβαρὲς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.

Αἴσατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὐτῇ.

Οἱ δ' αἶψα παργένοντο λύχνοις ἅμα δαομόμοισι

Δμῶες ἐνεπλήσθη δὲ δόμος παρδόντος ἐκάσθ'.
 50

Ἡτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλεῖα

Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα

fus: surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias. audisne filiorum minor natu quam clamat? non sentis quod nocte intempesta adhuc hi parietes omnes colucent, cum nondum sit clara aurora? aliquid mihi novi est in domo, est, care vir. sic ait: ille vero e lecto descendit, conjugii obtemperans, affabrefactum ad enssem properabat, qui illi ad caput lectuli cedrini a clavo semper suspensus erat. petebat recens contextum lorum, levans altera manu vaginam, magnum e loto opus. amplius autem tha-

lamus rursus caligine repletus est. tunc famulos clamore vocavit, gravem somnum efflantes, afferte quam celerrime ignem e foco arreptum, famuli mei; et firma januarum removete repagula. surgite famuli operum patientes. sic ipse clamabat: illi vero statim aderant una cum lychnis ardentibus famuli: et domus, cum pro se quisque festinaret, repleta est. sane ut videntur Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem

con-

Συμπλήγδην, ἰάχισαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρυῶνα
 Ερπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα· γελάσας δέ, πάρος καλέσθηκε ποδοῖιν
 Παῖρὸς ἐκ θανάτῳ κεκαρωμμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ φέτερον βάλε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπὰ δαίης ἀκράχολον Ἰφικλῆα·

60

Ἀμφιτρυῶν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς κέλκρον ἰὼν ἐμνάσατο κοῖτιν.

Οριθὲς τρίτον ἄρτι τὸν ἔχαιον ὄρθρον ἄειδον,
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος καλέεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
 Ἠνώγει· μὴδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Αἰδομένος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὥς ἔκ' ἐσιν ἀνύξαι
 Ἀνθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,
 Μαντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

70

Τῷς ἔλεγεν βασίλει· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,

Θάρσει ἀριστοτόκεα γύναι, Περσηΐον αἶμα.

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποισχόμενον πάλαι ὄσων,

constrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem serpentes comprehensos porrigebat, et alte exiliebat gaudens pueriliter: cumque risu ad pedes abiecit patris sui, morte sopita horrenda monstra. Alcmena deinde in suum conjecit gremium, exanimatum metu biliosum Iphiclum. Amphitryo vero alterum sub agninam posuit laenam puerum, et iterum ad lectum rediit ut dormiret. galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant, tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem Alcmena

cum vocasset, portentum exposuit recens: et ipsum respondere, quid eventurum esset, iussit: et ne si quid (inquit) Dii adversi cogitant, reveritus me celes: non enim effugere possunt homines, id quod Parca per fila sua urget, vates Euerjide: admodum sapientem te doceo. sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit: confide mulier optimae prolis genitrix, nata ex sanguine Persei. per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,

multae

Πολλὰν Ἀχαϊᾶδων μαλακὸν περὶ γέναϊ νᾶμα
 Χερὶ καλᾶσρέφοντι, ἀκρέσπερον αἰδοίσα
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργείασι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει εἰς ὕραν ἄσρα φέροντα
 Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός, ἀπὸ σέρνων πηλὺς ἦρος·
 60 Οὐδ' ἢ Θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσονται ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθας· Θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσε', οἱ τὰδ' ἐπώρσαν
 Κνώδαλα φωλάοντα βρέφος διαδηλήσασα.
 Ἔσαυ δὴ τῶτ' ἄμαρ ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἔκθελῆσει.
 Ἀλλὰ γύναι σῶρ μὲν τοι ὑπὸ ποδῶ εὐτυκον ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιῦρω,
 70 Ἡ βᾶτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ χίρῃσι δράκοντι
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα καὴν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 90 Ἡρὶ δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
 Ριψάτω εὖ μάλα παῖσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρυσσα,

multae Achaiades, mollia fila
 inter genua manibus versabunt,
 extremo vespere cantu celebran-
 tes Alcmenam nominatim: reve-
 renter colent te mulieres Argi-
 vae. talis hic vir in astriferum
 coelum ascensurus est filius tuus
 lato pectore heros: a quo et hel-
 lae omnes, et alii viri supera-
 buntur. illi in fatis est, ubi duo-
 decim perfecerit, in domo Jovis
 habitare, labores: et pyra in
 Trachine quicquid illi mortale
 est absument. gener autem immor-
 talium vocabitur, qui haec ex-
 sitarunt monstra speluncis oc-

cultata, ut puerum laederent.
 tempus erit illud, quando hin-
 nulum in suo lustro ferratis denti-
 bus lupus videns, laedere non
 volet. verum Domina, vide ut
 ignis tibi sub cinere paratus sit,
 et ligna arida aspalathi instrui-
 te, vel paliuri, vel rubi, vel ven-
 to agitatum siccum acherdum:
 in silvestribus hisce lignis festis
 combure hos dracones media
 nocte, quando puerum tuum oc-
 cidere ipsi volebant. sub auro-
 ram aliqua ex ancillis collectum
 cinerem projiciat bene omnem,
 ad fluvium ferens,

Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἕριον· ἅψ δὲ νέεσθαι
 Ἀσρεπίος· καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα Δειῶ
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεισι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι)
 Θαλλῶ ἐπὶ ῥάινειν ἐσεμμόρον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπὶ ῥάξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον·
 Δυσμύρων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φῆ, καὶ ἐρώσας ἐλεφάντινον ὥχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ηρακλῆς δ' ὑπὸ μάξρῃ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
 Εἰτρέφειτ', Ἀργεῖα κεκλημμένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμμαλα μὴ τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Ὑὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνδὲς ἄγρυπνος ἦρος·
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰσῶν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλης ἀφνειὸς ἀρέρας.
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλαξε
 Πυξίνα ἐν φόρμιγ'· Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.
 Οὔσα δ' ἀπὸ Κελέων ἐδρὸς ῥόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλήλως φάλλοντι παλαίσμασι, ὅσα τέ πύκ·
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν περπιδόντες

in petras praeruptas, in ventum
 secundum: statimque redeat, non
 respectans: et puro lustrate do-
 mum sulphure primum, deinde
 sale mixta (ut consuetum est) ra-
 moque virenti coronata, asper-
 gite pura aqua: Jovī autem mac-
 tate supremo masculum porcum,
 ut hostibus vestris semper supe-
 riores sitis. dixit, et recedens ad
 eburneum currum abiit Tiresias,
 etsi multis annis gravis erat.
 Hercules vero apud matrem, si-
 cut tenera planta in viridario,
 alebatur, Argivi filius dictus Am-
 phitryonis. literas quidem pue-

rum senex docuit Linus, filius
 Apollinis, procurator diligens,
 pervigil heros: arcum autem ten-
 dere, et certum esse sagittae jacu-
 latorem, Eurytos a majoribus
 amplis locuples arvis. sed can-
 torem eum fecit, et ambas ma-
 nus formavit in buxea cithara
 Philammonides Eumolpus. quo-
 modo vero a cruribus podicem
 invertentes ex Argo viri sese
 mutuo luctando supplantant, et
 quomodo pugiles saevi caestibus,
 et quae in terram ruentes

lucta-

Πυλμ
 Πάντ
 Αρπα
 Θαρσε
 Τοῖον
 Ιπων
 Ασφα
 Αμφιτ
 Αὐτός
 Αργει
 Δίφρο
 Δύρατ
 Ανδρὸς
 Κοσμή
 Δυσμ
 Κάτωρ
 Οππό
 Νᾶτε,
 Κάσορ

luctator
 donec a
 edoctus
 lyco Ph
 quidem
 quis suff
 amine:
 bili incu
 quos ad
 et circa
 totis mo
 antur t
 um an
 im mult
 it certa
 po preci

Πυλμάχοι ἐξάρροντο παλάσµαλα σύµφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔµαθ' Ερµείας διδασκόµημος παρὰ παῖδι
 Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν ἔδ' ἂν τηλόθι λάσων
 Θαρσαλέως τις ἔµεινεν ἀεθλᾶοντ' ἐν ἀγῶνι.
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο περσώπῳ.
 Ἰππας δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρµασι, καὶ περὶ νύσταν
 Ασφαλέως κάµπιοντα τροχῷ σύριγχα φυλάττει,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ δοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἀργεὶ ἐν ἰωποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱµάντας.
 Δύρατι δὲ περβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέζασθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχµόν·
 Κοσµῆσάι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσµέµων ἐπίοντα, καὶ ἰωπήεσσι κελεύσασθαι,
 Κάστωρ ἰωπαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἀργεὺς ἐλδῶν,
 Οππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδάδε
 Νᾶε, παρ' Ἀδρήσοιο λαβὼν ἰωπήλατον Ἀργος.
 Κάστορι δ' ἔτις ὁµοῖος ἐν ἀµιδείοις πολεμιστῆς

120

iustatores invenerunt certamina
 donec arti, omnia haec didicit
 edoctus a filio Mercurii Harpa-
 lyco Phanoepo; cujus ne procul
 quidem conspectum audacter
 quis sustinuit, pugnantis in cer-
 tamine: tale supercilium terri-
 bili incumbbat faciei. porro e-
 quos ad curram junctos educere,
 et circa metam tuto stestendo in
 totis modiolos axium ne fran-
 tantur tueri, Amphitryo filium
 suum amans docuit ipse: quoni-
 am multa ex velocibus reporta-
 vit certaminibus, in equestri Ar-
 go preciosa munera; et illi nun-

quam fracti currus quibus ve-
 hebatur, prae vetustate lora so-
 luta habebant. at quomodo haf-
 ta directa, tergo sub scutum oc-
 cultato, virum peteret, et gladi-
 orum vulnera sustineret, instru-
 eretque aciem, atque insidias dis-
 poneret, hostes aggrediens, et e-
 quites hortaretur, Castor eques
 docuit, quum profugus ex Argo
 venisset, quo tempore totum reg-
 num et vineam magnam Tyde-
 us tenebat, equestri Argo ab A-
 draсто accepto. Castori autem
 nullus similis inter heroas bella-
 tor

alius

Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητι.

Ὡδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παρθένον μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἦς τῷ πατρὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λέοντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Δείπνον δὲ, κρέα τ' ὀπλὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσας.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἁμάλῃ τυννὸν ἀνὰ πυρὸς ἄννυτο δόρπον.
 Εἴματα δ' ἔκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

* * * * *

Λεῖπει τὸ τέλος τῷ παρόντος Εἰδυλλίᾳ.

alius erat, priusquam senium ab-
 oleret juventam. sic autem Her-
 culeum cara edocuit mater. torus
 erat puero instructus prope pa-
 trem, exuviis leonis, valde il-
 li ipsi gratum: prandium autem
 carnes assatae, et grandis e ca-

nistro panis Doricus, qui facile
 etiam fessorem satiare posset. ve-
 rum finito die exilem absque ig-
 ne sumebat coenam. vestes au-
 tem non elaboratas induebat su-
 per mediam suram.

* * * * *

Deficit finis hujus Idyllii.

A R

Τὸν δὲ
 Πανσ
 Εκ το

Hunc G
 um past

A R G U M E N T U M.

Poëta ubique instituti sui memor, de pastoribus potissimum agit. quaerens hoc Idyllio Hercules Augiam regem Elis, locupletissimum pastorem, primum incidit in senem quendam ex pastoribus Augiae: a quo ad regem, qui rus ab urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatatum iverat, deducitur. inde in urbem una eunt Hercules et Phyleus: et orto inter eundum, ut sit, sermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules testus erat, miratur, et unde illi haec pellis sit, quaerit; Hercules quomodo a se leo Nemeaeus interfectus sit, commemorat. haec summa est Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατὰ τινὰ ἀντίγραφον,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Εἰδύλλιον κέ'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * * *

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε βοῶν ἐπιβυκόλος ἀνὴρ,
 Παισάμηνος ἔργοιο τό οἱ μέλα χερσὶν ἔκειτο
 Ἐκ τοιζεῖναι πρὸ φρον μὴ δῆσομαι ὅσ' ἐρεῖνεις,

Deest initium.

• • • • •

Hunc senex allocutus est virbo- illi in manibus erat: lubens
 um pastor, intermittens opus quod tibi hospes quod quaeris dicam,
 T Mercurii

Ερμῆω ἄζομνος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο.
 Τὸν γὰρ φασι μέγιστον ἐπεραλίων κεχολῶσθαι,
 Εἴ κεν ὁδῷ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.
 Ποῖμναί μιν βασιλῆος εὐτρίχες Αὐγείας,
 Οὐ πᾶσαι βόσκον ἴαν βόσιν, ἔδ' ἓνα χῶρον.
 Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθας ἄμφ' Ἐλισῆντος,
 Αἰδ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῖο,
 Αἰδ' ἐπὶ Βυπρασίῃ πολυβότρυος· αἱ δὲ, καὶ ὧδε.
 Χωρὶς δὴ Γηκοῖ (φι) τετυγμῆροι εἰσὶν ἐκάστοις·
 Αὐτὰρ βυκολίοισι περιπλήθυσί περ ἔμπης.
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθνηότες αἶν' ἔασι,
 Μηνὶς ἂν μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
 Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμνά· τε
 Εἰς ἄλλης, ἣ ῥα βόεσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
 Αὐλὶς δέ (φ)ισιν ἦδε τεῆς ἐπιδέξια χερὸς
 Φάινεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖν' ὅθι πλατάνισοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαμος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἰερὸν ἄγρον, ζεῖνε, τελειοτάτοιο Δεοῖο·

Mercurii gravem iram veritus in
 viis consecrati: hunc enim coe-
 licolarum maxime aiunt irasci,
 si quis via indigentem aversetur
 viatorem. greges quidem lani-
 geri, regis Augiae non omnes in
 iisdem pascuis, aut eodem in lo-
 co pascuntur: sed alii ad ripas
 fluentis Elisuntis, alii ad sacra
 fluenta divini Alphei, alii ad
 Buprasium vitiferum; alii et hic.
 separatim illis et stabula extruc-
 ta sunt singulis. verum armen-
 tis, quamvis magno numero sint,
 tamen omnibus pascua hic vi-

rentia semper sunt, circa mag-
 na palustria Menii: nam dulces
 herbas prata ferunt roscida, et
 loca irrigua abunde, quae con-
 nutis bobus robur augent. sta-
 bulum illorum hoc ad dexte-
 ram tuam manum apparet, in
 signe totum trans fluentem ara-
 nem, illic ubi platani perennes
 natae sunt, viridisque oleaster
 et Apollinis a pastoribus cultus
 facellum inviolabile, o hospes
 perfectissimi dei.

Εὐδύ-
 Δέδμ-
 Ρυόμ-
 Εἰδ-
 Οὐρ-
 Ες λ-
 Πᾶν
 Πυρο-
 Μέχ-
 Ας ἡρ-
 Η δι-
 Ἀλλα-
 Εἰσε-
 Ηέ τ-
 Δίξε-
 Πάντ-
 Εμμε-
 Οἶόν-
 Αἰδαν-

mox e-
 colis
 multas
 dimus
 novall-
 quam
 tis simi-
 tarum
 torcula
 tempe-
 campi
 frumen-
 consiti,
 tium ju-
 ad quae
 comme-

Εὐθύς δὲ σάθμοι περιμήκεες ἀγριώταται
 Δέδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 Ρυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις πόρον ἐν νειοῖσιν
 Εὖδ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρὰς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ες ληνὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὤριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', εὐφρονος Αὐγείας,
 Πυροφόροι τε γῆν, καὶ ἀλωαὶ δένδρεσσας,
 Μέχρι πρὸς ἰχθυαίας πολυπίδακος ἀκρωρείης.
 Ἀς ἡμεῖς ἐργοῖσιν ἐποιοῦμεθα πρῶταν ἡμάρ,
 Ἡ δίκη οἰκῶν οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι ἐνιαυε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 Εἴσετα) καὶ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας.
 Ἡέ τοι Αὐγείην καὶ δμῶν τινὰ κείνη
 Δίξας, οἱ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δὲ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'. ἐπεὶ καὶ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 Εμμενα, καὶ δὲ κακοῖσιν εἰκότα φύμμαι αὐτόν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἢ ῥά νυ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

30

40

mox et stabula permagna agri-
 colis aedificata sunt, qui regi
 multas et immensas opes custo-
 dimus accurate, ter subactis in
 novalibus sementem nonnun-
 quam spargentes, et quater ara-
 tis similiter. limites norunt plan-
 tarum fossiores, qui operosi ad
 torcularia veniunt, cum aestas
 tempestiva venit. nam omnes hi
 campi sunt laeti Augiae, jugera
 frumentifera, et horti arboribus
 confiti, usque ad extrema mon-
 tium juga, scaturiginibus plena:
 ad quae loca nos opus facientes
 commeamus toto die; sicut de-

cet famulos, quibus vita ruri
 peragitur. sed tu mihi dic (quod
 et tibi ipsi utile erit) cujus indi-
 gus huc venisti? num nam Augi-
 am, aut aliquem famulorum il-
 lius, quaeris, qui illi sunt? ego
 autem, qui certo scio, tibi om-
 nia dicere possum, neque enim
 te ex malis statuo esse ortum,
 neque te malis similem natum:
 sicut te haec praestans forma de-
 cet. certe filii immortalium hu-
 jusmodi inter mortales emi-
 nent.

huic

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
 Ναί γέρον Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἄρχὸν Επεῶν
 Εἰσιδέειν· τῷ γ' με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖώ.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ' καλὰ ἄσυ μῆνη παρὰ οἷσι πολίταις,
 Δῆμυ κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι δέμισας,
 Δμῶων δὴ τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσας,
 Ος τις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
 Ω κε τὸ μὲν κ' ἔποιμι, τὸ δ' ἐκ φαρμόιο πυνθοίμην.
 Ἀλλὰ δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδδέα φωτῆρ'.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
 Ἀθανάτων ὃ ζεῖνε φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
 Ως τοι πᾶν ὃ θέλεις ἄψα χρέος ἐκτετέλεσας.
 Ωδε γ' Αὐγείης υἱὸς φίλος Ηελίοιο,
 Σφωίτέρω σὺν πασδι, βίη Φυλῆος ἀγαυῆ,
 Χθιζὸς γ' εἰλήλυσεν ἀπ' ἄσεος, ἥμασι πολλοῖς
 Κτῆσιν ἐποφόμενος ἢ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
 Ως πα καὶ βασιλεῦσιν εἰσδέταται ἐν φρεσὶν ἥσιν
 Αὐτοῖς κηδομένοισι βρώτερος ἔμμεναι οἶκος.
 Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονάσω

huic respondens dixit Jovis fortis filius: certe senex, Augiam cuperem Epeorum principem videre: ejus me huc adduxit necessitas: qui si in urbe est apud suos cives, plebem curans, et jura dicit, ex his famulis dic alicui, ut me ducat, qui ruri hic honoratior et praefectus est; cui aliquid exponere possim, et vicissim ab eo referente aliquid audire. nam deus alium alio indigere statuit viro. huic senex vicissim respondit inelytus agricola: alicujus ex diis immorta-

libus consilio huc venisti hospes: nam tibi omne negotium quod vis statim confectum est. huc enim Augias carus Solis filius una cum filio suo illustri Phylco heri venit ab urbe, multis diebus inspecturus opes, quae illi innumerabiles ruri sunt. ita aliquando et regibus videtur in animo, cum ipsi curant, domus magis salva esse. sed eam us ad eum, egoque tibi dux ero

in

ὑλιν
 Ως
 ἔρμα
 ὁπώ
 ἀφ δ
 μή τι
 ἔπερχ
 Τὸς δέ
 ἀμφοτ
 Θεωεί
 ἀμφιτ
 ἀχρεῖ
 Τὸς μ
 Φευγέ
 ἠπείλ
 χαίρω
 αὐτῶ
 Ω πῶ
 ὀπρίον

in stabu
 amus re
 bat: an
 bat, ex
 elavam
 de hic h
 autem i
 mebat v
 bra fern
 ei non
 ret prop
 mentem
 hos acci
 tim sen
 odore co
 tu. vald

ὦλιν ἐς ἡμετέραν, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἀνακτα.
 Ως εἰπὼν ἠγείτο· νόω δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
 ἔρμα τε θηρὸς ὀρῶν χειροπληθῇ τε κορύνην,
 ὁππόθεν ὁ ξείνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 ἄψ δ' ὄκνω πῶσι χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
 μή τι οἱ ἔκ καλὰ καρὸν ἔπος ποτιμυθήσασθαι
 ἐπερχομένη. χαλεπὸν δ' ἐτέρῃ νόον ἰδμεναὶ ἀνδρός.
 Τὺς δὲ κύνες παρσίονας ἀπόπερθεν ἄψ' ἐνόησαν,
 50 ἀμφοτέρων τ', ὁδμῇ τε χροὸς, δάπτω τε ποδοῖν.
 Θεασίον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
 70 ἀμφιτρωνιάδῃ Ηρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίστανόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσον αἴρων,
 Φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσκετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἠπάλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμῷ·
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν ὅθ' ἔνεκεν αὖλιν ἔρυντο
 Αὐτῷ γ' ἔπαρεόντος. ἔπος δ' ὅγε τοῖον εἶπεν,
 60 ὦ πόποι, οἷον τῷτο θεοὶ ποίησαν ἀνακτεῖς
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμενα· ὥς ἐπιμηθέες.

in stabulum nostrum, ut invenimus regem. sic locutus, prae-
 ibat: animo vero multa cogita-
 bat, exuvium ferae videns, et
 elavam manum implentem, unde
 hic hospes veniret: cupiebat
 autem ipsum interrogare: repri-
 mebat vero cunctando intra la-
 bra sermonem euntem, ne quod
 ei non opportune verbum dice-
 ret properanti. difficile enim est,
 mentem alterius hominis nosse.
 hos accidentes, canes procul sta-
 tim senserunt, utrumque, et ab
 odore corporis, et pedum strepi-
 tu. valde autem latrantes incur-

rerunt aliunde alius in Amphi-
 tryoniadem Herculem: sed se-
 ni placide latrantes adblandie-
 bantur ab altera parte. hos ille
 lapidibus a terra tantum subla-
 tis in fugam retrorsum perter-
 rebat: aspere vero voce minaba-
 tur omnibus, et cohibuit a la-
 tratu, animo suo gaudens, quod
 stabulum custodirent ipso absen-
 te: et verbum tale loquutus est:
 papae, quale hoc fecerunt dii re-
 ges animal, ut cum hominibus
 sit! quam callidum!

si

Εἰ οἱ καὶ φρένες ὧδε ναήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
 Ἥδει δ' ὧτε χρὴ χαλεπαγέμεν, ὧτε καὶ ἔκτι,
 Οὐκ ἂν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λήην ζάκοτόν τε καὶ ἄρρηνες γένεθ' αὐτως.

Ἡ ῥά, καὶ ἐστυμνῶς ποτὶ ταῦτιον ἶζον ἰόντες.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἴσπερς,
 Δείκλον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε (κηκὲς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρία ἄλλα ἐπ' ἄλλας
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσπερ νέφη ὕδατόειλα
 Οὔσα τ' ἐν ἔρανῳ εἰσὶν ἐλαυνόμενα πεπνυρωτά
 Ἡὲ νότοιο βίη καὶ Ὀρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' ἔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνεται ὄντων,
 Οὐδ' ἄνυσσις· τόσα γὰρ τε μετὰ πρῶτοισι κυλίνδει
 Ἰς ἀνέμν, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεια αὐθιγὲς ἄλλοις·
 Τόσας αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βυκόλῳ ἦει·
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίοιο, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληϊδὸς ἐρχομένης· τείνοντο δὲ πίονες ἄγροιο
 Μυκηθμῶ· Κηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλῆσθησαν

si ei et mens ita intelligens in pectore esset, ut intelligeret cui irasci deberet, et cui minus, tum nullum animal cum hoc de honore certare posset; nunc nimis furenter iracundum, et saevum esse tenere. sic dixit: et canes celeriter in stabulum regressi concidebant. interea sol ad occasum vertit equos, vespertinum diem adducens: advenerunt autem pingua pecora ex pascuis redeuntia ad caulas et stabula. deinde boves innumerae, aliae post alias venientes apparebant, sicut nubes pluviosae quam mul-

tae in coelo ferantur impulsae ulterius vel Noti violentia, vel Threicii Boreae: harum autem nullus numerus est in aëre existentium, neque modus: tam multas prioribus agglomerat vis venti, et aliae subinde assurgunt super alias: tot semper retro boum armenta ibant. omnis utique campus implebatur, omnesque viae, incedentium pecorum multitudo: resonabantque pingues agri mugitu: stabula bouum statim facile repleta sunt

80

90

Εἰλίπ
 Εἰθα
 Εἰσὶν
 Ἀλλ' ὁ
 Καλο
 Ἀλλο
 Πινέμ
 Ἀλλο
 Ἀλλο
 Αὐγέ
 Ἡντι
 Σὺν δ
 Ωμά
 Εἰθα
 Αμφι
 Εκπα
 Εἰσορ
 Ανδρο
 Οἱ γε

bobus
 in ca
 quam
 lus tam
 boves
 rum a
 loris li
 prope
 autem
 bolem
 de du
 laste d
 tram t
 densab
 tauros
 cis. Au

80

Εἰλιπόδων ὅϊες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.

Εἴθα μὲν ὅστις ἔκηνλος, ἀπειρεσίῳν περ ἑόντων,

100

Εἰσῆκει παρὰ βυσσὶν ἀνὴρ κεχηρημένος ἔργῳ·

Ἀλλ' ὁ μὲν ἄμφι πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρὰ σάδον ἔβγυς ἀμέλγων·

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει

Πινέμεναι λιανοῖο· πέπληντο δὲ πάλῃ γάλακτος.

Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε σίονα τυρόν·

Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρας, δίχα θηλειῶν.

Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλης,

90

Ἡτινὰ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθειτο νομῆες.

Σὺν δ' ὅς τε βίη τε πολύφρονος Ηρακλῆος

110

Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.

Εἴθα καὶ ἄρρηκλόν περ ἔχων ἐν σήδεσι θυμόν

Ἀμφιτρωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἶψι,

Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος

Εἰσορόων· ὃ γὰρ κεν ἔφασκέ τις ὕδὲ ἐώλπει

Ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσῃν ἔμειν, ὕδὲ δέκ' ἄλλων,

Οἳ γε πολὺρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.

libae
vel
tem
xil-
mul-
vis
gunt
etro
uti-
nef-
rum
oin-
bo-
t bo-

bobus flexipedibus; oves autem
in caulis stabulabantur. ibi
quamvis innumeri adessent, nul-
lus tamen quietus stabat apud
boves vir operis indigens. ve-
rum alius pedibus bene incis-
loris ligneas pedicas adaptabat
prope adstando mulgens: alius
autem caris matribus caram so-
bolem submittebat, ut biberent
de dulci lacte: prorsus autem
lacte distentae erant. alius mule-
tram tenebat, alius pinguem ad-
densabat caseum, alius intus
tauros agebat, sejunctim a vac-
cis. Augias vero per omnia obi-

ens boum stabula, spectabat
quem illi opum proventum re-
posuissent pastores. una filius, et
sapiens Hercules, comitabantur
regem perlustrantem suas mag-
nas facultates. ibi quamvis a-
nimum infractum haberet in
pectore Amphitryoniades, et
sibi constantem jugiter; tamen
vehementer mirabatur, haec bo-
um innumera armenta aspici-
ens. non enim diceret aliquis,
neque putaret, viri unius tot
greges esse, neque decem alio-
rum, qui etiam ex omnibus regi-
bus maxime abundarunt pecore.

Ἡέλιος δ' ὦ παῖδι τὸδ' ἔζοχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοισι πᾶσι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος· ὃ μὲν γὰρ τις ἐπήλυθε νῆσος ἐκείνοισι
 Βυκολίοις, αἳ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περὶ ὥσια θηλυόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι (υνάμ' ἐσιχώωντο,
 Κνήμαργοι δ' ἑλικές τε· διηκόσιοι τε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἷον ἔσαν ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνάδεα βυκολέοντο,
 Ἱεροὶ Ἡελίῳ· χορὴν δ' ἔσαν ἡῦτε κύκνοι,
 Ἀργησαί· πᾶσιν δὲ μετέπρεποι εἰλιπόδεσσιν,
 Οἳ καὶ ἀτιμαγέλας βόσκοντ' ἐριθιλέα ποίην
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαυλον ἐπὶ λρίσι γαυριώωντες.
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο δοοὶ παρ' ἡμοῖο δῆρες
 Ἐς πεδίοιο δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοί τοί γε μάχινδε κατὰ χροὸς ἦσαν ὁρμήν.

sol vero filio suo eximium hoc
 donum praecebat, ut divitiis pec-
 cuariis praeccelleret omnibus ho-
 minibus. et quidem ipse conti-
 nue augebat illi armenta omnia
 perpetuo: nam nullus morbus
 illa invadebat armenta; qui
 morbi corrumpunt pastorem la-
 bores. semper itaque plures cor-
 nuatae boves, semper meliores, in
 annos singulos nascebantur, cer-
 te enim omnes foecundae erant,
 eximie vivos foetus et foemellas
 parientes. cum illis una trecenti
 tauri incedebant, cruribus albis,
 incurvis cornibus: et ducenti

alii rufi; qui omnes vaccarum
 incensores erant. rursus alii in-
 ter hos duodecim pascebantur,
 sacri soli: erant vero colore ve-
 lut cynci, candidi, et inter om-
 nes boves excellebant, quique
 sejuncti ab armento pascebant
 virentem herbam in pascuis, ibi
 vehementer inter se exultantes.
 cumque ex densis celeres veni-
 rent ferae saltibus in campum,
 propter boves agrestes, hi pri-
 mi ad pugnam corporum impo-
 tu ruebant:

horribiliter

Δεινόν
 Τῶν μ
 Ἡδ' ὁ
 Ἀσέρι
 Βασίλ
 Ος δι
 Αὐτά
 Χρίμ
 Τῶ μ
 Σκαμ
 Κλά
 Ωμα
 Μυῶ
 Θωμ
 Φυλά
 Αμφ
 Τῶ
 Εσιχ
 Λαο

130

horrib
 dem ip
 hos au
 robore
 Phaët
 pastor
 bant,
 ter ali
 et infi
 cum a
 nis fi
 circun
 mover
 bustan
 accede
 manu

Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λάσσαντε πρὸς ὅπῳ.

Τῶν μὲν τε παρέρρεσκε βίηφι τε καὶ δένει δῶ,

Ἡδ' ὑπεροπλή Φαέδων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες

Λαίρι πάντες εἴσκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις

140

Βασίλιν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.

Ὅς δὴ τοι Κρύτος αὔον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,

Αὐτῷ ἔπει' ἐπόρυσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλεῖ,

Χρίμψαοθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη σιβαρόν τε μέτωπον.

Τῷ μὲν ἄναξ παρσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ

Σκαῦς ἄφαρ κέραος· καὶ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης

Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δὲ μιν ὥσπερ ὀπίσσω,

Ὡμῷ ἐπιβρίσας· ὁ δὲ οἱ ἐπὶ νῦνρα ταυνοδαῖς

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.

Θάμναζεν δ' αὐτὸς τε ἄναξ, ἦος τε δάφρων

150

Φυλάς, οἳ τ' ἐπὶ βασίκορωνίσι βυκόλοι ἦσαν,

Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πρίονας ἀγρῶς,

Εσιχέτην, Φυλάς τε βίην δ' Ἡρακλεῖν.

Λαοφόρῳ δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτισα κελᾶθον,

horribiliter vero fremebant, caedem ipso aspectu minantes. inter hos autem excellebat viribus et robore suo, atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem pastores stellae omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios boves incedens lucebat, et insigniter conspicuus erat: qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi, in ipsum irruit circumspectum Herculem, ut admooveret lateribus caput, et robustam frontem. hujus quidem accedentis herosprehendit forti manu statim sinistrum cornu,

deorsum vero cervicem in terram inflexit quamvis gravem existentem, et rursus ipsum repulit retrorsum, humerum tauri premens: ille vero nervos extendens musculorum, in summis armis rectus constitit. mirabantur et rex ipse, et bellicosus filius Phyleus, quique apud cornutas boves pastores erant, Herculis robur immensum videntes. illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem ibant, Phyleus et Herculeas virtutes. viam autem publicam ubi primum ingressi sunt,

U

exigua

Λεπτήν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σαθμῆ τετάνυστο,
 Οὐτι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα θεσπέειπε Διὸς γόνον ὑψίσοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱὸς, ἔδεν μετόπιωδεν ἑόντα,
 Ἡκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 Ξεῖνε, πάλαμ τινα πάγχυ σέθεν πᾶρι μῦθον ἀκύνσας,
 Ωσεὶ περ (φετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἠλυθε γὰρ σείχων τις ἄψ' Ἀργεος ὡς νέος ἀκμὴν
 Εὐθαδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ελίκης ἐξ ἀλγιάλοιο,
 Ος δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεοσιν Επειῶν,
 Οὐνεκεν Ἀργείων τις ἔδεν παρῆντος ὄλεσε
 Θηρίον, ἀνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 Κοίλῃν αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκῆνην.
 Ως κῆνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι ἔχ' ἕτερον τόδε τλήμῃαι Αἰγιαλίων

exigua velocibus femita pedibus
 confecta, quae per vinetum a sta-
 bulo porrigebatur, non admo-
 dum conspicua in viridi silva
 existens: ibi Jovis altissimi fili-
 um allocutus est Augiae dilectus
 filius, post se incedentem, levi-
 ter inclinans caput in dextrum
 humerum: jampridem hospes,
 aliquem omnino de te fermo-
 nem audivi, sicut animo meo
 nunc repeto. venit enim aliquis
 ex Argo profectus, vigore aeta-
 tis ut juvenis, huc vir Achivus,
 ex Helice maritima; qui etiam
 inter plures Epeios narrabat,

quod cum ipse adesset, quidam
 Argivus interfecisset feram, fae-
 vum leonem, malum monstrum
 agricolis, cavum lustrum habentem
 in nemore Jovis Nemei-
 neque certo scio, utrum ex Ar-
 go sacro indidem natus, an ve-
 ro in Tirynthe habitans, aut
 Mycenis. sic ille narrabat: ge-
 nere autem ipsum esse dicebat
 (si recte quidem ego memini) ex
 Perseo. existimo non alium hoc
 efficere sustinuisse Aegialiorum
 i. e. Achivorum,

quam

Ἡ σ
 Χειρ
 Εἴπ
 Ἡρω
 Εἰ συ
 Οὐ ἔ
 Εἰπέ
 Οπω
 Οὐ μ
 ἱμείρ
 Ἀλλ
 Τῷ
 Οἱ δέ
 Γλώ
 Ως
 Φυλ
 Καί
 Ος μ
 Ω Α

quam
 manife
 num,
 git. d
 nimo
 trum v
 minus
 nobis
 ex He
 recte t
 quomo
 occidit
 irrigua
 enim t
 invenit
 non eni

Ἡ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορᾷ
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλάρα καλύπῃ.

Εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
Ἥρος, εἴτ' ἐτύμως μανθάνωμαι, εἴτε κ' ἔκί.)

Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκνόντεσσιν ἔειπεν

Οὐ' ἔλίκηθαι Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς. 180

Εἰπέ δ' ὅπως ὁλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,

Ὅπως τ' εὐύδρην Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.

Οὐ μὲν γὰρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις,

Ἰμεῖρων ἰδεῖν· ἐπεὶ ἔμάλᾳ τηλίκᾳ βόσκει,

Ἀλλ' ἄρκυς τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.

Τῷ κ' θαυμάζεσκον ἀκνόντες τότε μῦθον

Οἱ δέ νυ κ' ψάδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὴρ ἔφαντο,

Γλώσσης μαψιδίοιο χαρίζομενον παρεῦσιν.

Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελάρθε

Φυλάξ, ὅφρα κῆρσιν ἅμα (φίσιν ἄρκιος εἴη,

Καί ῥά τε ρηϊτέρον φαρμῶν κλύοι Ἡρακλῆος·

Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοῖω περσελέξατο μύθῳ·

Ω Αὐγυηάδην, τὸ μὲν ὃ, τί με πρῶτον ἀνὴρ,

190

quam te: nam pellis belluae
manifeste indicat opus forte ma-
nuum, quae pellis tibi latera te-
git. dic age nunc mihi, ut a-
nimo cognoscam, o heros, u-
trum verum auguror, an vero
minus: utrum tu ille es, de quo
nobis audientibus referebat ille
ex Helice Achivus, et an ego
recte te conjecto. narra vero
quomodo exitialem feram ipse
occidisti, et quomodo in loca
irrigua Nemeae pervenit. non
enim talem belluam in Graecia
invenire possis, si videre cupias:
non enim tam grandes alit, sed

ursos tantum et fues, ac perni-
ciosum luporum genus. quo-
circa mirabantur qui illum tunc
sermonem audiebant. nonnulli
etiam mentiri ipsum viatorem
dicebant, ut vana lingua grati-
ficaretur praesentibus. sic locu-
tus, e media deflexit via Phy-
leus, ut ambobus ipsis inceden-
tibus sufficeret: et ut facilius
Herculem loquentem exaudi-
ret. qui ipsum sequens tali allo-
cutus est sermone: o fili Augiae,
id de quo me primum interro-
gasti,

tu

Αὐτὸς ἢ μάλα βῆα κατὰ γάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ (οἱ τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῷδε πελώρῃ,
 Ὅπως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελήσασιν ἀκούειν)
 Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἔοντων
 Ἀργείων ὕδεις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
 Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομην ἀνδράσι πῆμα
 Ἰρῶν μνησίαντα Φορονήεσσιν ἐφῆναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
 Λις ἄμοτον κεραῖζε· μάλισα δὲ Βεμβινιάης,
 Οἱ ἔδεν ἄλχιμολοι νῶμον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτις τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυδάδης· κλεῖναι δέ μ' ἐφίετο Θηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἐλὼν, κοίλην τε φαρέτραν,
 Ἰὼν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκισρον
 Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπιρεφές κοτίνοιο,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ελικῶνι
 Εὐρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὀλοχερές ἔσπασα ῥίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπῃ λις ἦεν ἱκανον,
 Δὴ τότε τόξον ἐλὼν, σρεπλῇ ἐπέλασσα κορώνῃ

200

210

tu ipse valde facile ad amuffim
 perpendisti. dicam vero tibi sin-
 gula de hoc monstro quomodo
 peracta sunt (quoniam cupis au-
 dire) praeterquam unde vene-
 rit: nam hoc, quamvis multi
 sunt, Argivorum nemo tamen
 queat certo commemorare. tan-
 tum aliquem Deorum conjici-
 mus hominibus hoc malum,
 propter sacra suceensentem Pho-
 romiensibus, immisisse. omnes e-
 nim Piseos inundans ceu flui-
 us, leo assidue vastabat: maxi-
 me vero Bembinaeos, qui pro-
 pe ipsum habitabant, intoleran-

bilia perferentes. hoc mihi pri-
 mum certamen perficere man-
 davit Eurystheus: cupiebat au-
 tem ut me interficeret saeva bes-
 tia. ego itaque flexibilem ar-
 cum et cavam pharetram cum
 accepissem, sagittis plenam, i-
 bam: altera vero manu clavam
 solidam, una cum suo cortice;
 truncum ex alto oleastro, bene
 magnam; quam ego sub sacro
 Helicone inventam una cum den-
 sis radicibusevulsi integram. ve-
 rum ubi ad locum in quo leo e-
 rat, perveni, tunc arcu accepto
 ad flexibile cornu applicui

nervum,

Νάρκισσος
 Πάντα
 Εἰ μὴ
 Ημάς
 Φραζέσθαι
 Οὐδέ τις
 Φαίνομεν
 Ἀλλὰ
 Οὐ μὴ
 Πρὶν
 Ἡτοίμαται
 Βεβρυσσάμενος
 Αὐχὸν
 Στήθεσσι
 Αὐτὸς
 Ἐν ῥίπῃ
 Καὶ βίῃ
 Τῇσδε
 Οκρυψάμενος

nervum
 statim
 circum
 strum
 cere p
 videre
 neque
 madve
 gitum
 homin
 opus f
 arvis,
 sed in
 quemo
 prius
 monte

Νδρειν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶδαρ' ἔβησα.
 Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὁλοὺν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσασμαι πάρος γ' ἐμὲ κείνον ιδέεσθαι.
 Ημᾶτος ἦν τὸ μεσηγυ', καὶ δ' ὅπῃ ἵχνια τοῖο
 φραδῆναι δυνάμην, ὅδ' ὠρυθμοῖο συνθέεσθαι.
 Οὐδέ μιν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βυσὶ καὶ ἔργοις
 200 Φαγόμενος ποτόμοιο δι' αὐλακος, ὅντιν' ἐροίμην.
 Ἀλλὰ κατὰσθμὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκασον. 220
 Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔχον, ὅρος τανύφυλλον ἐράων,
 Πρὶν ιδέειν, ἀλλῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
 Ητοιό μιν σήραγμα περδείλος ἔειχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκὼς κρεῖων τε καὶ αἵμαλος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαλεπὸν τε πρῶσπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα (κτεροῖσιν ἐκρύφθη
 210 Ἐν ῥίω ὑλήεντι, δεδεγμένος ὀππὸθ' ἵκοιτο.
 Καὶ βάλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενέωνα
 Τηϋσίως· ὃ γ' οὐ τι βέλος διὰ (αρκὸς ὀλιδεν
 230 Οκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσυλον ἔμπεσε ποίη.

pri-
 man-
 t au-
 bef-
 a ar-
 cum
 n, i-
 vum
 tice;
 bene
 sacro
 den-
 ve-
 co e-
 cepto
 um,

nervum, et sagittam exitialem
 statim imposui: undique oculos
 circumferens perniciosum mon-
 strum speculabar, si ipsum aspi-
 cere possem priusquam illud me
 videret. jam dici medium erat,
 neque usquam vestigia illius ani-
 madvertere poteram, neque ru-
 gitum exaudire, nec quisquam
 hominum boves custodiens, aut
 opus faciens aderat, apparens in
 arvis, quem interrogare possem:
 sed in stabulis pallidus metus
 quemque continebat. non sane
 prius pedibus quievi frondosum
 montem explorans, quam vide-

rem, et vires deinde statim ex-
 perirer. ille quidem in specum
 suum ante vesperum ibat, cum
 vorasset carnes et cruorem: un-
 dique autem jubas squalidas foe-
 daverat caede, saevamque faci-
 em, et pectus: lingua vero undi-
 que circumlingebat barbam. ego
 autem sub arbutis umbrosis oc-
 cultabam me, in cacumine silvo-
 so expectans quando veniret. et
 emissi sagittam in propius acced-
 entis sinistrum ile frustra: ne-
 que enim sagitta per carnem pe-
 netrabat acuta, verum resiliens
 in virides herbas cecidit.

at

Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὠκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμν' ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυρὸς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὁδόν τ' ἵας.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷσιν ἀπὸ νάρῃς προΐταλλον,
 Αἰχολόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χεῖρός.
 Μεσσηγυρὸς δ' ἔβαλον σπυγνέων, ὅθι πνέμονος ἔδρα·
 Ἀλλ' ὅδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰδός,
 Ἀλλ' ἔπεισε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν ἀνῶς, 249
 Αὐερέειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὅσοις
 Θῆρ' ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυρσὴν δ' ἔφριξαν ἔθειρα
 Σκυζομενῶ· κυρτὴ δὲ ῥάχισ γένετ' ἠύτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυομένης ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἱδρὶς ἔργων,
 Ορπηκας κάμψησιν ἐρίνευ εὐκείατοιο,
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
 Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρίδος 250

at ille caput fulvum a terra statim fustulit, obstupefcens, et undique circumvolvīt oculos, obfervans; hiatuque terribiles ostendit dentes. huic ego aliam fagittam a nervo misi, aegre ferens quod mihi prius in vanum effugisset e manu. in medium vero jeci pectus: ubi sedes est pulmonis. sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica fagitta, sed cecidit ante pedes irrita similiter. tertio parabam, graviter animo commotus, trahere arcum: at ille me vidit circumspectans oculis, bellua insa-

tiabilis; longamque circum plites volvebat caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi ira impletum est, et rufae horruerunt comae irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus, cum undique curvaretur ipse circa latera et lumbos: ut quum carpentarius multorum operum gnarus, ramos inflectit caprifici scetilis, calefaciens in igne prius, ut rotae sint currui, qui ad axem volvitur, illius e manu caprificus densa cortice elabatur

Καμ
 Ως ἐ
 Μαμ
 Χειρ
 Τῇ δ
 Ηλα
 Αὐτῷ
 Θηρὸ
 Τυφ
 Νευ
 Ηθε
 Τὸν
 Νωσ
 Αὐχέ
 Ρίφα
 ΗΓκο
 Εξὸπ
 Πρὸς
 Οὐρα

cum fle
 lit imp
 e longi
 lit, gel
 autem a
 tendeba
 vestime
 vam ar
 us attol
 put: in
 ram fre
 pite fil
 indomit
 tequam
 in terra
 constiti

Καμπλόμμος, τηλῷ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 ὧς ἔπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπρεθεν ἀδρόος ἄλτο,
 Μαμῶων χροὸς ἄσαι. ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χερὶ πρεχεδόμην, ἣ ἄπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρσης ὑπὲρ αὔον αἶρας,
 Ηλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχύν' ἔαζα
 Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγρίελαον
 Θηρὸς ἀμαμοκέτοιο· πῶσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
 ἤψοθεν ἐν γαίῃ· ἣ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔση,
 Νευσάζων κεφαλῇ· περὶ γ' ὀχότος ὅσέ οἱ ἄμφω
 Ηλθε, βίῃ σιωθέντος ἐν ὀσέῳ ἔλκεφαλοιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνασι παραφρονέοντα βαρείας
 Νωσάμμος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα πρεφθὰς,
 Ρίψας τόξον ἔραζε πολυῖραπλόν τε φαρέτρην.
 Ηλκον δ' ἔλκράτέως, σιβαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Εξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσι.
 Πρὸς δ' ἔδας πλέρνησι πόδας σερεῶς ἐπίεζον
 Οὐράμους ἐπιβάς· πλάρῃσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,

260

cum flectitur, et procul uno exi-
 lit impetu: sic in me leo saevus
 e longinquo, toto impetu prosi-
 lit, gestiens corpus laedere. ego
 autem altera sagittas manu prae-
 tendebam, et ab humeris duplex
 vestimentum: altera vero cla-
 vam aridam supra tempora illi-
 us attollens, impingebam in ca-
 put: in duas vero partes aspe-
 ram fregi ibidem in hirsuto ca-
 pite silvestrem oleam, belluae
 indomitae: concidit vero ille an-
 tequam supervenirem, ex alto
 in terram, et tremulis pedibus
 constitit, nutans capite: nam

caligo illi oculos ambos invasit,
 cum cerebrum in ossibus vi con-
 cussus esset. hunc igitur ego do-
 lore exanimatum gravi obser-
 vans, priusquam iterum ad se
 rediens respiraret, ad invicti col-
 li tendinem percussus praevertens,
 abjecto in terram arcu et sutili
 pharetra: stringebam autem fir-
 miter manibus robustis compri-
 mens a tergo, ne quid de carne
 mihi laniaret unguibus. inque
 terram calcaneis pedes fortiter
 premebam postremos, conscen-
 dens: et lateribus femora muni-
 ebam,

donec

Μέχρις οἱ ἐξετάναυσα βραχίονας, ὀρθὸν αἶρας
 Ἀπιδάσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βέλδον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεώτος ἀπὸ μελέων ἐρύσασμι·
 Ἀγραλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἔκ' ἔσκε Σιδῆρῳ
 Τμητῇ, ἔδ' ἐ λίθῳ, πειρωμύῳ, ἔδ' ἐ μὲν ὕλῃ.
 Ἐνθά μοι ἀθανάτων τίς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσι.
 Τοῖσι θσῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεδέμην μελέεσσιν,
 Ἐρκος ἐνυαλὶν ταμεσίχρους ὄφρα μοι εἴη.
 Οὗτός τοι Νεμῆα γενετ' ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πῆμασα θέντος.

270

280

donec illi extendi armos, erectum elevans sine respiratione: animam autem ingentem accepit infernus. et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem belluae extinctae a membris traherem: difficilem sane illum laborem; neque enim ferro poterat scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno. ibi deorum

aliquis me admonuit, ut cogitarem ipsis pellem leonis scindere unguibus. his celeriter excoravi, et membris indui, ut munimentum mihi esset in pugnibus, in quibus corpora vulnerantur. haec fuit, o amice, Nemeae belluae caedes, quae multis cladiibus antea pecora et viros affecerat.

A R.

Hoc I
 Per
 Ba
 ber
 dib
 tur
 et c
 pro
 ran
 Me
 sup
 gul
 tela
 mu
 Liv

I Nw
 T
 Καί μ
 Κιστόν
 Εν κα
 Τῶς τ

I NO,
 I mic
 as in
 tentes,
 gentes f

A R G U M E N T U M.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. eum, cum orgia, id est, sacra Bacchi, nova adhuc et jam primum incipientia prohibere conaretur, a matre et materteris, aliisque Maenadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fusius: ubi et disputationis inter senes contra novas superstitiones, proque illis, graves ac dignae observatione commemorantur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. irreperunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata et recepta, cumque illis saepe gubernatoribus certamina fuerunt. quomodo corruptelae et facinorum foeditas eorum sacrorum Romae primum deprehensa et vindicata fuerit, commemoratur a Livio, lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Εἰδύλλιον κς'.

INΩ, κ' Αὐτονόα, χά μαλοπάρηος Αγαύα,
 Τρεῖς Διάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἐοῖσας
 Καὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 Κιστὸν τε ζώνοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βεβηκότες,
 Τῶς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.

INO, et Autonoë, et genis pomicoloribus Agave, tres thiflos in montem, tres ipsae existentes, ducebant. et hae strigentes silvestres frondes hirsutae quercus, et hederam viridem, et asphodelum humi nascentem, in puro (i. e. vacuo) campo extrucebant duodecim aras, tres Semclae, et novem Baccho:

Ἰερά δ' ἐκ κίσας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσθαι,
 Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπλων ἐπὶ βωμῶν,
 Ὡς ἐδίδαχ', ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθῆς δ' ἀλβιάτῃ πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει,
 Σχῆνον ἐς ἀρχαίαν καλαδύς, ἐπιχώριον ἔργος.
 Αὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδῶσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδους ὄργια Βάκχῃ,
 Εξαπίνας ἐπιῦσα· τὰ δ' ἔχ' ὁρώωντι βέβαλοι.
 Μάινετο μὲν τ' αὐτὰ, μαινόντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλα.
 Πενθῆς μὲν φεύγειν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πέπλωσ' ἐκ ζωσῆρος ἐπ' ἰγνὺ ἀνείρυσσασα.
 Πενθῆς μὲν τόδ' εἶπε, Τίνος κέχρησθε γυναικες;
 Αὐτονόα τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκῆσαι.
 Μήτηρ μὲν κεφαλὰν μυκίσσας παῖδος ἑλοῖσθαι,
 Οἶσθον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λαΐνης.
 Ἰνὼ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον,
 Λαῖξ' ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ρυθμὸς ὠντός.
 Αἱ δ' ἄλλα τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναικες.
 Ες Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένας αἵματι πάσας,

et sacra e cista instructa, mani-
 bus capientes, bene precando
 imposuerunt in aris structis ex
 recens-decerptis frondibus, sicut
 docuerat, et sicut ipse animo di-
 ligebat Bacchus. Pentheus vero
 ex alta rupe omnia spectabat,
 cum se in veteri lentisco abdi-
 disse, vernaculo frutice. Auto-
 noë primum ipsum conspicata,
 horribiliter exclamavit: et pedi-
 bus turbavit orgia insani Bacchi,
 subito incurrens: haec enim non
 aspiciunt profani. furebat ipsa,
 furebant statim et aliae. Penthe-
 us quidem fugiebat territus, at

illae persequiebantur, longas vel
 tes a cingulo ad poplites trahen-
 tes. Pentheus quidem hoc dixit:
 Quid vobis desit mulieres? Auto-
 noë hoc dixit: Statim cognosce-
 priusquam audias. mater quidem
 immugit, capite filii sublati,
 tanto mugitu, quantus est foetor
 leaenae mugitus. Ino avulsit u-
 na cum scapula grandem hume-
 rum, pedibus ventrem calcans
 et Autonoeis idem tenor erat. re-
 liquae, quod supererat carniū,
 discerpebant mulieres. et in ur-
 bem Thebanam redierunt, con-
 taminatae sanguine omnes,

Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ὕπενθῆα, φέρεσαι.
 Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶν δ' ἐμόγησεν,
 εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Εἰ Διὸς ἀγιοῖχω τιμὰν ἔχει ἀέτος ἔτος.
 Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' ὕ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγενίδα δῖα καλοῦσας·
 Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
 Καδμείαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊνας,
 Ἀ' τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσου,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδὲς τὰ θεῶν ὀνόσαστο.

30

ex monte, luctum, non Penthea,
 reportantes. non moror, neque
 alius infensus esse Baccho curet,
 neque si quis atrociora hisce pa-
 tret, sitque vel novem annorum,
 aut decimum ingressus annum:
 ipse vero sancte agam, et sancte
 agentibus placeam. a Jove ho-
 norem fortitur haec avis, i. e.
 hoc augurium. piorum liberis
 bona eveniunt, impiorum vero

non. laetetur Bacchus, quem in
 Dracano nivoso Jupiter summus
 in magnò femore posuit, a matre
 solutum. laetetur et speciosa Se-
 mele, ipsiusque sorores, Cadmi
 filiae a multis celebratae heroï-
 dibus: quae hoc factum perfe-
 cerunt, incitante Baccho, non
 reprehendendum: nemo facta
 Deorum vituperet.

X 2

A R-

ARGUMENTUM.

Singularis suavitas est et facilitas hujus Idyllii; ut non a Theocrito, sed ab alio quopiam authore scriptum esse videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum et puellam, ejus nomen non ponitur. hi post oscula de conjugio disputant; et tandem cum puella persuasa esset, faciunt furtivas nuptias. praecipuus igitur in hoc Idyllio locus est, antithesis commodorum et incommodorum conjugii.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ

ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ,

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΥΤΗΝ ΕΛΕΝΑΝ ΠΑΡΙΣ ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ελένα τὸν βωκόλον ἐς φιλεῦσα.

κ. Μὴ καυχῶ σατυρίζε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

δ. Ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

κ. Τὸ στόμα μὲ πλύνω, καὶ ἀποπλύνω τὸ φίλαμα.

δ. Πλύνεις χεῖλεα σῆο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

κ. Καλὸν σοι δαμάλας φιλεῖν, ἐκ ἄζυγα κῶραν.

PRUDENTEM Helenam Paris rapuit bubulcus alius: magis vero haec Helena est, quae me bubulcum osculatur. *Puella.* Ne gloriari Satyrisce: inane osculum esse dicunt. *Daph.* Est etiam

in inanibus osculis dulcis voluptas. *P.* Lavo os meum, et osculum despuo. *D.* Lavasne labra tua? da mihi iterum ut osculer. *P.* Decet te vitulas osculari, non innuptam puellam.

D.

δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ (εὖ παρέρχε), ὡς ὄναρ, ἦβη.

κ. Α σαφυλὶς σαφίς ἐστὶ, καὶ ὁ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.

δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνες, ἵνα (οἱ τινὰ μῦθον ἐνίψω. 10

κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἠδέει μῦθω.

δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκρόσης.

κ. Τὴν (αὐτῇ φρένα τέρψον· ὁρίζουσι δὲν ἀρέσκει.

δ. Φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄξιο καὶ σύγε κώρα.

κ. Χαμέτω ἅ Παφίᾳ· μόνον ἵλαος Ἀρτεμις εἶη.

δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ (εὖ, καὶ ἐς λίνον ἄλλυλον ἔλθης.

κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

Μὴ πτεράλης τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

δ. Οὐ φάγεις τὸν Ερῶτα, τὸν ἐ φύγε παρδένος ἄλλη.

κ. Φάγω καὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶν' αἰείρεις. 20

δ. Δειμαίνω μὴ δὴ (εὖ κακώτερον ἀνέρι δώσῃ.

κ. Πολλοὶ με μνῶντο, νόστι δ' ἐμὸν ὅστις ἔαδε.

δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πωλλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθαδ' ἱκᾶναι.

κ. Καὶ τί φίλος ρέξαμι; γάμοι πλήθυσιν ἀνίας.

δ. Οὐκ ὀδύνην, ὅτι ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖν.

κ. Καὶ μὰν φασὶ γυναικας εἰς τρομέειν παρκαοίτας.

D. Ne superbi: statim tibi transibit, sicut somnium, flos aetatis.

P. Quae prius una erat, passula est: et rosa arida tamen non perit. D. Huc veni sub oleastro,

ut tibi aliquid dicam. P. Non volo: nam et antea me dulci sermone sefellisti. D. Huc veni sub

ulmos, ut meam fistulam audias. P. Tuum animum oblecta: nihil quod molestum est, mihi placet.

D. Ah, ah, reverere Veneris iram et tu puella. P. Valeat Venus, saltem Diana sit mihi propitia.

D. Ne dixeris, ne te feriat, et in laqueum inextricabilem incidas. P. Feriat ut voluerit: rursus

Diana nobis opituletur, ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo. D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella. P. Effugiam per Pana, tu

vero jugum semper attollis. D. Metuo, ne te pejori viro jungat, scil. Amor. P. Multi meas nuptias ambierunt, sed nullus animo meo placuit. D. Et ego unus ex

multis procus tuus huc venio. P. Quid autem faciam amice? nuptiae plenae sunt molestiarum. D. Non dolorem, non tristitiam afferunt nuptiae, sed choream. P. Certe dicunt, mulieres suos maritos metuere.

- δ. Μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσιν τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
 κ. Ωδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθήης.
 δ. Ἀλλὰ τεῇ βασιλείᾳ μογροσόκος Ἀρτεμὶς ἐστίν.
 κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χροὰ καλὸν ὀλέσσω.
 δ. Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαί ῥας.
 κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμῳ ἄξιον, ἢν ἐπινάσω;
 δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεν καὶ νόμον ἐξῆς.
 κ. Οἴμνε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπῶν ἀέκυσαν, ἀπέλθης.
 δ. Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν καὶ ἐθέλης με διῶξαι.
 κ. Τάχεις μοι θαλάμους, τάχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;
 δ. Τάχῃ σοι θαλάμους, τὰ δὲ πῶτα καλὰ νομάω.
 κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
 δ. Αἰνῆσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν ἔνομ' ἀκῆσθαι.
 κ. Οὐνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ἔνομα πολλὰ κινέει.
 δ. Δάφνης ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
 κ. Εξ εὐνυγενέων ἄλλ' ὅς σεθεν εἰμὶ χερεῖων.
 δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσαν πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
 κ. Δαῖζον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσταται αὖλις.
 δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδινὰ κυπάρισσοι.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres? *P.* A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lucinae. *D.* Verum regina tua Diana obstetricatrix est. *P.* Sed parere horreo, ne mihi et pulchra forma pereat. *D.* Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem. *P.* Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero? *D.* Universum gregem, omnia nemora et pascua habebis. *P.* Iura igitur, ne post concubitum abbeas, me invitam relinquens. *D.* Non per ipsum Pana, etiam si me velis abigere. *P.* Extrues mihi

thalamos; extrues et domum, et stabula? *D.* Extruam tibi thalamos, hos pulchros ovium greges pasco. *P.* Patri seni quemnam, quem sermonem dicam? *D.* Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit. *P.* Dic nomen illud tuum: nam et nomen saepe delectat. *D.* Daphnis ego sum, Lycidas vero mihi pater est, mater Nomaea. *P.* Ex bene natis ortus es: sed non sum te ignobilior. *D.* Neque summe es honorata: pater enim tibi est Menalcas. *P.* Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum. *D.* Veni, vide ut florent meae procerae cupressi.

pressi.
mini,
Tauri
mora
facis
intus
mum
cam.
num t
Confid
ut val
in ford
tamina
vestibu
Hei,
quare
primu

κ. Αἴγες ἐμαὶ βόσκειοδε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

δ. Ταῦροι καλὰ νέμεοδ', ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω.

κ. Τί ρέζεις (ατυρίσκει; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

δ. Μᾶλα τιὰ πρῶτισα τάδε χροάοντα διδάξω.

κ. Ναρκῶ νὰ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

50

δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, ἢ ἑμάλα καλὰ μιάνεις.

δ. Ἀλλ' ὑπὸ σὺς πέπλος ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω.

κ. Φεῦ φεῦ, ἢ τὰν μίτραν ἀπέχισες· ἐς τίδ' ἔλυσας;

δ. Τᾷ Παφίᾳ πρῶτισον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάξω.

κ. Μίμνε τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦ χον ἀκῶ.

δ. Ἀλλήλας λαλέοντι τεδὸν γάμον αἱ κυπάρισοι.

κ. Τῷ μπέχονον ποίησας ἐμὸν ράκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

δ. Ἀλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.

κ. Φῆς μοι πάντα δόμῳ, τάχα δ' ὕπερον ὑδ' ἄλα δοίης.

δ. Αἰθ' αὐτὰν δυνάμαν ἢ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

61

κ. Ἀρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς, ἔκείτι πιση.

δ. Ρέξω πόρτιν Ερωτι, ἢ αὐτᾷ βῶν Αφροδίτα.

κ. Παρθένος ἐνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

pressi. P. Capellae meae pascimini, dum bubulci opera viso. D. Tauri bene pascimini, dum nemora virgini ostendo. P. Quid facis satyrisce? quid mamillas intus tetigisti? D. Mala tua primum haec florescentia cognosciam. P. Stupro per Pana, mamnum tuam rursus extrahe. D. Confide cara puella: quid tremis? ut valde timida. P. Coniicis me in sordes, et vestes pulchras contaminas. D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno. P. Hei, hei, et mitram amovisti? quare vero solvisti? D. Veneri primum hoc ego donum offero.

P. Expecta miser. forte aliquis supervenit: strepitum audio. D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi. P. Amiculum mihi lacerum fecisti, sumque jam nuda. D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo. P. Aistemihi omnia daturum: forte postea ne sallem quidem dederis. D. Utinam possem ipsam etiam animam tibi immittere. P. O Diana, ne succense: tua illa solitaria non amplius tibi fidelis est. D. Faciam vitulam Amori, et bovem ipsi Veneri. P. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.

D,

δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, ἔκτε κῶρα.
 Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰανόμενοι μελέεσιν,
 Ἀλλήλοισι ψιθύριζον· ἀνίστατο φῶριος εὐνή.
 Χὴ μὲν, ἀνεδρομένη διέετιχε μᾶλα νομδεῖν,
 Οἰμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
 Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

D. Imo mulier mater, liberorum
 nutrix, non amplius puella. sic
 illi florentibus oblectati mem-
 bris, inter se blande susurrabant:
 consurgit furtivum cubile. ipsa-

que cum surrexisset, ibat ad o-
 ves pascendas, oculis pudore suf-
 fusis; cor autem illi intus gessi-
 ebat: ille autem ad armenta bo-
 um, concubitu laetus, scil. abibat.

A R

Theo
 an
 T
 re
 qu
 an
 Id
 ge
 ill
 Alp
 Nec
 Pr
 da
 br
 qu
 na

Γ
 Θαρσ
 Οωπ

Ο
 matron
 augment

A R G U M E N T U M.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Milefium, quem ante aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laboriosae matrifamilias, adfert pro munere hospitali colum eburneam. cui adjungit hoc carmen, quo colum modeste commendat, et matronae industriam virtutemque celebrat. est igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν atque ἠθικόν, et tamen eruditum ac suave. genus carminis est choriambicum pentametrum, sicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis false sodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum coelicolis placent.

Primam sedem spondaeus regulariter occupat: secundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, et ultima rursus longa, constat: tertiam et quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus est. nam ultima syllaba libera censetur.

Η Λ Α Κ Α Τ Α,

Εἰδύλλιον κη'.

Γαυκάς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναῖξί νόος οἰκωφειλέεσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦς ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλὰ μω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.

Colus, amica lanificii, domum glaucae Minervae, matronarum mens, quae domum augent, tui est compos: sequere

nos confidenter in illustrem urbem Nilei, ubi Veneris delubrum viride in arundineti tenero.

Τῇδε γ' ὅλον εὐάνεμον αἰτ' ἄμεθα πὰρ Διὸς,
 Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομαι ἰδὼν κἀντιφιλίσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
 Καί γε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημένην,
 Δῶρον Νικίεας εἰς ἀλόχῳ χέρρῳ ὁπάσομαι.
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
 Πολλὰ δ' οἷα γυνᾶκες φορέοις ὑδάτινα βράκη.
 Δις γ' ματέρες ἀρνῶν μαλακὺς ἐν βοτάνῃ πόκας
 Πέζαντ' αὐτοελεῖ, Θεγενίδος γ' ἐνεκ' εὐσφύρω.
 Οὕτως ἀνυσιεργὸς φιλεῖ δ' ὅσα Λόφρονες.
 Οὐ γ' εἰς ἀκρῶς ἢ εἰς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμεν
 Ὅπασα σὲ δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καί γ' σοι πατρὶς ἂν ὥς Εφύρας κήσῃ ποτ' Ἀρχίας,
 Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχῃς ἀνέρος ὃς πᾶσι δάδῃ σοφὰ
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκίμεν,
 Οἰκήσεις καλὰ Μίλασον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων·
 Ὡς εὐαλάκαλος Θεγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,

eo enim navigationem prospe-
 ram petimus a Jove, ut hospi-
 tem meum oblectem videns, et
 vicissim oblecter, Niciam, Gra-
 tiarum suave-loquentium sacram
 stirpem: teque ex elaborato co-
 bore factam munus in conjugis,
 Niciae manus praebebinus. cum
 ea multa opera perficies, ad vi-
 riles vestes pertinentia: mul-
 ta et ad braccas quas mulie-
 res gerunt, aquatiles. bis enim
 matres agnorum, mollem in pas-
 cuis lanam tondentur eodem an-
 no, propter Theugenidem pul-
 chris talis. adeo illa operosa est,
 amatque ea quae amant matro-

nac sapientes. neque enim in ig-
 navam aut otiosam decrevi te
 dare domum, existentem ex
 nostra terra. nam tibi patria
 est ea, quam condidit olim Ar-
 chias Ephyraeus, insulae Tri-
 nacriae pinguem praestantium
 virorum urbem. nunc sane do-
 mum tenens viri, qui multa no-
 vit salutaria remedia ad arcen-
 dos ab hominibus tristes mor-
 bos, habitabis in Mileto amabi-
 li inter Ionas; ut pulchram co-
 lum habens Theugenis sit inter
 populares,

Καὶ οἱ μνάσιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω.

Κεῖνο γάρ τις ἐρέτω, ποτιδών σ', Ἡ μεγάλα χάρις

Δῶρ' ἔξ' ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων.

et illi memoriam hospitis carmi-
num amantis semper renoves.
hoc enim quispiam dicat, te as-
piciens: certe magna gratia ex-

iguo muneri adest: omnia hono-
rem merentur quae veniunt ab
amicis.

Y 2

A R.

ARGUMENTUM.

Querela et exposulatio cum amico, propter inconstantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius est in communi vita. πολυριλία, id est, subinde mutare amicos, veteres fastidire et novos amplecti, id olim perinde probrosum atque infame habebatur, ut si qua mulier subinde alios atque alios viros admitteret. hoc vitium et hic amico suo Theocritus exprobrat; atque in fine concludit, cum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitii esse oportere. genus carminis est Dactylicum Pentametrum: prima tamen sede etiam aliquando Trochaeus est.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος ὃ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεια.
 Κάμμιες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κῆγ' ὦ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
 Οὐχ' ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ καρδίας.
 Γινώσκω. τὸ γ' ἥμισυ τῆς ζωῆς ἔχω,
 Ζῆ τὰν σὰν ἰδίαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶται μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω

Vinum, ὃ care puer, dicitur et Veritas: et nos ebrios oportet veraces esse. egoque ea dicam quae in recessu pectoris condita sunt, non integro me

pectore voluisti amare: intelligo. nam hoc dimidium vitae quod habeo, vivit ex tua forma; reliquum interiit. et si tu voles, diis immortalibus similem agam vitam:

Αμέ
 Πω
 Δα
 Τῶ
 Ποί
 Οπ
 Νῦν
 Αλλ
 Καί
 Τῶδ
 Τὸν
 Ανδρ
 Φίλε
 Αἰ γ
 Εξ α
 Ος α
 Κῆμ
 Αλλ

vitam
 tenebr
 unt, a
 at si
 senior
 sit, me
 num u
 acced
 vero
 cras a
 requir
 em tua

Ἀμέραν ὄκκα δὲ ἔκ ἐθέλεις τὴν, μάλ' ἐν χότῳ.
 Πῶς ταῦθ' ἄρμυρα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας διδῶν;
 Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πείθοιο, νέος περ γενεσέρῳ,
 Τῷ κ' ὡσίον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαγνέσας,
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
 Ὀππῃ μηδὲν ἀπίξῃ ἄγριον ἔρπετόν.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄμαλος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέδος ἀγέσαι,
 Τῷδ' εὐθὺς πλεόν ἢ τριέτης ἐγένε φίλος·
 Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
 Φίλει δ', ὥς κε ζῶης, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεὶ.
 Αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκῦσαι
 Ἐξ ἀσῶν· ὁ δὲ τοι ἔρος ἔχαλεπῶς ἔχοι·
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμνασαι,
 Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε χιδαρέν.
 Ἀλλὰ πῆριξ ἀπαλῶ σόμαλός σε πεδέρχομαι.

10

20

vitam: sin minus velis, valde in
 tenebris. quomodo haec congru-
 unt, amantem molestia afficere?
 at si mihi obtemperes, juvenis
 seniori, tunc et tibi melius quum
 sit, me laudaris: fac nidum u-
 num una in arbore: quo nullum
 accedat saevum reptile: nunc
 vero hodie alium tenes rimum,
 cras alium, et alium post alium
 requiris: et quidem aliquis faci-
 em tuam pulchram aspiciens lau-

daverit: hujus statim amicus
 factus es plusquam triennis: pri-
 mum vero amantem tertio loco
 posuisti. hominum superbiorum
 more videris spirare. ut vero
 vivas, ama consimilem semper
 habere. si sic feceris, bene audies
 apud cives, et amor tibi iste non
 gravis erit; qui virorum mentes
 facile superat, et me ex ferreo
 mollem fecit. verum circa tene-
 rum os te amplector.

A R-

ARGUMENTUM.

Genus carminis hujus Idyllii est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim dimetra Iambica Catalectica, id est, quibus in fine una syllaba deest. recipiunt ubique Iambum, prima tamen et secunda sede aliquando spondaeum. est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfecto Adonidis jussu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui a Venere graviter increpatus, respondet, se amore Adonidis incensum, cum femur ipsius nudum osculari vellet, incendio amoris victum, infelici casu altius impressisse dentem. offert igitur se, cum peccaverit, ad perferendum quodvis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: praecipue dentes, ut qui caedis instrumentum fuerint, poenae devovet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, et vincula laxari denique jubet. sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. hac imagine fortasse significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. etsi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluisse, has flammās sine ordine vagantes, recta ratione refrænasandas ac coërcendas esse.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Α Δωνιν ἢ Κυθήρη Στυγρὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ως εἶδε νεκρὸν ἦδη, Ωχρὰν τε τὴν παρειὰν,

A Donidem Cytherea ut vidit jam mortuum, horridam comam habentem, et pallidas genas,

du.

Αγὼν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν
Εταξε τὼς Ερωίας.

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγινὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε ἀπέδησαν.

Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον·
Ο δ', ἐξόπιωδ' ἐλαύνων,
Ετυπλε τοῖσι τόξοις.

Ο δὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Αφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θνητῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;

Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ο δὴρ δ' ἔλεξεν ὦδε·

Ομνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτὴν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,

Καὶ ταῦτά μὲν τὰ δεσμά,
Καὶ τῷδε τὼς κυναγῶς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σὺ
Οὐκ ἤθελον παλάξαι·
Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
Εμαυνόμην φιλάσσαι,
Καὶ μὲν κατεσείναζε.
Τύττες λαβῆσα Κύπρι,
Τύττες κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περιεσῶς
Ερωτικὰς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἔχῃ σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χεῖ-
λη.

Τὸν δ' ἤλεψε Κύπρις,
Εἰπὲν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ ὀπιλῦσαι.

ducere ad se aprum iussit Amores. illi vero statim ut volucres per omnem currentes silvam, tristem aprum invenerunt, ligaveruntque et alligaverunt. et unus fune innectens trahebat captivum: alter a tergo agens, percutiebat arcu. fera incedebat miserabiliter: metuebat enim Venerem. huic vero dixit Venus: Omnium ferarum pessima, tunc istud femur laesisti? tun' meum virum percussisti? fera autem sic dixit: Juro tibi Venus per ipsam te, et virum, et ista mea vincula, et hosce

venatores, tuum formosum virum non volebam ferire; sed velut simulacrum aspexi: et non ferens amoris incendium, femur quod illi nudum erat, infano furore osculari cupiebam: idque mihi nocuit: hos igitur accipiens dentes, o Venus; hos puni, excide. quid enim gero supervacaneos Amatorios dentes? et hoc si minus tibi sufficit, etiam isthaec mea labra. hujus autem miserta est Venus: et dixit Amoribus, ut vincula illi solverent.

Ex

Εκ τῷ δ' ἐπηκολύθει,

Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε·

Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν

Ἐκαμὲ τῶς Ἐρωτας.

Ex eo tempore Venerem seque-
batur, neque in silvam rediit:

et accedens ad ignem, exussit
amores.

Θ Ε Ο

Τ

Ταὶ δ'

Βαμὰ

Δάφν

Τὸς

Εὐδ

R

tum e

at nig

bi, ó

enim

autem

cus iff

meder

Daph

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Τ Ο Υ Σ Υ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ

Επιγράμματα.

α'.

Ε Ο.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσύνελλα, καὶ ἡ καλὰ πυνκτος ἐκείνα
 Ερπυλλος κείται ταῖς Ελικωνιάσι·
 Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν Πύθιε Παῖάν
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τῷτό τοι ἀγλαΐσῃ.
 Βωμόν δ' αἰμάζει κεραὸς τράγος ἕτος ὁ μαλὸς,
 Τερμίνθου τρώγων ἔχαλον ἀκρέμονα.

Α Λ Λ Ο. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγλι μερίσδων
 Βωκολικὸς ὕμνος, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
 Τὸς τριαγὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὅζυν' ἄκοντα,
 Νεβρίδα, τὴν πῆραν αἶ ποκ' ἐμαλοφόρει.

Α Λ Λ Ο. γ'.

Εὐδεις φυλλοσρῶτι πέδω Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
 Αμπαύων· γάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.

R Ofae illae roscidae, et densum illud Serpyllum dicatum est Heliconiadibus [Musis:] et nigra folia habentes lauri, tibi, ὁ Pythie Apollo: Delphica enim petra his te ornavit. aram autem cruentabit cornutus hircus iste villosus, Terebinthi comedens ultimum ramum.

A L I U D. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui

pulchra fistula modulabatur Bucolicos hymnos, haec dedicavit Pani: tres tibias, pedum, acutum jaculum, pellem cervinam, et peram qua olim poma ferebat.

A L I U D. 3.

Dormis in solo foliis constrato, ὁ Daphni, corpus defessum quieti dans: at furculae nuper compactae [sunt] in montibus.

vena-

Αγρᾷ δέ τυ Πάν, ἧ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
 Κισδὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθ' ἀπ' ὀμῶν,
 Ἀντρον ἔσω σείχοντες ὁμόρροδοι. ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
 Φεῦγε μεθεῖς ὕπνῳ κῶμα καταγρόμῳ.

Α Λ Λ Ο. δ'.

Τήταν τὰν λαύραν τῶς αἰ δρύες ἀπόλε κάμψας,
 Σύνκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον,
 Τρισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ φάλητι
 Παυδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομῳ· αἶναον δὲ
 Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
 Δάφνας ἧ μύρτοισι ἧ εὐώδει κυπαρίσσω·
 Ἐνθα πᾶσι κέχυται βοτρυόπας ἑλίκι
 Ἀμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγοισιν αἰδοῦσιν
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Ξυδαὶ ἀνδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
 Μέλπυσσιν σώμασιν τὰν μελίγηρυν ὅπα.
 Εἴβο δὴ τινεῖ, ἧ τῷ χαρίεντι Πρίηπῳ
 Εὐχέ' ἀποσέρξαι τὸς Δάφνιδός με πόδας·

venatur te Pan, et Priapus qui
 croceam hederam pulchro capi-
 ti circumligatam habet, antrum
 ingredienti unanimis. verum
 tu fuge, fuge (inquam) deferens
 somni soporem nutantem.

A L I U D. 4.

Per illum vicum, ubi quercus
 [sunt] ὁ caprarie, despectens, fi-
 culneam invenies recens-sculp-
 tam statuant, tripedem, cum ip-
 so cortice, sine auribus: sed Pri-
 apo generatori possibile [est] Ve-
 neris opera perficere. aedes au-

tem sacra pulchre circumcurrit
 et perenne fluentum e saxis un-
 dique viret lauris et myrtis, et
 odorata cupresso; ubi circum-
 circa diffusa est racemosa cum
 capreolis vitis: vernae autem
 stridulis cantibus merulae mo-
 dulantur varie sonora carmina.
 flavae lusciniae sibilis ex adver-
 so canunt, cantantes gutture sua-
 visimum sonum. sede igitur il-
 lic, et amabilem Priapum pre-
 care ut ego possim renuntiare
 Daphnidis amoribus:

et

Κεύθους ἐπιρρέξεν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανεύσῃ,

Τῷδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ Δύη τελέσαι.

Ῥέξω γ' ὁ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴχῳ

Σακίταν αἰτοὶ δ' εὐμυμέως ὁ θεός.

Α Λ Λ Ο. ε'.

Ἀῖς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν αἶεσαι

Αδύ τι μοι; κήγῶν πακτίδ' ἀεράμμος

Ἀρξέῃμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βυκόλος ἄμμιγα θελξᾷ

Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμμος.

Ἐγὺς δὲ σάντες λασίας δρυὸς ἄντρ' ὅπιθεν,

Πᾶνα τὸν ἀγχιβόταν ὀρφανίσωμ' ὕπνῳ.

Α Λ Λ Ο. ς'.

Ἀ δέιλαμε τὴν Θύρσι, τί τὸ πλεόν εἰ καλ' αταξῆς

Δάκρυσι διγλήνῃς ὥπας ὀδυρόμμος;

Οἴχεται ἃ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἄδαν·

Τραχὺς γ' χαλᾷς ἀμπεπιάζε λυκος·

Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας

Οσέον ὅδε τέφρα λείπειται οἰχομμός;

acurr
tis un
tis, et
circum
a cum
autem
e mo
mina.
adver
e sua
tur il
n pre
ntiare
et

et mox sacrificaturum me dic
pulchrum caprum: at si abnue
rit, hoc adeptus volo tres hostias
offerre. sacrificabo enim juven
eam, hirsutum hircum, agnum
quem habeo stabularium: audi
at autem benevole Deus.

A L I U D. 5.

Vivisne, per nymphas, duplicibus
tibiis cantare suave aliquid mihi?
et ego pestidem sumens incipi
am aliquid sonare: bubulcus au
tem simul oblectabit Daphnis,
cetera compacto spiritu [i. e. fili

Z. 2

tula] modulans. stantes vero
prope hirsutam quercum post
antrum, Pana caprarium priva
verimus somno.

A L I U D. 6.

Ah miser tu Thyrsi, quid prode
rit si contabefacias lacrymis ge
minos oculos lugendo? abiit ca
pella, praeclara soboles, abiit ad
inferos. nam durus ungulis [e
am] comprehendit lupo: canes
vero clamant: quid prodest,
quum illius nec os [quidem] ne
que cinis relictus sit abeuntis?

I N-

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῷ Παμύονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ ζυνεασόμενος
 Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἡμᾶρ αἰεὶ θύεσσιν ἱκεῖται,
 Καὶ τόδ' ἅπ' εὐώδεις γλύφατ' ἀγαλμα κέδρε,
 Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσᾶς
 Μιαδόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ορθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκλὸς ἴοις.
 Καὶ ῥ' ἐγὼ τοιῶτον ἔχω φότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
 Πατρίδος ὀθνεῖν κῆμα ἐφεσάμενος.

Α Λ Λ Ο. θ'.

Ἀνθρῶπε ζωῆς περιφείδεις, μηδὲ παρ' ὄρν
 Ναυτίλος ἴσθι· ὡς ἔπολυσ ἀνδρὶ βίος.

IN STATUAM AESCULAPII. 7.

Venit et Miletum Paeonis filius,
 cum viro sanatore morborum
 conversaturus Nicia: qui ipsum
 quotidie semper sacrificiis adiit,
 et istud ex odorata sculpsit [ei]
 simulacrum cedro, Eetioni prop-
 ter scitam manum magnum pol-
 licitus praemium: ille vero ad
 opus omne suum contulit artifi-
 cium.

EPITAPHIUM ORTHONIS.

8.

Hospes, Syracusanus vir Orthon

hoc tibi praecipit, Hyberna noc-
 te ebrius ne iter facias. nam e-
 go talem habeo interitum: et
 pro magna patria [mea] pere-
 grina [terra] jaceo coopertus.

Α Λ Ι Υ Δ.

9.

O homo, vitae parce, neque
 praeter anni tempus nauta sis:
 quia non est magna homini vi-
 ta.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Τμῖν τὸτο θεὰ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
 Τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
 Μουσικός· ἔχ' ἐτέρως τις ἔρει· (ροφή δ' ἐπὶ τῇδε
 Λῖνον ἔχων, Μουσέων ἔκ' ἐπιλανθάνεταί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ

τῷ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐθενέος τὸ μναμα' φυσιογνῶμων ὁ (ροφίης,
 Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν ἢ τὸ νόημα μαθεῖν.
 Εὖ μιν ἔθαψαν ἐταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
 Χῦμνοδέτης αὐτοῖς δαμονίως φίλος ἦν.
 Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ (ροφίης,
 Καὶ περ ἄκικις ἐὼν· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,

ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
 Καὶ (ε τὸν ἥδισον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,

IN SIMULACRUM MUSARUM.

10.

Vobis hoc, o deae, gratum novem omnibus simulacrum Xenocles erexit marmoreum, Musicus: non aliter quispiam dicet: et propter hanc scientiam laudem habens, Musarum non obliviscitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS

physiognomonis. 11.

Eusthenis hoc [est] monumentum: physiognomon [est] philosophus, peritus ex oculo mentem etiam cognoscere. honeste

ipsum sepelierunt socii in peregrina [terra] peregrinum existentem, et poeta ipsis mire gratuserat. omnia quae par est habet mortuus philosophus, quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam sui gererent.

IN TRIPODEM BACCHO

dedicatum nomine Demoteles. 12. Demoteles choragus, qui tripodem, o Bacche, et te jucundissimum deorum beatorum consecravat,

mode-

Μέτριος ἦν ἐν παῶσι· χορῶ δ' ἐκτίσατο νίκην
 Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ πρῶτον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ

τῆς ἑρμῆος Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἔσπερον ἰλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
 Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνδρῆμα Χρυσογόνας
 Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέεσσι, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
 Ζυγόν· αἰεὶ δὲ σφιν λῶϊον εἰς ἔτος ἦν
 Ἐκ σέθεν ἀρχομένοισι ὃ πῶτ' ἄνδρες καὶ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον γόν' ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
 Εὐρύμεδον τύμβῳ τῷδε θανάτων ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ δειλὸς

moderatus erat in omnibus: in
 chorea vero obtinuit victoriam
 virorum, et quod pulchrum et
 quod decens [est] videns.

IN SIMULACRUM
 coelestis Veneris. 13.

Venus ista non [est] vulgaris:
 propitiam redde deam, vocans
 [eam] coelestem, castae donari-
 um Chrysogonae in domo Am-
 phiclis, cum quo et liberos, et
 vitam habuit communem: sem-
 per autem ipsis melius quotannis
 erat a te incipientibus, o vene-
 randa: nam dum curant immor-

tales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS.

14.

Parvulum filium reliquisti; et
 tu ipse etiam in flore aetatis o
 Eurymedon hoc sepulchrum
 mortuus obtinuisti. tibi quidem
 sedes [est] inter divinos viros;
 hunc autem cives honorabunt,
 patris memores utpote boni.

IN IDEM. 15.

Cognoscam siquid amplius bo-
 nis [viris] tribuas, an etiam im-
 probus

Εκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον ὁδοιπὸρ' ἔχει.
Χαίρετω ὅς τοι τυμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κῆφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ.

15.

Θᾶσσε τὸν ἀνδριάντα τῦτον ὦ ξένε
Σπυδαῖ, ἢ λέγ', ἐπὰν εἰς οἶκον ἔνθης,
Διακρέοντος εἰκὸν εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν παρ' αὐτῷ τι περὶ σὺν ὁδοποιῶν.
Προαεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδελοι,
Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. 17.

Α τε φωνὰ Δώριος, χῶν' ἢ ὁ τὰν κωμωδίαν
Εὐρὼν Επίχαρμος.
Ὡ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῷ
Τὴν ὦδ' ἀνέθηκαν·
Τὸν Συρακόσας ἐνὶ δρυὶ λαὸν πελωριζᾷ πόλει
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτῃ.

te, ὁ viator, itidem aequalem
habet [honorem.] salveat iste
tumulus, inquit: nam Euryme-
dantis jacet sacrum levis super
caput.

IN ANACREONTIS

statuam. 16.

Contemplare statuam hanc ὁ
hospes diligenter, et dic, quum
domum redieris, Anacreontis si-
mulacrum vidi in Teo, [excel-
lentis] siquid antiquorum poeta-

rum praeftans fuit. addens vero
quod juvenibus delectabatur, di-
ces vere totum virum.

IN EPICHRMUM. 17.

Et vox Dorica [est,] et vir qui
comoediam invenit [est] Epi-
charmus. ὁ Bacche, aeneum ip-
sum pro vero tibi hic dicarunt:
quem Syracusis collocarunt in
prae grandi civitate, ut virum
civem [deceat.]

acervum

Σωρὸν ὃ ἔχει χρημάτων μεμταρμούς
Τελεῖν ἐπίχειρα.

Πολλὰ ὃ ποτὶ ἀν ζῶαν τοῖς πασὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ε Π Ι Τ Α Φ Ι Ο Ν Κ Λ Ε Ι Τ Α Σ,

τροφῆ Μηδείας. ιη'.

Ο μικκὸς τὸδ' ἔτευξε τᾷ Θρείᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὀδῷ, κηπέγραψε Κλείτας.
Εἴξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων
Ὡν τὸν κῆρον ἔδρεψ'· ἔτι μὲν ἔτι χρυσίμη καλεῖται.

Ε Ι Σ Α Ρ Χ Ι Λ Ο Χ Ο Ν. ιθ'.

Αρχίλοχον ἡ γᾶθι ἡ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητὴν
Τὸν τῶν ἱαμβῶν· ἔ τὸ μυρίον κλέος
Διήλθε κηπὶ νύκτα ἡ πρὸς αῶ.
Ἡ ῥά μιν αἱ Μῦσαι ἡ ὁ Δάλιος ἡγάπεν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγενεο καπιδέξιος
Επεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖν.

acervum enim habebat rerum
utilium iis qui memores erant
rependere mercedem. multa enim
ad vitam pueros docuit utilia:
magna gratia illi [habenda est.]

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΙΤÆ,
nutricis Medei. 18.

Parvulus istud struxit Threissæ
Medeus monumentum in via,
et inscripsit Clitæ. habebit gra-
tiam mulier pro eo quod pue-
rum nutritiv: adhuc nempe ad-

huc utilis vocatur.

IN ARCHILOCHUM. 19.

Consiste, et Archilochum aspice,
veterem poetam, iambographum,
cujus celeberrima fama perma-
navit et ad occidentem et ad o-
rientem. certe ipsum Musæ et
Delius Apollo amaverunt: adeo
exactus erat ac dexter carmina-
que componendo, et ad lyram
cantando.

19

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,

τῷ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὁδ' ὑμῖν ἦν ἀνὴρ,
 Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
 Πρῶτος τῷ ἐπάνωθε μυσσοποιῶν
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡς Καμείρου,
 Χῶνος ἐξεπόνασεν εἴπ' ἀέθλης.
 Τῷτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἶδῃς)
 Εἰσά' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
 Πολλοῖς μασὶν ἔπιθε κήνιαντοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μυσσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰσπῶναξ κείται.
 Εἰ μὴ πονηρὸς, μὴ ποτέρχῃ τῷ τύμβῳ.
 Εἰ δ' ἐοσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρεσῶν,
 Θαρσέων καδίξῃ· καὶν δέλης, ἀπόβριζον.

IN STATUAM PISANDRI,
 qui Herculeam carmine scripsit.

20.

Jovis iste vobis filium vir, eum
 qui cum leone pugnavit, promp-
 tum manu, primus superiorum
 poetarum Pisander conscripsit
 [oriundus] ex Camiro, et quot-
 quot laborando confecit, recen-
 suit labores. hunc vero ipsum

A a

populus (ut certo scias) colloca-
 vit hic, aeneum quum fecisset,
 multis mensibus postea et annis.

IN HIPPONACTEM.

21.

Poeta hic Hipponax jacet: si
 quidem improbus es, ne accedas
 sepulchrum: sin autem es bonus,
 et ex probis [natus,] confidens
 sede; et, si volueris, dormi.

E J u s-

ΤΟΤ ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ

εἰς τὴν ἑαυτῷ βίβλον. κβ'.

Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράφα,

Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,

Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·

Μῦσαν δ' ὀθνεῖην ἔποτ' ἐφελκυσάμην.

E J U S D E M

in suam ipsius librum. 22.

Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus qui haec

scripsi, unus ex plebe sum Syracusana, filius Praxagorae inclytæque Philinae: musam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina

Carmina quaedam hactenus desiderata, ad finem παιδικῶν,
sumta ex notis If. Casauboni ad Diogenem Laërtium.

Ἀλλὰ περίξ μ' ὁμνάδην, ὅτι πέρυσιν ἦδα νεώτερος,
Χῶτι γηραλέοι πέλόμες πρὶν ἀποπλῦσαι,
Καὶ ῥυσοὶ, νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι πέρυγας ᾧ ἐπωμαδίας φορεῖ
Κᾶμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμῃα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καὶ μοι τῶρα μῦθῳ συνεῶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἱ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ὡς θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαμόνι' ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κήπῃ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
Βαῖην, καὶ φύλακον νεκρῶν πῆδα Κέρβερον.
Τόκα δ' ἔδδ' ἐκαλεῦντος ἐπ' αὐλείας θύρας
Προμόλοίμῃ κε, παυσάμηνος χαλεπῷ πύθω.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Quare ex nomine H. C. Cassiani ad Biogenam Castellum.

Unius quidam habitus debitoris, ad quem illudque

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥΤ

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Σ Χ Ο Λ Ι Ο Ι Σ.

In sequenti Tabula, quae est quasi Scholiorum epitome,
Literae Graecae notant Idyllium; Figurae, versum
Idyllii.

A
π
ὀτ
ἄλ
ἄδ
Ἀβαν
βα
τι
ἄβας,
ἄγας
ἄγλε
νύ
η
μ
ἄ
π
ἄγκη
ἄγρια

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΤ

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Σ Χ Ο Λ Ι Ο Ι Σ.

A.

Α ὅτι τὸ α κατὰ τινας ἐν τῷ ἀδύ φιλεῖται. οἱ γὰρ Δω-
ριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασύ, εἰς α φιλέμενον τρέ-
πασιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρδρων. Ἕτεροι δὲ λέγουσιν
ὅτι εἰ μὲν ἀληθάουσιν ὅτοι, ψευδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ'
ἄλιος γράφων, καὶ, Οὐχ' ἀμὴν τὸν ἔρωτα, καὶ, —τί ποθ'
ἀδύ. α'. 1.

Ἄβαι, ἀντὶ τῷ ἠβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι, ἐν τῷ, --- ἐντὶ γὰρ ἄ-
βαι· γράφεται δὲ τετραχῶς ἐν τοῖς παλαοῖς τῶν ἀν-
τιγράφων, ἄβαι, αῦαι, ἄζαι, αὔται. ε'. 109.

ἄβας, τῆς νέας ἡλικίας. α'. 44.

ἀγασὸν, ἐκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. α'. 126.

ἀγέλλειν, καὶ ὅτι διαφέρει τὸ ἀγέλλειν καὶ τὸ μηνύειν. μη-
νύειν γάρ ἐστι, τὸ κλέπτουσα τινὰ δεικνύειν, ἢ φεύγουσα,
ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα· ἀγέλλειν δὲ, τὸ ἀφ' ἑαυτῷ διακο-
μίζειν λόγους πρὸς τινά· ὅτω διαφέρει πάλιν ὁ μηνυτὴς
καὶ ὁ ἀγέλος. τὸ ἀγέλος δὲ ἀντὶ τῷ μηνυτῆς ἐν τῷ,
πολλάκι πεμψεῖ Ἀγέλον. ε'. 31.

ἄγκη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. ἡ'. 33.

ἄγρια δένδρη, καὶ ὅτι τῶν ἀγρίων ἐσὶν, ἐλατη, πεύκη, ἄρ-
κευθος,

Π Ι Ν Α Ξ.

κευθος, μελία, οἶα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλῶσι φελλόδρου
 εἰ. 97.

ἀγριέλαιον, κότινον, ὧ οἱ νικήσαντες σεφανῶνται. δ'. 7.

ἀγριομελιντζάνα, εἶδος λαχάνη. ι'. 37.

ἀγροιώ, ὄνομα κύριον. ἢ τὴν ἀγροικικὴν λέγει τὴν ἐπὶ τῶν
 ἀγρῶν τρεφομένην. γ'. 31.

ἀγρωσις, ἢ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία· ἄλλα
 δὲ βοτάνην εἶναι φασὶν πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι
 κολλητζίδαν. ιγ'. 42.

ἀγχίδυρος, ἐπὶ ῥήματικῶς ἀντὶ τῆς πλησίον. β'. 71.

ἄδειν, καὶ ὅτι διαφέρει τῆς συρίζειν, καὶ τῆς αὐλεῖν καὶ τῶν τοιούτων
 τῶν, τὰ μὲν, μέρος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ἄδειν, ἐπὶ λόγῳ
 λεγόμενον ἐμμελῶς. α'. 3.

ἀδίαντον, βοτάνη τις. εἰς δὲ ὅμοιον τῷ πηγάνῳ, τὰ φύλλα
 ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα, δίχα καυλῶ καὶ ὅτι ἀνθεῖς
 οὐκ ἔχει, εὐδὲ καρπὸν, ρίζαν δὲ μόνον ἄχρηστον καὶ λεπτήν
 καλεῖται δὲ παρὰ τὸ μὴ δευέσθαι ὕδατι. ιγ'. 41.

ἀδώνιοι κῆποι, καὶ ὅτι εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυρούς καὶ
 κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶ προαερίοις, καὶ τὰς φυτευθέντας
 κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. ιζ'. 112.

Ἀδωνις, καὶ ὅτι λέγουσι περὶ τῷ Ἀδωνίδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν,
 ἔξ μηνος ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀλκαλαῖς τῆς Ἀφροδίτης,
 ὡς περὶ καὶ ἐν ταῖς ἀλκαλαῖς τῆς Περσεφόνης, καὶ κατὰ τὴν
 γ'. 48.

ἄζα, τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγλείοις. εἰ. 139.

ἀηδὼν, ἀπὸ τῆς αἰδεῖν. ζ'. 139.

ἄθως, ὅρος Θράκης. καὶ ὅτι καλεῖται ἔτις ἀπὸ τινος Ἀθῶ
 γίγαντος. ζ'. 76.

ἄγχιρος, καὶ ὅτι ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῷ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῷ
 λαμβάνεται. ζ'. 7.

ἄγγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος φυλῆς Ἡρώος Αἰ-
 γίλῳ.

γίλν. ἔσι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον· τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ
νῆσος μεταξύ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ἔτω καλεμένη. α'.
147.

ἀγίπυρος, φυτὸν ἀκανθῶδες· φύλλον δὲ ἔχει πλατὺ ὡς
περ φακός. ἔσι δὲ γλαυκίζουσα εἰς ἑλκη φλεγμαίνοντα
ἀγαθή. δ'. 25.

Αἰγύπσιοι, καὶ ὅτι ἀπατηλὸν τὸ ἔθνος. ις'. 48.

Αἴγων, καὶ ὅτι ἐκ ἀναγέγραπται ὁ Αἴγων νενικηκώς Ὀλυμ-
πια. δ'. 6.

ἀθαλίωνες τέτλιγες, παρὰ τὸ ἀθεοῦν ὑπὸ καύματος· ὅ-
ταν γὰρ ἐσι καῦμα μᾶλλον φθέγγονται. ἢ διὰ τὸ ἀθεο-
θεῖν ὑπὸ τῆς ἡλίου· ἢ οἱ τῇ θέρμῃ τῆς ἡλίου χαίροντες.
ζ'. 138.

ἀθαλόεν πέτευρον, διὰ τὸ ἀτίον εἶναι αἰθάλης κατὰ τινος,
ἢ ἀπὸ τῆς ἀθεοῦν λίαν. ιγ'. 12.

ἄθε, Δωρικόν, Ἰωνικόν τὸ εἶθε· ἐστὶ δὲ ἐπὶ ῥῆμα εὐκτικόν.
ζ'. 86.

ἄκα, καὶ ὅτι τὸ ἄκα ἀντὶ τῆς εἰκὸς ἐσί· τὴν γὰρ εἰ δόφθογλον
τρέψουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἰ. τὸ δὲ ἐψιλόν, εἰς αβρα-
χὺ· οἶον, εἰκὸς ἄκα, ἄρτεμις ἄρταμις. α'. 4.

αἱμασιαῖ, παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχό-
μφοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθῶδεις αὐτάς εἶναι. α'.
47.

ἄμος, ὄρος Θράκης ἀπὸ Αἴμου τῆς Βορέως καὶ Ωριθείας. ζ'. 76.

ἄμος, πόλεως ὄνομα. ζ'. 112.

αἰξ, καὶ ὅτι κοινὸν ὄνομα τὸ αἰξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἴπ-
πος, παρὰ ποιηταῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἄρρενος, τὸν αἶγα
λέγουσι. α'. 6.

Αἰολεῖς, καὶ ὅτι Ἀχιλλεύς, καὶ Πηλεὺς, καὶ βασιλεὺς βαρυτό-
ως λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπειος. καὶ ὅτι
διὰ τῆς τοῦ ἢ τῶν εἰς ὡς γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνε-
ται Λυκώπειος. ζ'. 4.

Αἰολι-

Π Ι Ν Α Ξ.

Αἰολικόν. ὅτι Αἰολικὸν θάψμα γράφεται ἐν τισὶ ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν τὸ ἀπαρητικόν· αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. ἢ Αἰολικὸν τὸ Αἰτωλικόν· Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἢ Αἰολικόν, ποικίλον τῆτο γὰρ δύναται τὸ αἰολίζω· καὶ ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. α'. 56.

αἰπολικὸν θάψμα, ἦγεν θάψμα οἶον ὁ αἰπόλος ἂν θασμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. α'. 56.

αἰπόλος, ἀντὶ τῆ ποιμῆν. ε'. 7.

Αἰσωρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν· ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος τῆς Σικελίας. δ. 17.

ἀκαίνθη, κινάρα. ε'. 15.

ἀκαίνθης χαῖται, οἱ πάπποι. ε'. 16.

ἀκανθιδίδες, ὄρνεα ἃ καὶ ἀκανθίδες. ζ'. 141.

ἀκανθίς, ὄρνεον ποικίλον καὶ λιγυρὸν ἐπ' ἀκανθῶν διατρέβον· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. ζ'. 141.

ἄκισ, ποταμὸς Σικελίας. α'. 69.

ἀκρατίσιν, ἀντὶ τῆ ἀγασον, πάλας δὲ οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτιθέσης, ὀλίγον τινα ἥδιον ἄριστον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπινον, ὥς θερμοὶ ὥσι καὶ μὴ δειλῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. α'. 51.

ἄκλιον Πᾶνα, τὸν κυνηγόν, κατὰ τινος δὲ τὸν Ἀττικόν. οἱ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδρυμένον. ε'. 14.

ἄκυλος, ὃ τῆ ὤρινος καρπός. ε'. 94.

ἀλάβαστρα, σκευὴ μύρων δεκτικά. ιζ'. 114.

αἰλὺς, ποταμὸς τῆς Σικελίας· καὶ ὅτι ἐλέγχο ἔτω τόπος τις ἐν Κῷ. ε'. 123. καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῷ, ἀπὸ τινος Ἀλέντος ἔτω λεγόμενος, ἢ ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως. ζ'. 1.

ἀλιδί-

ἁλιθίνην, ματαίαν, ἄλλοτρίαν, πεπλανημένην ἀπὸ τῆς ἀλῆ-
τὸ πλανῶ. ις'. 9.

ἁλιόκαυσον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. ι'. 26.

ἄλκιμος ἢ Κρότων. ὅτι Αἰακὺς υἱός. δ'. 32.

ἄλκυόνης, θρηνητικὸν ζῶον παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοτρίευσον,
παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν. ζ'. 57. ἢ ὅτι ὄρνιθες θαλάσσιαι
εἰσιν, ὧν τικίει (ζῶν σορέννυ) ἡ θαλάσσια. ζ'. 59.

ἄλκυονίδες ἡμέραι, δεκατέσσαρες ἡμέραι ὅταν γενῇ ἄλκυων
περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ἐπὶ ἅ παρὰ τῆς ἡμίσσεως,
ἢ ἐπὶ ἅ μετὰ τὴν ἡμίσσιν· φασὶ δὲ τότε εὐδιάζειν. ζ'. 57.

ἄλκυων, θυλάτιον Αἰόλης ἢ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κηῦκος. ζ'.

57.

ἁλλάπαθα, τὰ κενώματα παρ' Ἀτλικοῖς. β'. 86.

ἁλλεταί ὁφθαλμός μιν ὁ δεξιός. ὅτι λέγειν εἰώθασι, ὅτι
οἱ ὁφθαλμοὶ μιν ὄφονται τινὰ τῶν οἰκείων ἐὰν ἄλλων).
γ'. 37.

ἁλυσίας ἄντρον, ἀπὸ ποταμῦ Ἀλυσίῳ. ζ'. 78.

ἁλωά, ἁλως, ἢ ἁλως· ἢ ὅτι ἁλως ἀπὸ τῆς ἀλίσσειν ἡγουν
συναθροίζειν. ζ'. 34.

ἁλωά, ὅτι δὲ σημαίνει κυρίως μὲν ῥ' λέγει· ὁ ἀμπελόφυτος
τόπος· λέγεται δὲ ἁλωά, ἢ ὁ δειδροφόρος τόπος, ἢ ὁ λα-
χινοφόρος· ἢ ὅτι ἡ ἁλως λέγει· ἢ ἁλωά. α'. 46.

ἁλωάς Δημήτηρ ἢ ἁλωίς, παρὰ τὴν ἁλωάν. ζ'. 155.

ἁμαθος, ἡ κόνις. β'. 27.

ἁμαθύειν, ἁμαθον ποιεῖν. β'. 27.

ἁμάλη, ἢ ὅτι συνέθηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν ἢ διακοσίων.
ι'. 44.

ἁμαλλοδέ, οἱ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντες. ι'. 44.

ἁμβροσία, ἡ θεῶν τροφή. ζ'. 82.

ἁμμιν, ἡμῖν, τροπὴ τῆς α εἰς ἡ Δωρικῶς, ἢ προαῖσι τῆς μ
Αἰολικῶς, ἢ ἐν ὑπερβίβασμῳ τῆς τόνου. α'. 102.

ἁμνίδες,

- ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἰονεὶ ἀμενηνά. ε'. 3.
 ἀμνοφόρος, ἀμνίδας καὶ βρέφη φορέ(ας). ια'. 41.
 ἀμολγεύς, ἀγλῆον δεκτικὸν γάλακτος. η'. 87.
 ἄμπυκι, περικεφαλαῖα, ἀπὸ τῆς ἀμπέχην. α'. 33.
 ἀμύκλα, πόλις Λακωνική. ι'. 35.
 ἀμύκλα, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ Ἀμυκλῶν τῆς πρώτου ὑπο-
 δήματα εὐρόντος. ι'. 35.
 ἀμυκλῶν παγίδιον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. ι'. 35.
 ἄμυλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασατὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γα-
 λακῶδες τῆς σίτης βεβρεγμένον καὶ σεσημένον, καὶ ἀποπιεσ-
 μένον, εἴτα τῷ ἡλίῳ ξηραζόμενον. θ'. 21.
 ἄμυλον, τροφή μαλακή. θ'. 21.
 ἄμυλος, εἶδος τι ἄρβυ ἐκ τῶν σατοίων πυρῶν ἡμομύς, ἢ ἄρ-
 τος ἄνευ μύλης ἡμόμενος ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀ-
 ποθλίβουσι. θ'. 21.
 Ἀμύντας καὶ Χρυσίππος, ἰατροὶ Ῥοδιοὶ. καὶ ὅτι ἐπιβλεύον-
 τες ἔτυχον (ὦν τῇ Ἀρσινόῃ τῇ Λυσιμάχῃ τῷ Πτολε-
 μαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ. ιζ'. 128.
 ἀμύσσω, κόπῳ κυρίως δὲ ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυρῆ τὴν σάρκα
 τέμνω. ιγ'. 71.
 ἀμυχαί, αἱ τῆς δέρματος τομαί. ιγ'. 71.
 ἀμφίδυρον, τὸ δίθυρον. ἀμφίδυρον γὰρ καὶ δίπλυχον, ταυτὸ
 ἐστὶ. δι' ἀμφιθύρην, δι' οἷα τῆς διθύρης. ιδ'. 42.
 ἀμφοτέρησι, λείπει τὸ χερσί· διὰ τῆς ἀμφοτέρης δὲ τὸ δαψί-
 λες ἐμφάνει. ζ'. 157.
 ἀναβάλλω, καὶ ὅτι τὸ ἀναβάλλω σημαίνει δὲ· τὸ προοιμιάζω,
 τὸ ἀνακρῶ, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ ἀπαρνῆμαι. ε'. 21.
 ἀνακλός, δεσπότης. ζ'. 97.
 ἀνάλιπος, ἀνυπόδηλος· ἡλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα. δ'. 56.
 ἀναπος, ποταμὸς ἐν Συρακῇ (αἰς τῆς Σικελίας· εἶρη) δὲ ὡς
 αὐτοῦ α'.

ἄνευ πόσεως ὦν· καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ παρὰ τὸ τοῖς
ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. α'. 68. καὶ ζ'. 151.

ἄνδρα, τὰ ἄνδρῃ, ἢ τὰ ἄκρᾳ· κυρίως δὲ ἄνδρα, τὰ ἐπά-
νω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἢτοι τὰ χεῖλη τῆ πόλασμι,
παρὰ τὸ ἄνω διερά εἶναι· ἢ οἱ ἐνυγροί τόποι, ἢ τὰ τῶν
πόλαμῶν ἀναχωρήματα. ε'. 93.

ἀνδρίον, ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς, ἀνδρωπάριον. ε'. 40.

ἀνέλπισον, ὃ ἐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοῖς τό-
τι· ἀνέλπισον δὲ καὶ τὸ ἐλπίδος ἐς ἐρημνῶν. δ'. 42.

ἀνεμώνη, ἄνθος ἄσφοδον, ὃ φασὶ ἀναδοθῆναι ἐκ τῆ ἀμματος
τῆ Ἀδωνίδος· φασὶ δὲ οἱ ταῦτα δεινοὶ δύο εἶναι τὰς ἀνε-
μώνας· τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκε-
ον· καὶ ὅτι φανίδες λέγονται παρὰ Λάκωσιν. ε'. 92.

ἄνηβοι, ἀτελεῖς τὴν ἡλικίαν· ἄνηβοι γὰρ οἱ δωδεκαετῆς καὶ
κατωτέρω, ἔνηβοι οἱ πεντεκαδεκαετῆς καὶ πορρωτέρω.
η'. 3.

ἄνηθίνους σεφάνους ὅτι ἐχρῶντο. ζ'. 63.

ἄνηθον, κατὰ ἴνας πᾶν ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω λείνεσθαι· ἢ
ἄνηθον, τὸ μάλα θρον διὰ η'. ἄνισον δὲ διὰ ι τὸ γλυκά-
νισον. ζ'. 63.

ἄνθεα, τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων· λέγει δὲ τὰ σήταμα.
ιζ'. 116.

ἀνδερύκειοσι, καὶ ὅτι ὁ καυλὸς τῆ ἀνδερύκης ἀνδερύξ καλεῖται,
ὅσον πιχυαῖος ὦν· ἀνδερύκος δὲ ὁ τῆς ἀσφοδέλης καρ-
πός· Ἀπολλόδαρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν εἰ λέγεσθαι τῆς
ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοῖως ᾤκησεν τὸν
ἀνδέρᾳ τῆ σάχους. α'. 521.

Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς Συρίας, Ἐχεκράτιδος υἱὸς καὶ Σύρι-
δος. ις'. 34.

ἀντῶδῃ, ὅταν λαλῇ τις ᾠδὴν ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.
α'. 73.

Π Ι Ν Α Ξ.

- ἀνυσάμην τὸν ἀμνὸν, τὴν νίκην ἔλαβον. ε'. 144.
 ἄξενον, καχόξενον. ιγ'. 75.
 ἀπαρέσκομαι, ἐκ ἀποδέχομαι. α'. 61.
 ἀπεκρίθην, ἀντὶ τῷ ἀπεκρινάμην· δηλοῖ δὲ καὶ ἀπεκρίθην τὸ
 ἐχωρίσιν. ζ'. 74.
 ἀπέσβας, ἐξέλιπες, ἀπέθανες. δ'. 39.
 ἀπευκτὸς καὶ ἀπευκτῶς, ὁ μισητός. ι'. 50.
 ἀπίοιο πεπαίτερος, ἀπίς χαυνότερος. ζ. 120.
 ἄπισ καὶ κλεύνικος. ιδ'. 13.
 ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, προσβάλλω δὲ προσκρέω. τὸ ἀπο-
 βάλλειν δὲ νῦν μισεῖν, ἐν τῷ —τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλει,
 ια'. 19.
 ἀποισῇ, κομίσει, ὡς τὸ λαψῇ ἀντὶ τῷ λάψῃ· τὸς γὰρ μέλ-
 λοντας οἱ Δωριεῖς περιπαῶσι. α'. 3.
 ἀπόκομμα πέτρας, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε. ι'. 7.
 ἀποσέρξαμι, καθαφρονήσαμι. ιδ'. 50.
 ἀποτρώγεις, μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς. ι'. 6.
 ἀρατεία εἰσβολή, καὶ ὅτι ταύτῃ κέχρηται ὁ Θεόκριτος ἐν τῷ,
 Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. ιζ'. 1.
 Ἀρατος, καὶ ὅτι πρὸς τῆτον διαλέγεται ὁ ποιητής, καὶ ὅτι συγ-
 κεχρονίκει τῷ Ἀράτῳ τῷ τὰ φαινόμενα γράφαντι ὁ
 Θεόκριτος. ε'. 2.
 ἀρβύλη καὶ ἀρβυλὶς, παρὰ Θεοκρίτῳ ὑποδήματος εἶδος. ζ.
 26.
 ἀργεία, ἡ Δηϊπύλη, ἢ Διομήδης ἡ μήτηρ. ιζ'. 53.
 Ἀρέθυσσα, πηγὴ ἐν Συρακούσας τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει
 ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀ-
 ρέθυσσα, καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. α'. 117.
 ἀρέθυσσα, πᾶσαι αἱ κρήναι κατὰ τὸν Ἐπαφρόδιτον. α'. 117.
 ἀρεσαίμην, εὐάρεστος δόξαμι. α'. 60.

ἀρέσκω

Π Ι Ν Α Ξ.

ἀρεσκω λινί, ἀντὶ τῆ ἀρετῆς αὐτῷ φαίνομαι Ἀττικῶς δὲ μετὰ
αἰτιατικῆς. α'. 60.

ἄριστος, ὁ κιθαρωδός. ζ'. 99.

Αρκαδικὴ ἑορτὴ, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν
ἣ ὁι παῖδες τὸν Πᾶνα σκύλας ἔτυπον, ὅτε οἱ χορη-
γοὶ λεπλὸν ἱερεῖον ἔδυσον. καὶ ὅτι κατ' ἐνίς οἱ παῖδες εἰ
εὐδηρίας ἐκ ἐπέτυχον. ζ'. 106.

ἄρκθος, ὄνομα δένδρου ἀκάρπυ. ε'. 97.

ἄρμος, εἰ μὲν φιλεῖ, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δα-
κύει, τὸ ἡρμουςμῶς. δ'. 51.

ἄρραστον, καὶ ὅτι ἀράσιν τὸ κρεῖν, καὶ ὅτι οἱ ποιηταὶ ὅτε
ἔχουσι χρεῖαν ἐκτεῖναι τὸ α καὶ ἕτερον προσθέασιν αὐτῷ·
καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρραστον
λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τῆ ρ τὴν ἀρχὴν αὐξοντες. β'. 6.

Ἀρσινόη, ἡ Λυσιμάχης, καὶ ὅτι ἐπεβέβηκε τῷ Πτολεμαῖῳ τῷ
Φιλαδέλφῳ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς Κοπλὸν ἐξεπέμφ-
θη. ιζ'. 128.

Ἀρσινόη, ἡ ἀδελφὴ τῆ Φιλαδέλφης, καὶ ὅτι ταύτῃ ἔγνητο ὁ
Φιλαδέλφης. ιζ'. 128.

ἄρταμις, Δωρικῶς ἀντὶ τῆ Ἀρτεμις. α'. 4.

Αρτεμις, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. β'. 33.

ας. εἰάν ἐκτείνωμεν τὸ ας ἐν τῷ μοίρας, σημαίνει ἡλικίαν
πῶσιν· εἰάν δὲ συέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πλη-
θυντικῶν, Δωρικῶς· ἐκείνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένης
εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αἰ διφθόγου, διὰ τῆ ες
ἐκφέρουσι. ιδ'. 93.

ἄσκαλα, μετὰ τὸν σῶρον ἡμελημῆς, εἰς τοσῶτον, ὅτι καὶ
ἄσκαλευτά εἰσιν. ι'. 14.

ἀσκητὰ, κεκοσμημένα. α'. 33.

ἀσάλαθος, εἶδος ἀκάνθης, ἡ πληγῆς οἱ ἔλαφοι, ἀποθ-

νήσκουσι· λέγεται δὲ διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγῶν
των ἀποπᾶσθαι, ἢ τοι ἀφαρεῖσθαι. δ'. 57.

Ἀσούριοι, ἔθνος Περσικὸν ἀκριβὲς ἐς μαγείαν, μεταξὺ ὧν Τι
γρίδος καὶ Εὐφράτης. β'. 102.

ἄσεμφος, οἷον αἰσρέφης καὶ ἐμβριθὴ τὴν ψυχὴν ἔχων,
ἀκαμπτos. καὶ σκληρὸς. ιγ'. 37.

Ἀσύαναξ Μιλήσιος, Ἰσθμιοῦνης, καὶ ὅτι τὰ περὶ τῆς Μιλήσιος
Ἀσύανακτος ἰσορρομία ὁ Θεόκριτος τῷ Αἰγῶνι προσάπ
λει. δ'. 33.

ἄσφοδελος, βοτάνη πλατύφυλλος, ἥς ὁ καμλὸς καλεῖται ἀν
θέριος· ἄσφοδελος δὲ, ὁ τόπος ὃ ἔχων ἄσφοδελος. ζ'. 68.
ἄταλάντη, ὅτι δύο ἀταλάνται εἰσὶν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ
δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ· καὶ τῇ Ἰωπομένους,
καὶ τῆς δρομάας Ἀταλάντης περί. γ'. 4.

ἄτεράμνης, τὸς σκληρὰς, τὸς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἀ
παλόν. ι'. 7.

ἄτεράμνη ὄσπρια, τὰ ἀνέψῃα. ι'. 7.

ἄτιμαγελεῦντες, ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες·
τὸς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ'
ἑαυτὰς νεμομένους, ἔτω καλεῖσιν· ἐστὶ δὲ διαλέκεισιν Δωρικῆς.
ἄτιμαγελέοντες γὰρ ἦν, καὶ κατὰ κράσιν τῶν καὶ οὐ Δωρικῶς
εἰς τὴν αὐτὴν διφθόγγον, ἄτιμαγελεῦντες. θ'. 5.

ἄτιτάλλω, ἀναπαύω καὶ μὴ διὰ κόπης ταλάνω· ἐκ τῆς α
σπρητικῆς μορίης, καὶ τῆς ταλάσσω τὸ κοπιῶ· ἢ ἀπὸ τῆς ἄτλω
τὸ ὀρμῶ, καὶ τῆς ἄλλω τὸ πηδῶ, καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.
ιέ'. 111.

ἄτρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης ἢ ἀκάνθης· εἴρη' δὲ ἀπὸ τῆς τῶς
ἀγροίκων χυγαῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν· κατὰ δὲ
ἐνὶ τῇ τῇ ἀγριολάχανα. δ'. 52.

ἄτροπον, ἀμελακίνητον, αἰώνιον. γ'. 49.

ἄτρυτος, πολλή. ιέ'. 7.

αἶμα, ξηραί. ε'. 109.
 αἰλακος, τὸν ὄγκον φησὶ, τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον. ι'. 6.
 αἰλεῖν, τὸ δι' αἰλῆ μέλπειν. ζ'. 71.
 αἰλησεῦντι, ἀντὶ τῆ αἰλή(ησι. αἰλεῖν τὸ δι' αἰλῆ μέλπειν·
 ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆ ἄ(ησι, Αἰλησεῦντι δέ μοι. ζ'. 71.
 αὐότερος, αὖτος, ἥγουν ξηρός. η'. 48.
 αὐταῖ, μόνα. ε'. 109. ἢ ια'. 12.
 αὐτῶ, αὐτόθι. ιγ'. 15.
 αὐτως, ἐν ὑδεμίᾳ χρεῖα, μάτην ε'. 40.
 ἀφρόνιστος, πολυμέριμος· τὸ γὰρ ἐπίτασιν σημαίνει. ι'. 20.
 Αχάρνα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ζ'. 71.
 Αχαρνεύς, Ἀττικός. ζ'. 71.
 ἄωλος, τὸ ἀπάνδισμα τῶν ἀνθῶν, ἀπὸ τῆ ἄειν, ἥγουν πνεῖν,
 καὶ ὀδωδένα. ιγ'. 27.
 ἄωλος θεῖος ἡρώων, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων, τὸ θεῖον ἀπάν-
 δισμα τῶν ἡρώων. ιγ'. 27.

B.

Βαθεῖα, ἀντὶ τῆ ὑπερμεγέθους ἢ μετέωροι. δ'. 51.
 Βάθος ὕλας, ἡ δατύτης τῶν δένδρων. η'. 49.
 Βαῖταν, τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· ἔτω
 γὰρ λέγουσι τὰ συνερράμματα περιβόλαμα· ἢ ὅτι Ἀττι-
 κοῖς μὲν σισύρα, κοινοῖς δὲ σισυρίνα. γ'. 25. καὶ ε'. 15.
 βαρυεύντα, βαρύνοντα. β'. 3.
 βασκαίνων, φθονῶν, λυπόμενος. ε'. 13.
 βάσκανος, κυρίως ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων ἢ φθείρων τὸ
 ὁραθὲν ὑπ' αὐτῆ. ε'. 13.
 βατεῦν, βατεῖον, τοῖς τράγοις μίγνυν. α'. 87.
 βάτος, καὶ ὅτι ὁ καὶ ἡ βάτος λέγετ'. α'. 132.
 βάτραχος, ἢ ὅτι καλεῖται ἔτω βοάτραχος τις ὢν. ζ'. 41.
 βαῦζω

Π Ι Ν Α Ξ.

βαύζω ἢ ὑλακτῶ, ὅτι διαφέρει· τὸ γὰρ βαύζειν ἐπὶ τῶν σκυ-
λακίων λέγει· κυρίως· τὸ ὑλακτεῖν δὲ ἐπὶ τῶν τελείων
κυνῶν· βαύσσει δὲ Δωρικῶς. σ'. 10.

βδάλλω Ἀττικῶς, ὃ ἢ βδέλλω, ἤγουν ἐκπιέζω, ἀμέλγω.
ια'. 35.

βδέλλα, ἡ ἐκ μυζῶσα καὶ πίνυσα τὸ αἷμα. ἔσι δὲ ζῶον ἐν ταῖς
λίμναις γινόμενον, ἀπὸ τῆς βδέλλω. β'. 56. ἢ ια'. 35.

βδέλλω, τὸ ἀμέλγω ἢ τὸ ἐκπιέζω. ια'. 35.

βέβαλοι, ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων, ἀμύητοι, ἀμυστηρίατοι, μυ-
στήρια μὴ ἔχοντες. γ'. 51.

Βερονίκη, ἡ τῷ Σωτῆρος γυνὴ, μήτηρ δὲ τῷ Φιλαδέλφῳ καὶ
Ἀρσινόῃς. ιζ'. 107.

Βλέμνεις, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν, ἐν τοῖς ἐχάτοις
τῆς Αἰθιοπίας ὠκισμῶν· οἱ αὐτοὶ τοῖς Τρωγλοδύταις.
ζ'. 114.

βληχᾶσθαι, ἐπὶ τῶν προβάτων. ε'. 42.

βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'. 56.

βολθός, εἶδος βοτάνης, ὁμοίως κρομμύω κολχικῷ. ιδ'. 17.

βόσις, ἡ τροφή. ε'. 24.

βυκαῖος, ὃ θερισις κατὰ τινες, ἀπὸ τῆς βῦ ἐπίστατικῆς μο-
ρίης, ἢ τῆς καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω· βέλτιον δὲ ἀροῖσ-
τα ἀκύνει τὸν (ὃν βυσι καίγοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα
καὶ ὅτι ὑποκοριστικῶς εἶρη)· κατὰ δὲ Δίφιλον ἐν α Νι-
κάνδρῳ θηριακῶν κύριον ὄνομα. ι'. 1.

Βυκολίων, Πανὸς υἱός, ἀφ' οὗ ἢ τὸ βυκολεῖν. α'. 64.

βυκολιάζω, βυκολικὴν ὥδην ἄδω. ζ'. 36.

βῦπας, ὁ μέγας παῖς. ζ'. 6.

Βύρεια πηγὴ ἐν Κῷ, ἀπὸ τῆς βῦ ἐπιταλικῆς μορίης ἢ τῆς ῥέει,
ἢ ὅτι βοὸς ῥινὴ παραπλήσιος. ζ'. 6.

Βύρρινα, κατὰ τινες ἢ καὶ βύρεια. ζ'. 6.

βύτομος, βοτάνη τις. ιγ'. 36.

βράβον

Π Ι Ν Α Ξ.

- σκυ- βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἥγουν δαμασκηνά. ζ'. 146.
 λείων βραδυνόντων πῆρι παροιμία. ζ. 25.
 λγω. βρασίδας ἢ Βρασίλας, ἢ ὅτι Βρασίδας Λάκων τὸ ἦμος, ὃ
 δὲ Βρασίλας Κῶος· ἢ ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν Ἀμφιπό-
 λει θάπτεται. ζ'. 11.
 τῶς βρῦλα, τὰ σία. ε'. 115.
 γ. βρόχθος, τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν
 ἦχον ἀποτελοῦν. γ'. 54.
 μυ. βρύλλον, ὅτι ἔτω παρὰ τοῖς κοινοῖς ὁ χοῖνος. α. 53.
 καὶ βύβλινον, οἶνον Θρακικόν, ἢ ἔτω καλυμμένης τῆς ἀμπέλου,
 ἀπὸ τῆς Θράκης. ιδ'. 15.
 βυβλὶς, κρήνη Μιλήτη. ζ'. 115.
 βῶκος, συγκεκομμένον ὄνομα ἀντὶ τῆς βυκαῖος. ι'. 38.
 ταίς. βωσρέομες ἢ βωσρήσομες, καλέσομεν, ὁριστικὸν ἀντὶ τῆς ὑπο-
 λακτικῆς. ε'. 64. ἢ 66.

Γ.

17. Γαῖα, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς παλαγοῖς ἐφιλογραφεῖτο, ὡς
 καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκειμένα. α'. 13.
 μο- Γαυλοὶ, ἀγέεα χοτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πῆσουςι
 ροῖν- τὸ γάλα· ἄλινα ἢ ἀμολγέας καλῶσι. ε'. 53.
 ντα' Γαυροτέρα, αὐθαδετέρα· γαῦρος γὰρ ὁ ἐπιημένος· ἢ γαυριᾶ
 Νι- ῤῆμα, ἀντὶ τῆς ἐπάρεται. ια'. 21.
 γέρων, ἀντὶ τῆς παλαγῆς, ἐν τῷ, γέρων πῆσος. ζ'. 17.
 γεόμεθα πίαςας ὡς μῦς, καὶ ὅτι παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς
 γεόμενος πίαςος. λέγεται δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς ἀνδρῶν πρᾶγ-
 μα ἐμπεσόντων, ἢ δυσεξελητήτως ἀπαλλασσομένων. ιδ'.
 51.
 γεώλοφον, ὃ ἐν τῷ ὀμαλῷ πέδῳ ὑπερανενηκῶς ὄχθος, ὃς
 ἢ κολωνὸς καλεῖται· φιλογραφεῖται δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς
 παλαγοῖς

Π Ι Ν Α Ξ.

- παλαμοῖς ἡ γὰρ ἐπιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς
συγκείμενα. α'. 13.
- Γλαυκα, χρηματοποιός. Χῖα τὸ γῆρος, γεγενημένη δὲ ἐπὶ
Πολεμαῖον τῷ Φιλαδέλφῳ. δ'. 31.
- γλάχων, βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'.
56.
- γλυκύμαλον, πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασιν γὰρ οἱ ἐρῶντες
πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ με μῆλον. μῆλον δὲ
εἶναι ὡς μελίλωτον. ια'. 39.
- γλυκύτης χάσμα, ὅταν τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσ-
διαλέγονται. η'. 33.
- γλυφάνοιο, γλυφῆς ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τῷ σέφω σέφα-
νος, ἔτω καὶ ἀπὸ τῷ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. α'. 28.
- Γολγὸς, πόλις Κύπρου, ὀνομασμένη ἀπὸ Γολγῶ λινὸς Ἀδά-
μιδος καὶ Ἀφροδίτης. ιε'. 100.
- γράσας, γεγραμμένας καὶ ξηράς. ε'. 121.
- γραπὴ Ἰάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γραμ-
μαῖα θρηνώδη, διλονότι τὸ αἶ' αἶ', σύμβολον τῶν ἐπ' Αἴ-
αντι μυθολογημάτων. ι'. 28.
- γράφαι, ξέσαι παρὰ τοῖς παλαμοῖς. ε'. 18.
- γριπεύς, ὁ ἀλιεύς. α'. 39.
- γρίπος, τὸ δίκτυον παρὰ τὸ τῆς ἰχθύος ἀγρεύειν. α'. 39.
- γρυπός, ὁ ἐπικαμπῇ τὴν ῥίνα ἔχων, δίκην ἱέρακος. ια'.
35.

Δ.

- Δ α, ἡ γῆ. καὶ δᾶν, καὶ μὰ τὴν γῆν, Δωρικῶς. δ'. 17.
- Δαγὺς, κοροκόσμειον, καὶ ἡ νύμφη. οἱ δὲ πλαγ-
γόναι. β'. 110.
- Δάκνης, λυπηρόν τι καὶ δικηλικὸν δράσης. ιβ'. 25.

δαλεῖται,

- αὐτῆς αλεῖται, βλάβη. ις'. 48.
 αμάλα, αἱ ἥδη δαμασθῆναι δυνάμει· πόρτιες δὲ αἱ μι-
 κραί, αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθῶσαι. α. 75.
 ἀμαλὶς δαμάλεως κοινόν, δαμάλη ποιητικόν. α'. 75.
 αἰσθητή, ἢ ἔκ' αὐτῆς διαπελάσθεν ἢ πολυτέλασε, διὰ τὸ
 ἐπιταλῖκόν, ἢ πολεμικὴν, ἢ προσελάσσει τὰς δασί,
 ἡγουν φρόνος. β'. 14.
 αἰσθητός, τὰς ἐχέσας δασείας τὰς ὑβας· τὰς ἐχέσας
 ὑβας πολυτρίχης. ε'. 112.
 αἰσθητός, ὅτι ἀναίελλαι ὁ ἥλιος· αἰσθητὴ δὲ ὁψία, ὅτι πρὸς
 δυσμὰς κατέρχεται. ι'. 5.
 αἰσθητός, ἀντὶ τῆς Δευκαλίδας ἀπὸ Δευκαλίωνος Οἰσ-
 τάλῃ. ιε'. 141.
 αἰσθητός, βέλῃ, Δωρικῶς. ε'. 27.
 αἰσθητός, Διὸς θυγάτηρ. α'. 95.
 αἰσθητός, ἀμοιβαίων, καὶ ἀμοιβήν. η'. 61.
 αἰσθητός, διαστήσαντο, διυφίνεον. ις'. 97.
 αἰσθητός, διαχρησέεται, διαφθερεῖ. ιε'. 54.
 αἰσθητός, διδάκτρα, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας. η'. 86.
 αἰσθητός, διδυματόκος ἢ διδυμα τετοκῆα, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τῆς τέλει
 συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δημοῦ· εἰ δὲ
 παροξύνεται, ἐνέργειαν. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ διδυματόκος,
 ἀπὸ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπὴ τῆς ο εἰς η, εἴτα τῆς η
 εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α. ζ'. 84.
 αἰσθητός, διεκρανώσατε, διεκράσατε, ἢ ἐπηγάσατε, μᾶλλον ἐμεθύ-
 σατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποίησατε. ζ'. 154.
 αἰσθητός, δίνη, ἢ συσροφὴ τῶν ρευμάτων τῆς Ἀχέροντος. α'. 140.
 αἰσθητός, Διοκλῆς ἕτος Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρον φιλόπατος ὑπερ-
 φυῶς ὢν ἐν τινὶ μάχῃ ἠρίσευσε, καὶ ὑπερασπίζων τινὸς
 ἱρωμῶν, ἐκείνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν· ὅθεν
 αἰσθητός

Π Ι Ν Α Ξ.

ἀγωνά τε αὐτῷ ποιεῖν τὰς Μεγαρεῖς, καὶ τιμᾶν τὸν Ἡ-
ρώα. ιβ'. 29.

διώκειν, ἐπὶ τῷ ἀγρᾶν, καὶ ἀρεῖν. ε'. 107.

δοκασεῖς, δόξεις, νομίσεις. α'. 149.

δῦλος καὶ οἰκέτης, καὶ ὅτι διαφέρει οἰκέτης ὅς ἔτι ὑπὸ κλῆσιν
ῶν δῦλος δὲ ὁ ἀπελᾶσθαι. ε'. 5.

δράγματα, τὰ πλεκώματα φησὶ, τὰς σωρὲς, τὰς θυμῶνας.
ζ'. 157.

δράγματα, καὶ ὅτι δράγματα τὰ πληροῦντα σαχῶν τὴν
ἀριστεράν, παρὰ τὸ δράπλιν ὅθεν καὶ δραχμή. ι'. 44.

δραχμή, ἡ πληρῆσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ι'. 44.

δρέψασθαι, καὶ ὅτι τὸ δρέψασθαι κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ
φύλλων, καὶ δένδρων, καὶ ὅτι λέγεται αἰὶ παλαιῶς τὰ
καὶ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ια'. 27.

δρυῖνον πῦρ, τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. θ'. 19.

δρυμὸς, ὅς καὶ δρυμῶν. α'. 117.

δρυς, καὶ ὅτι δρυὸς ἦν πέντε, φηγὸς, κιμαρίς, ἐτυμόδρυς,
ἄλφυλος, ἄμυλος. θ'. 20.

δύμβρις, ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. α'. 118.

δύσεως, ὁ μὴ εἰδὼς ἐρεῖν. ε'. 7.

δύσεως, ὁ δύσκολον ἔρωτα ἔχων καὶ ἀπροσμήχανον. α'. 85.

δύσσοος, ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος
οἱ δὲ δύσσοος, ὁ κακοδαίμων. γ'. 24.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι τὴν εὐδίφθογον εἰς ὧ τρέπυσσι. ζ'. 151.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συ-
ζυγίας τῆς ληγέτης εἰς ζεὶ διὰ τῷ ζεὶ ἐκφέρυσσι. α'. 12.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὰ ὑποακλικά τῶν ρημάτων
ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν. α'. 51. καὶ α'. 112.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς ἐς ληγῶν ἀφαιρῶν πλη-
θυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσιν καὶ μακρὸν ἔχουσιν τὸ α.
α'. 110.

Δωριεῖς,

Δωριεῖς

πα

Δω

α'.

Δωριεῖς

μα

θλ

το

Δωριεῖς

σο

Δωριεῖς

κ.

Δωριεῖς

Κ

Δωριεῖς

πα

Δωριεῖς

Ε

τὸ

Εβα

τα

18

Εβρο

με

Εγχε

Εθαι

να

Δωριείς, ἢ ὅτι τὰ εἰς τὰ λήγοντα ῥήματα, ὅταν ἔχει τὸν
 παραληγόμενον ἢ προπερισσώμενον, παροξύνουσιν οἱ
 Δωριείς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.
 α'. 83.

Δωριείς, ἢ ὅτι οἱ Δωριείς, τὰ δά'τερα πρόσωπα τῶν ῥη-
 μάτων τὰ εἰς λήγοντα, εἰς ες ποιεῖσι, τὸ ἰ μόνον ἐκ-
 θλίβοντες, συρίζεις συρίζεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφά-
 τοις. α'. 3.

Δωριείς, ἢ ὅτι διαλύει τὸ ζ' εἰς τὰ, ἐξ ὧν συγκεῖμενον ἦν,
 σοιχεῖα. α'. 7.

Δωριείς, ἢ ὅτι οἱ Δωριείς ποτὲ μὲν γράφουσιν τὸ τ ἀντὶ τῷ
 κ· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τῷ τ. α'. 1.

Δωριέων πεντάπολις, ἢ ὅτι ἦν Λίνδος, Ἀ' λυζος, Κάμυρος,
 Κῶς, Κνίδος. ιζ'. 69.

Δωριέων ἀγών, ἢ ὅτι ἀγεται κοινῇ ὑπὸ Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριό-
 πῳ, Νύμφας, Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι. ιζ'. 69.

Δωρική συναλοΐφη τὸ χ' ὥτερος. ζ'. 36.

Ε.

Εψιλὸν ἢ ὅτι Δωρικῶς εἰς α τρέπεται. α'. 4.

Εαρ ὁρώσα, ἰλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπασα· ἀπὸ τῆς περὶ
 τὸ ἔαρ τερπνότητος. ιγ'. 45.

Εβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόν-
 των. διὰ τὸ, τὸς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανόμενος ἀλήπ-
 τας εἶναι. ιδ'. 43.

Εβρος, ποταμὸς καταφερόμενος ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερευρό-
 μενος κατὰ πόλιν Αἴνον. ζ'. 112.

Εγχιρσον, ὥπερ χρίομεθα εἰς θεραπείαν. ια'. 2.

Εθρα, αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, αἱ ἐξ ἔθους τημελόμε-
 ναι. α'. 34.

ἐθειράζειν καὶ κομᾶν ταυτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κο
νόν. τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. α'. 34.

ει. καὶ ὅτι τὴν εἰ διφθογυλον τρέψουσιν εἰς αἰ οἱ Δωριεῖς. α'. 4.
εἰλιτενὴς ἄγρως, ἢ συνεστραμμένη· κατὰ εἰλεῖται ἐπὶ μὴ
κος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἢ εἰλιτενὴ
ἢ τήνομένη ἅμα καὶ ἐλαιομένη. ιγ'. 42.

εἰλωτες, οἱ δαλδόντες τῶν ἐλδθέρων παρὰ Λακεδαιμονίοις
ις'. 35.

ἐρπομες, ἀντὶ τῆ ἀπερχόμεθα, καὶ ὅτι τὸ ἐρπὴν κυρία
ἐπὶ ὄψεως καὶ σκολήκων καὶ ἐτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται
καλαχρησικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέτερον καὶ ἀσπεδεὶ πορῶ
μένων· νῦν δὲ ἐπὶ τῆ βαδίζειν. ζ'. 2.

εἰσωνιλος, ἐρασις. ιβ'. 13.

ἐκάτη χθονία, ἡνερέτων πρύτανις. β'. 12.

ἐκ Διός, ὅτι ἀψιδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ζ'. 44.

ἐκέλδ, ἐκέλδσας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλδ. ἢ κέ
λω λέγεται τὸ προστάττω, ὁ παραταλίκος ἐκελόμην ἐκέ
λδ, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλδ. γ'. 11.

ἐκηλος καὶ εὐκηλος, καὶ ὅτι χωρὶς μὲν τῆ υ, δασύνεται, ὅτε
δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, φιλεῖται. β'. 166.

ἐκλελάθοντα, λήθης ποιητικόν. ἀπὸ τῆ λελάθω ἐνεσῶλος.
α'. 63.

ἐκναισεῦντι, διαλέγουσι. ιε'. 88.

ἐκπεπότασαι τὰς φρένας, τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον ἔχον.
β'. 19.

ἐκπίδου ἀντλεῖς, ἐκ περισσίας· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περι
σίας ζώντων. ι'. 13.

ἐκποδὸς ἄννε κράναν, ἐκ βάθους, ἢ ἀφ' ὑψηλῶ. ζ'. 6.

ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. η'. 35.

ἐλαιὸς, ὁ ἀλγριέλαος, ἐξ ὃ ὀλυμπιακὸς σέφανος σύγκειται.
δ'. 7.

ἐλίκας ρίον, τῷ ὄρει τὸ ἀκρωτόριον. α'. 125.

ἐλικλάν, περιελημμένην. α'. 29.

ἐλινύω, τὸ βραδύνω· ἐλινύσαι τὸ καῦμα, ἥγουν τὸ μέσον
τῆς ἡμέρας ἡρεμεῖν. ι'. 51.

ἐλίχρυσος, εἶδος φυτῶ, ὃ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον
χρυσοειδές. κατ' ἄλλας δὲ βοτάνῃ. α'. 30.

ἐλκεῖς τὰς πόδας, βαδίζεις. ζ' 21.

ἐλλοπες, οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι, ἢ παρὰ τὸ λε-
πιδωτὸν τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεισθαι φωνῆς. α'.

43.

ἐλλοπιεύειν, τοὺς ἰχθῦς ἀγρεύειν. α'. 43.

ἐλυγίχθης, Δωρικὸς ἀόριστος παθητικὸς. α'. 98.

ἐμβρυον, ἀπὸ τῷ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τῷ ἐμ-
βρύειν καὶ αὔξεισθαι. θ'. 19.

ἐνδοῖ, ἀντὶ τῷ ἐνδον, τοπικὸν ἐπὶ ῥῆμα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυ-
δοῖ· καὶ ὅτι ἀντιτίπληι τούτοις οἴκοι. ιε'. 1.

ἐνδυμίω, καὶ Ἐνδυμίωτος πέρι. γ'. 50.

ἐνάργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. δ'. 61.

ἐνῆβοι, οἱ πεντεκαδεκαετῆς καὶ πορρωτέρω. η'. 3.

ἐνόρχην, τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα. γ'. 4.

ἐξαλάπαξε, ἐδαπάνησεν. β'. 85.

ἐορτὴ Ἀρκαδική. ζῆται ἐν τῷ Ἀρκαδικῇ ἐορτῇ.

ἐπ' Ἀλφεόν, ἀντὶ τῷ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν. δ'. 6.

ἐπαναφορὰ, καὶ ὅτι γίνεται, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. θ'. 1.

ἐπάξα, ἀντὶ τῷ ἐπήξω· οἱ γὰρ Συρακούσιοι διὰ τῷ α προφέ-
ρονται τὸ δεύτερον πρόσωπον τῷ πρώτῳ μέσῃ ἀορίστου.
δ'. 28.

ἐπέπλaron, καθὸ τῶν πλarmῶν οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ
βλαβεροί. ζ'. 84.

ἐπεσόμενοι, οἱ ἐσόμενοι καὶ μέλλοντες εἶσεσθαι, ἢ τοι οἱ μετα-
γένησεσθαι. ιβ'. 11.

ἐπιμελη-

Π Ι Ν Α Ξ

- επιμελητής, ὁ ἐργοδότης. ι'. 54.
 ἐπιξηροῖσι καθιζεῖν, ἀντὶ τῷ ἐπὶ κενοῖς. α'. 57.
 ἐπίτρος, ἐπίσκοπος, φύλαξ. η'. 6.
 ἐπίπασα, ἅπερ ἐπιπάλωμεν. ια'. 2.
 ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέ-
 ρουσαι τῷ πατρὸς αὐτῶν, ἢ ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ
 διατρίβουσι. ζ'. 23.
 ἐπύγιζον, πυγμαῖς ἔτυπλον, ἔκρουον, ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον.
 ε'. 41.
 ἔρατα, ἀντὶ τῷ ἔρᾳ, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. β'. 149.
 ἐργατίνης, ἐργατίνης. β'. 1.
 ἔρδειν, ποιεῖν. β'. 15.
 ἐρείδω καὶ ἐρίζω διαφέρει, ὅτι ἐρίζειν ἐπὶ λόγων, ἐρείδειν δὲ ἐπὶ
 πράγματος. ε'. 24.
 ἐριθακίς, ἡ μιαιώτρια, ἀπὸ τῷ ἐριθός ὑποκοριστικῶς ἢ ὄνο-
 μα κύριον ἐστὶ καὶ ὄρνειον. γ'. 35.
 ἔριθοι, οἱ ὑπουργοί, ἡγουν ἱεουργοί. ιε'. 80.
 ἔριφος καὶ χίμαρος, καὶ ὅτι διαφέρει· ἔριφος γὰρ μέχρι τριῶν καὶ
 τετάρτων μηνῶν· χίμαροι δὲ ἐπὶ θηλυκῷ, ἕως ἐνιαυτοῦ,
 τετῆσιν ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμειχθῶσιν. α'. 6.
 ἐρίφων πέρι, καὶ ὅτι ἀσέρες εἰσὶν οἱ ἔριφοι· καὶ ὅτι τούτων
 ἀνατελλόντων ἀγριαῖν) ἡ θάλασσα. καὶ ὅτι ἑσπερίης κα-
 λῆ τὴς ἐρίφους, ὅτι δύνοντων τῶν δύο ἐρίφων ἡσπέρας,
 νότος ταράσσει. ε'. 53.
 ἔρπειν, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ὄφει, καὶ σκωλήκων, καὶ ἐτέρων ἀ-
 πόδων ζῶων λέγεται. ζ'. 2.
 ἐρρῶ, ἐλευσόμεαι. ε'. 45.
 ἐρωτύλος, ἐρασῆς, ὑποκοριστικῶς· καὶ ὅτι παροξύνονται τὰ τοι-
 αῦτα πλὴν τῷ ὄξυνος, καὶ τῷ Ἰτυλος. γ'. 7.
 ἐσδώμεθα, καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν. α'. 21.
 ἐς τέλος, ἐπιρρήματικῶς ἀντὶ τῷ, τελευταῖον. β'. 152.

ἰχατό-

Π Ι Ν Α Ξ.

ἐχατόετα, τὸν ἐν ἐχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. ζ'. 77.

ἐς ὠρανὸν ἀλεῦμαι, ἐκ περιχαρίας ἐς τὸν ὕρανὸν ἀναβήσο-
μαί. ε'. 144.

ἐτεόκλειοι Χάριτες, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισὸν πρῶτον
ἐπιθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομένῳ τῷ Μινυεῷ. ις'. 104.

ἔτος ὦριον, τινὲς ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν μᾶλλον δὲ ὁ Θεόκριτος
τὸν τριμηνιαῖον καρὸν ἔτω καλεῖ. ζ'. 85.

εὐ ἔλκων, εἴρη μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ἐκ γένου
εἰδισμῶν καλῶς ἔλκειν. ιγ'. 15.

εὐκριτον, ἀπὸ μέρεος τῆς κριθῆς τὴν εὐκαρπον παρεδήλω-
σε ἅμα δὲ εὐκριτον τὴν ἀλωὰν λέγει τὴν εὐσιτον, διὰ
τὸ δοκεῖν πρῶτον εὐρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπὸν. ζ'.

34.

εὐκτὸς, μακάριος ἢ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος ἀπ᾽ αὐτοῦ
δὲ καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ, ὁ μισητός. ι'. 52.

εὐπάκου, εὐκόλως πηγνυμένου. α'. 129.

εὐρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, παροιμία. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν δι-
δόντων δίκην τῆς ἀμαρτίας. ἢ κατὰ τῶν καυχωμένων,
ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγῃσι. ι'. 17.

Εὐρος, ποταμὸς ὁ καὶ Ἐβρος καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἐβρῳ.

εὐρύθεμις καὶ Κοτῖω, ἐν τῷ Κοτῖῳ.

Εὐρύπυλος, καὶ Κλυτίας καὶ ὅτι τέτων πέρι ἰσότης ὅτι ἔτοι
εἰσὶν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κω κατοική-
σαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καρὸν
περιήει ζητῶσα τὴν Κόρην. ζ'. 5.

ἑρῶς, κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη. δ'. 28.

ἔσα, ἡγουν ἔσα τὸ γὰρ εὐσα ἀπὸ τῆς εἴσα γίνεται. β'. 76.

ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν, ἢ φιλοῦνται ἐσὶ δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ
ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τῆτο παροξύνει. ζ'. 60.

ἐρίσσει. ε'. 97.

ἐχάδανε, ἐχώρει ἀπὸ τῆς χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω καὶ ἀπὸ τῆς
χάδω

Π Ι Ν Α Ξ.

χαδῶ χαιδάινω, ὡς περ ἀπὸ τῆ ἡδῶ τὸ αἰνδάνω. γγ'. 57.
 ἐχθρὸς, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τῆ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῆ
 ἀπηνχθημένου· καθὸ καὶ ἐνταῦθα. ε'. 23.
 ἐχθρὸς, τὸς Καρχηδονίους. ις'. 85.
 ἔχω ἔδ' ἄλλος ὄξυς, ἐπὶ ἀπορίας. ι'. 134.

Z.

Zατεῦσα, ζητῦσα. α'. 85.
 Ζατρίκιον, παιδιᾶς εἶδος. ε'. 18.
 Ζέοντες, οἱ ταχῆς. ε'. 79.
 ζῶα, καὶ ὅτι τῶν ζώων πολλὰ ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλησιν. ζ'.
 139.
 ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ τῆ ταχύ. ε'. 79.

H.

Hδωνοί, ἔδνος Θράκης. ζ'. 111.
 ἡλαίνονται, ῥέμβονται, πλανώμεναι σρέφον. ζ'. 23.
 ἡλιψ, τὸ ὑπόδημα. δ'. 56.
 ἡμενος, καθεζόμενος, ἀπὸ τῆ ἔω τὸ καθεζομαι· ἔημι, καὶ
 τὸ παθητικόν, ἔεμαι ἡμαι· ἡ μετοχή, ἔεμενος, ἡμενος.
 α'. 48.
 ἡμεν, ἀντὶ τῆ εἶναι γίνεται δὲ ἐκ τῆ ἔμμεναι, ἐκβολῇ τῆ
 πρῶτε μ, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αἰ διφ-
 θόγγου, ἡμεν. β'. 41.
 ἡμες, ἀντὶ τῆ εἶναι, Δωρικῶς. ζ'. 86.
 ἡμιγένεος, ὃ ἔπο πάσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενεῶν.
 ε'. 3.
 ἡνδάνω, ἀπὸ τῆ ἡδῶ τὸ εὐφραίνομαι. ιγ'. 57.

ἡνιδέ,

ἡνιδέ
 ἡρία
 π
 β
 ἡρυγ
 ἡρώη
 πς, ἡ
 ἡσυχ
 χ
 τ
 ἡχεῖ
 δ

Θ
 Θαλυ
 κα
 Θαλυ
 δᾶσαι
 δάφο
 λο
 τρι
 ζυλ
 τὰ
 β'.
 δολία
 δῶσα.
 67.

57. ἡνίδε, ἀντὶ τῷ ἰδού. δασύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἡνί, καὶ παρ' Ἀτλικοῖς ἔτῳ προφέρεται. γ'. 10.
- ἡρία, οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρίσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἥγουν γῆν, ἢ ἐσιν ἱερά. β'. 13.
- ἡρυγεν, ἥγουν ἐχώρει. ιγ'. 58.
- ἡρώησε, κατέλιπεν, ἐξέφυγεν. ἀπὸ τῷ ἐρωῖσθαι. ιγ'. 74.
- ἡς, ἡν. ε'. 2.
- ἡσυχά, καὶ ὅτι ὁ Μούνατος παρῶζεν, ἵνα ἡ ἀντὶ τῷ ἡσυχως, ἀγνοῶν ὅτι τὰ εἰς α ὑδέτερα πληθυντικά ἀντὶ τῶν ἐπὶ ῥήματων πολλάκις λαμβάνεται. β'. 110.
- ἡχεῖον, καὶ ὅτι ὁ ἱεροφάντης τῆς Κόρης ἐπικρύειν ἔωθεν Ἀθήνησι τὸ καλύμνον ἡχεῖον. β'. 36.

Θ.

- Θαλλός, ἀπλῶς λέγεται θαλλός, πᾶν τὸ τεθνηλός. κυρίως ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. δ'. 45.
23. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐπετέλουν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. ζ'. 1.
1. καὶ Θαλυσιάς ὁδός, ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη. ζ'. 31.
- ενοσ. θᾶσαι, θέασαι. γ'. 12. καὶ δ'. 50.
- ἡ τῷ διφ. θάψος, ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἥγουν Σκυθικὸν ξύλον· τῷ δὲ τὰ ἔρια βάπτει, καὶ ποιῶσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσι, ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον χρυσόξυλον· ἄλλοι φυτὸν τι χλωρὸν, ὃθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ὑπόπια· βάπτειν δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ. β'. 88.
- εἰων. θολίαν, τὸ σκιαδίον, τὸν πέτασον. ιγ'. 39.
- ἡνίδε. θύωσα, ἡ μήτηρ τῷ Πολυφύμῳ, Φόρκυνος θυγάτηρ. ια'. 67.

Θράκη, ἢ ὅτι ἡ Θράκη ἀνέμων ἐργασήριον ἐκαλεῖτο. ζ'. 121.
 Θρέψαι λυκιδεῖς, παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῶν ποιόντων
 τι. ε'. 38.

Θρίξ ἀνὰ μέσον, ἡγουν ὀλίγη δέεται τὸ μεταξύ. ιδ'. 9.
 Θρίον, κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον, παρὰ τὸ εἰς τρία δι-
 εχισμῶν εἶναι· ἢ ὅτι ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμα-
 σαι. ιγ'. 40.

Θρόνα, ἢ ὅτι κατὰ Θεσσαλὸς ἔτω λέγεται τὰ πεποικι-
 μῶνα ζῶα, κατὰ Κυπρίους δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, κατ'
 Αἰτωλὸς τὰ φάρμακα· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. β'. 59.

Θύειν, ἀντὶ τῆς τῶν παρόντων ἀπάρχειν κατὰ τὴν τῶν
 παλαιῶν χρῆσιν· ἔτσι γὰρ οὐκ ἐπὶ τῆς σφάττειν τῆς το ἐτί-
 θουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀπάρχειν τῶν πα-
 ρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν λέγε· ἐπὶ τῶν σφαγίων
 λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς καίειν καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, κα-
 θὼς καὶ ἐνταῦθα. β'. 3.

Θυλήματα, τὰ ἄλφита τῶν θυσιῶν φαρμακίδων. β'. 18.

Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας· ἢ ὅτι κατὰ τινὰ γλῶσσαν
 Θύμβρις λέγεται ἡ θάλασσα· ἢ ὅτι κατ' ἄλλης Δύμ-
 βρις· καὶ τὰ ἰσορρέμματα τῆς ποταμῆς πέρι. α'. 118.

Θυσῶ, πυρὶ καύσω. β'. 33.

I.

Ίάνει, εὐφραίνει. ζ'. 29.

Ίάλεμος, ὁ θρῆνος. ι'. 41.

Ίδα, ἢ ὅτι ἰδας φασὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη· ἀπὸ τῆς ἀπ'
 αὐτῶς δύνασθαι ὁρᾶν πάντα. ιζ'. 9.

ἰδὲ, ἢ ὅτι τὸ ἰδὲ ἀντὶ τῆς καὶ γράφεται· ἢ ὅτι κατὰ παλαιὴν
 τι χόλιον τινὲς χωρὶς τῆς δ' γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ἰ,
 ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ ἢ δεικτική. ε'. 9.

ιδυ,

121. ἰθὺς, εὐθύ. ιε'. 42.
- ἰλαδι, ἀντὶ τῷ ἰλάσθῃτι, κατ' ἀποκοπὴν Δωρικῶς. ιε'. 143.
- ἰλεὸν, τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τῷ τὰ ἔρπετά ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. ιε'. 8.
- ἰμέρα, ἡ ὅτι πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ἡ ῥεῖ ποταμὸς ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλέμενος· ἐνταῦθα δὲ τὸν ποταμὸν λέγει. ε'. 124.
- ἰμέρα, πῶσις γενικὴ, ἡ ὅτι πόλις Σικελίας ἡ πηγὴ, ἡ ποταμός. ζ'. 75.
- ἰόνδοι, ἢ ὄνδοι, φύσκει ἐπὶ τῆς ῥίνος λευκά. ιβ'. 24.
- ἰυλος, ὕμνος ἔτω λεγόμενος. ι'. 41.
- Ἰωποκόωντι ἡ Ἰωποκίῳνι, διαφορὰ γραφῆς ἐν τῷ, παρ' Ἰωποκόωντι ποταυλεῖ ἡ ὅτι ὁ μὲν παρ' Ἰωποκόωντι γράφων λέγει, τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ παρ' Ἰωποκίῳνι, λέγει τῷ ἔτω καλεμῶνι. ι'. 16.
- ἰππομανῆς, φυτὸν μὲν κατὰ τὸν Θεόκριτον· κατὰ δὲ τῆς περιτῆς σαρκίον φύμνον ἐπὶ τῷ μετώπῳ γλοιῶδες, ἐλαττον ἰχάδος· ἴσως δὲ φυτὸν ἀντὶ τῷ φύματος. β'. 48.
- Ἰωπομῆης, ὁ Ἄρεος, τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομάας ἐραοθεῖς, ἡ τὰ ἰσορούμῃα τῷ Ἰωπομῆους, ἡ τῆς Ἀταλάντης πέρι. γ'. 40.
- ἰσοπαλῆς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος, ἢ ἐκ τῷ πάλῃ. ε'. 30.
- ἰχάδες Ἀτλικά, ἡ ὅτι ἠδῆσαι αἱ Ἀτλικά ἰχάδες. α'. 147.
- ἰχία, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν ὅσα, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀσθῦν. ε'. 30.
- ἰϋγῆ, ἡ ὅτι ὄρνειον Ἀφροδίτης, ὃ ἡ αἰ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας· ἡ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισπογυῖς καλουμένη· ἡ τὰ ἰσορῆμῃα τῆς Ἰϋγῆς πέρι. β'. 17.
- ἰϋξεν, τὸ λιγυφανεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. η'. 30.

ἰϋκτὰ, Δωρικῶς ἀντὶ τῆ ἰϋκτής. η'. 30.

Κ.

Κ ἄγγελος, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία. η'. 58.
Καθαίνειν, τύπλιν, ἐκδέρειν ἐκάθηρε, ἔτυπλε, ἐξέ-
δερε. ε'. 119.

Καθαρῷ ἀργυρίῳ, καθαροῦ ἀργυρίου. κ'. 36.
καθίζας, Δωρικόν, τροπῇ τῆ σ εἰς ξ· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν
μέλλοντα τῆς τετάρτης τῆς ληγῆσης εἰς ζ, διὰ τῆ ξ ἐκ-
φέρουσιν. α'. 12.

καιρὸς ἢ χρόνος, ἢ ὅτι χρόνος τὸ συμπαρεκλεινόμενον τῇ
συστάσει τῆ κόσμου διάστημα· καιρὸς δὲ ἐστὶ χρόνος δέων
ἢ ὅτι καιροὶ λέγονται ἢ αἱ τῆ ἐνιαυτῆ ὥραι. ζ'. 1.

κακοχράσμων, κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα, ἢ λεπτο-
σαρκος, περὶ τῆ ταύρου· ἐνιοὶ δὲ γράφουσι, κακοχράσ-
μων γὰρ ὁ δᾶμος. δ'. 22.

κακόκναμοι, ἐπεὶ αἱ αἴγες ἔχουσι λασίους πόδας, ἢ ἀπὸ
τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακόδερμοι. δ'. 63.

καλαμαῖα, ἀντὶ τῆ ἀρρηαία. ἐστὶ δὲ ἀκρις ἐν τῇ καλάμῃ
γινόμενῃ, καὶ καλεῖται μάντις. ταύτην δὲ φησὶν εἰ προσ-
βλέπει τινὲ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ι'. 18.

καλαμαῖα, κοινῶς ἢ καλάμη. α'. 52.

καλαμευτάς, τὰς θερικάς. ε'. 111.

καλάμη, τὸ καλαλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τῆ θερικο-
μήν· σίτη καλαμῶδες, ἢ τὸ τῆς κριθῆς· ταύτην δὲ νεα-
ρὰν ἔσαν ὑποτεμνόμενοι, φυτῶσιν ἐν αὐτῇ ἢ αὐλίξουσι.
ε'. 7.

καλὰν, ἢ ὅτι ἐπίθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ
κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω· ἀφ' ἧ ῥηματικὸν ὄνομα καλός,
τὸ δηλυδὸν καλή, ἢ ἀπὸ τῆ καλῶ. α'. 52.

καλλήτ-

Π Ι Ν Α Ξ.

καλλιτζίδα, τὴν ἄγρωσιν, ἰδιωτικῶς. ιγ'. 42.

κάλπιδα, τὴν ὑδρίαν τὴν ξύλινον. ε'. 127.

καλυδώνιον ἄνδρα, τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεύς ἦν ἐκείθεν.
ιζ'. 54.

καλύκεσι, κάλυξι, κορύμβοις. γ'. 23.

καπυραὶ, αἱ κεκαυμένα ὑπὸ τῆς ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα,
ἢ λευκότητα. ε'. 16.

κάρνεα, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείν, ἀπὸ τινος Κάρνυ μάν-
τεως τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ταύτης τῆς ἑορτῆς περὶ τὰ
μυθολογόμενα καὶ θρυλλόμενα. ε'. 83.

καρπῶ κροκόεντι, κρέκν χροιάν ἔχοντι. α'. 31.

κασαλίδες, ἀπὸ τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης ἔνθα αἱ Μῦσαι δια-
τρίβουσι. ζ'. 148.

καταδύσομαι, καὶ ὅτι ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικῶ. β'. 3.

κάταντις, κατωφερὲς ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῶ ἄναντες. α'. 13.

καταπύχες, τὸ δίπτυχον καὶ διπλοῦν· λέγει δὲ τὴν διπλοῖ-
δα. ιε'. 34.

καλασμύχαν, καὶ ὅτι σμύχω τὸ καὶ ὡς φίλον· σμύχω δὲ τὸ
καθαίρω ἢ ἐξ ἑ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. γ'. 17.

καταχῆς, κατωφερὲς, ἢ ἡχοῦν, ἢ τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπη-
χοῦν καὶ ὑπορροίζου ἐν τῷ καταφέρεσθαι. α'. 7.

κατέβα ἀφ' ἰσῶ, κέκοπται ἀφ' ἰσοῦ, ἢ καθιρέθη, καὶ οἶον
ἐξυφάνθη. ιε'. 35.

κατήλασα, ἐπέρανον. ε'. 116.

καύκασον ἐχατόεντα, τὸν περὶ τὰ ἔχαλα τῆς γῆς ὄντα.
ζ'. 74.

καχαζῶ, καταγελάσω. ε'. 142.

καχλάζοντα, ἡχοῦντα· ἢ καχλάζειν, τὸ φοβεῖν τὸ κῆμα
φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· ἐστὶ δ' ὀνοματοποιία ὁ
τρόπος. ε'. 12.

καὶς ὥρας κῆπειτα, ἀντὶ τῆς, καὶ εἰς ὥρας καὶ εἰσαί. ιε'. 74.

κεκ-

Π Ι Ν Α Ξ.

κεκλυσμένον, λελημμένον, κεχρισμένον. α'. 27.

κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες, οἱ ἐν πόλει στρατιῶται. ιε'. 6.

κεκροταμένοι, διαρράπισμένοι, ἐθάδες πανέργων ἔργων. ἡ

δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. ιε'. 40.

Κελέβη, ὄνομα πόλεως· ἐς δὲ καὶ ποτῆριον ξύλινον κυλικῶδες.

β'. 2.

κενεάν, κενὸν τὸ μέτρον. ιε'. 95.

κέονται, κῆνται, καθίζονται. ε'. 129.

κεραλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμεναι. ε'. 145.

κεραχίδες, ἡ κεκρατημένα τοῖς κέρασιν, ἡ αἱ ἔλα κέρατα ἔχουσαι. ε'. 145.

Κήϊος αἰοῖδος, Σιμωνίδην φησί. ις'. 44.

κήρυλοι, αἱ ἄλκυόνες κατὰ τινὰς ὅταν γηράσκωσι. ζ'. 57.

κήφα, καὶ ἔφη. α'. 82.

κιανοὶ, οἱ τὴν κίον οἰκοῦντες, ἡ τις νῦν καλεῖται Πρῆσα, ἀπὸ

τῆ τῶν Ἀθηνῶν βασιλείας Πρυσίου. ιγ'. 30.

κιγκλίζειν, τὸ σαλδέσθαι καὶ κινεῖσθαι, ἡ τὸ τὴν ὀφρὺν κινεῖν, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἐς δὲ κόραξ σιδηρῆς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν, ἡ ἀπὸ τῆς κίγκλου, ἔνιοι δὲ σφιστοπυγίδα καλεῖται. ε'. 117.

κίναδε, πανῦργε· οἱ γὰρ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον λέγουσι· κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ. ε'. 25.

κινάθηα, ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἡ γουν ταχεῖα αἴζ· ἀπὸ τῆς κινῶ, καὶ τῆς αἴθω τὸ καίω, ἡ ἀκίνητος. α'. 150. καὶ ε'. 102.

Κίος, ἡ Πρῆσα νῦν καλεσμένη. ἐν τῷ Κιανοί.

κίωσα, εἶδος ὀρνέου ἀμύ(ν, ἐπιθυμητικῆς, μιμητῆς· ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κίωσθαι παραλαμβάνει), παρόσον μὴ γυνῶσαι ἀνδρίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ε'. 136.

κίωσάθηα, ὄνομα αἰγός, ἡ πρὸς τὸ γυνῆν διάπυρος καὶ θερμή· ἀπὸ

αὐ
λ
κίωσθ
δὲ
κίωσθ
κίωσ
σ
λ
ἡ
κ
τ
ἐν
κίωσ
κλάζ
κλασ
ἐν
θό
π
κ
5.
κλιτ
κλύζα
τρ
τα
κλιτ
κνακ
δὲ
κνάκω
ἀπ
γ.
κίωθ,

Π Ι Ν Α Ξ

ἀπὸ τῆ κισῶ, τὸ ἡμῶν ἢ τῆ αἴθω τὸ καίω, ἢ ἡ κισῶν
 λῶκὸν κατανεμομένη. α'. 150.

κισὸς, εἶδος βοτάνης ἀκανθώδης εὐκίης ῥόδας· ἐν ἐπίοις
 δὲ ῥοδάκιστος. ε'. 131.

κισὸς, καὶ ὅτι λῶκὸς ἢ μέλας. ια'. 46.

κισύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισ-
 σύβιον ὅν. ἢ ξύλινον ἑκπῶμα κεκοσμημένον γόμοις πολ-
 λοῖς, ἢ καυκίον ξύλινον ποιμνικόν, τὸ οἶονεῖ χισόβιον,
 ἢ ποτήριον ἀγροικικόν, ἴσως ἀπὸ τῆ κισῶ, ἐξ ἧ καλασ-
 κῶα(ε) τὰ ποτήρια· καὶ ὅτι κοινοτέρως ἢ ἐπὶ πάντων
 τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθε(ε), παρὰ τὸ χεῖσθαι
 ἐν αὐτῷ τὸν οἶνον. α'. 27.

κίσα, κισωτίω. β'. 161.

κλαῖζ, κλείς, παρὰ Δωριεῦσι. ζ'. 84.

κλασῶ, ἢ ὅτι τῆ κλείω μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς
 ἐν χρήσει, οἱ ποιηταὶ δὲ κληίσω λέγουσι, διαλυσθ(ε) τῆς διφ-
 θόγῃ, ἢ τροπῇ τῆ εἰς η. Εἴτα τροπῇ τῆ ηἰς α, ἢ
 προγραφομένου τῆ ι, κλάσω, ἢ κλασῶ Δωρικῶς, καὶ
 κλαζῶ ἀπὸ τῆ κληίζω, ἢ μέλλων κληίζῶ, ἢ κλαζῶ.
 5'. 32.

κλητὸς, κεκλημένος. ζ'. 24.

κλύζω, ἢ ὅτι ἐπὶ δύο λέγε(ε)· ἐπὶ τε τῆ διὰ κλυσιῆρος ια-
 τρᾶειν, ἢ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχων(ε) καὶ ἐπικαλύπ-
 τωσι. α'. 27.

κλωτία, θυγάτηρ Μέροπος, μήτηρ Χάλκωνος. ζ'. 5.

κλωκὸν, ξανθὸν, ἢ λῶκόν· λῶκὸν μὲν ἀπὸ τῆ καρπῆ, ξανθὸν
 δὲ ἀπὸ τῆ ἀνθοῦ. ἢ τὸ τῆ κνήκου ἀνθος. ζ'. 16.

κλωκῶνα, τὸν κνήκου χροιάν ἔχοντα, ἢ τὸν λῶκὸν τράγον·
 ἀπὸ τῆς κνήκης τῆ σπέρματος λῶκῷ ὄντος, ἢ λῶγον.
 γ'. 5.

κλώδη, ἀκαλήφει παρ' Ἀττικοῖς. ζ'. 110.

κλώζα,

κνίζα, φυλὸν χορβῶδες, ὃ αἰθεσμοφοριάζουσα διὰ τὴν ἀγνείαν σιβαδοποιουῖν). δ'. 25.

κνίσδων, εἰς ἑρῶα διεγείρων. ε'. 25.

κνίψ, ζῶον βραδυκίνητον. ις'. 93.

κνύζα, φυτὸν ψυχλικώτατον· ἀντὶ τῆς κόνυζα νῦν. ζ'. 68.

κνυζᾶσθαι, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγει· κυρίως, ὅτε προσερχόμεθα τινὶ φωνὴν ἀπὸ χαρᾶς ἀφισσιν. καὶ ἄλλως δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσυχίας ἢ ἀσῆμης ὑλακῆς τῶν κνυῶν· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν. β'. 109.

κόλε, κολοβὲ, περὶ τράγου· κόλος γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. η'. 51.

κόλον δέρου παρ' Ὀμήρῳ. η'. 51.

κόλχοι, ἀπὸ Κόλχης τῆς Φάσιδος. ιγ'. 75.

κομάσαι, βλασησάτω. α'. 133.

κομία, ἡ ἄσβεστος. α'. 30.

κοιιάω, τὸ ἀσβέσω χρίω. α'. 30.

κορεῖν, τὸ καλλωπίζειν. α'. 47.

κορέσασθαι, χορτασθῆναι. η'. 67.

κόρδης, ὁ σωρός. ι'. 46.

κόριον, κόρη ὑποκοριστικῶς. ια'. 60.

κόροιφος, ὁ κόρην ὀφώμενος. δ'. 62.

κόρρην, τὴν γνάθον, ἢ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί. ιδ'. 34.

κορυδαλίδες, ἐπιτυμβίδιοι. ἐν τῷ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες.

κορυδαλός· καὶ ὅτι ὁ κορυδαλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομάς ἀφικνεῖται, ἢ τελευτᾶτος ὑποσρέφει. ι'. 51.

κορύνη, ῥάβδος ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσα, ῥόπαλον· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κέρα, ἡ γυνὴ τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχον· ῥόπαλον δὲ ἀμυντήριόν ἐστιν ἐξ ἐνὸς μέγους ῥοπῆν ἔχον. θ'. 23.

κορυπτίλος, ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῆς κορύπτω, τὸ κεραιτίζω. ε'. 147.

κορύ

κ

τ

κοσκι

κοτρί

ἦ

εἰ

κοτυ

πο

κνῆδα

57

κοχύν

χα

κράθ

κρανία

κράνω

κράσσ

κρα

κρέωνδ

κρηπίδ

κρής, κ

κρωσσ

κυανέα

κ

κύνων,

κυνωνικ

κυκλά

ποι

κυλοιδι

α'.

κυμαίν

κορύττειν, κερατίζειν. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττι-
κοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ
τὰς κορυφὰς πλῆθύνοντων, καὶ ρηγνυμένων. γ'. 5.

κοσκινόμαντις, ἡ διὰ κοσκίνου μακταζομένη. γ'. 31.

κοτῶν καὶ Εὐρύθεμις, Τιμάνδρεως θυγατέρες, αἳ ἐτίμησαν
Ἡρακλείδα, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν
εἰς Πελοπόννησον ἀφίξιν. ε'. 40.

κοτυτῆρις, ὄνομα κύριον, ἢ παρὰ τὸν κότον, ἢ ἀπὸ τῆς
παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοτῆρας. ε'. 40.

κῦδεα, κοινῶς, ἡ κεφαλὴ, ἡ ἀνδοφόρος βοτάνη, μήκων. ια'.

57.

κοχύεσκε, κατέτρεχε, κατεφέρετο, καὶ δαφιλῶς ἔρριψεν κό-
χος γὰρ ὁ δαφιλῆς ῥῆς, καὶ ὀνοματοποιῶν. β'. 107.

κράθις, ποταμὸς περὶ Σύβαριν. ε'. 16. καὶ ε'. 124.

κρανιάδες, αἱ Νύμφαι, ἢ αἱ πηγαι. α'. 22.

κράνων, πόλις τῆς Θεσσαλίας. ιε'. 38.

κράσπεδον, τὸ ἄκρον τῆ κάτω μέρης τῆ ἐνδύματος. νῦν δὲ
κράσπεδον, μέρος τῆ κρασπέδου. β'. 53.

κρέωνδας, καὶ ὅτι ὁ Σκόπας Κρεώνδας. α'. 39.

κρηπίδες, κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. ιε'. 6.

κρής, κρέας. α'. 6.

κρωσός, τὸ ὑδροφόρον ἀγλῆον. ιγ'. 46.

κυανέα, καὶ ὅτι κυανέα ὑπὸ ἀνθρώπων ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν ὄρ-
κας πύλαι καλοῦνται. ιγ'. 22.

κῦδων, πόλις Κρήτης. ζ'. 12.

κυνωπικὸν, Κρητικόν. ζ'. 12.

κυκλάμιнос, βοτάνιον ποιῶδες, κελύθριζον, ὅπερ χλιασθὲν
ποιεῖ πρὸς χίμετρα. ε'. 123.

κυλοιδιώντες, οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῆς.
α'. 38.

κυμάδα, ὄνομα βοδὸς καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυδα ἢ παρὰ

Π Ι Ν Α Ξ.

- τὸ αἶθρ, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἶθρας ἔχουσα, τρέψι
 ξανθὰς, ἢ ἐγκύμων. α'. 46.
- κύμινον πρίην, ἐπὶ φειδωλῶν. ι'. 54.
- κυμिनοπρίης, ὁ φειδωλός. ι'. 54.
- κυνόσβατος, φυτᾶριον, ἕμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπὸν, ἀκαν-
 θῶδες, μεταξὺ θάμνης καὶ δένδρων. ε'. 92.
- κύπερος, καὶ ὅτι βοτάνη ἐστὶ μικρά τις καὶ δώδης. α'. 106.
- κύτισος, καὶ ὅτι κύτισος, αἶγυλος, καὶ χίνος, θαμνοὶ ὅς ἐπι-
 νέμον) αἱ αἶγες. ε'. 128.
- κῶς, καὶ ὅτι ἐν Κῳ ἐπεδήμησεν ὁ Θεόκριτος. ζ'. ἐν τῇ ὑποθέ-
 σει.
- κωμάζειν, ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχο-
 μένων. γ'. 1.
- κωμικὴ διασκευή. δ'. 26.
- κῶμυς, ἢ δέσμη, ἥτοι τὸ δεσμάτιον, ἢ δέσμη χόρτου ἰκανὴ
 εἰς τροφήν. δ'. 18.
- κῶναρος, ὅτι λέγεται διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ καὶ τραχέα
 ἔχειν, ὡς κῶνες, ἥγουν στροβίλους. ε'. 102.
- κῶρος, κῆρος νέος, καὶ κόρη, ἀπὸ τῆ κορεῖν. α'. 47.
- κωτίλλη, ἢ χελιδών. ιε'. 87.
- κωτίλλουσα, ἥγουν πολυλογῶσα· κωτίλλη γὰρ ἢ χελιδών.
 ιε'. 87.

Λ.

- Λ**αγωβόλον, ξύλον ᾧ διαφύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλου-
 ταί. δ'. 49. καὶ ὅτι τὸ λαγωβόλον, ὅπερ κορύνην εἶ-
 πεν ἄνωθεν· καὶ ὅτι εἶρη) παρὰ τὸ βάλλειν τὰς λαγῶνας.
 ζ'. 128.
- Λαγοβομεις, θερίζεις· ἀπὸ τῆ λῆιον τὸ χωράφιον. ι'. 3.
- Λακίνιον, ἀκρωτήριον, ἀπὸ λίνος Λακίνης Κερκυραίας, τῆς ὑ-
 ποδείξα-

ποδεξαμένον· Κρότωνα φάγοντα, ἔχον ἱερὸν Ἦρας. δ'. 33.

λάμπυρος, ὄνομα κυνός, ἀπὸ τῆ λαμπρὰν ἔχιν τὴν ἔραν, ἢ πυρρὰν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἢ παρὰ τὸ λαμπυρὶς ἴσως εἶναι· ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοιοί· λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ἡ. 65.

λαμπριάδα, ὁ τῶν λαμπριάδων δῆμος, ἀπὸ τινος Λαμπρίου. δ'. 21.

λασίσιον, ἀντὶ τῆ τετριχωμένης, ἔκ ἀντὶ τῆ δασέως. ζ'. 15.

λάτυμνον, ὄρος Κρότωνος. δ'. 19.

λαψή, καὶ ὅτι ἐκτέτα· τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικόν. α. 4.

λείβειν, ἐνίοτε ἀντὶ τῆ σπένδειν, ἐνίοτε ἀντὶ τῆ χεῖν ἀπλῶς.

β'. 3.

λελοίπει τὰ λίνα ἐκ μοιρῶν, ἐπεπληρώκει τὸ χρεῶν. α'. 139.

λέοντες, καὶ ὅτι ἐν Σικελίᾳ λέοντες ἔκ εἰσι. α'. 72.

λέπαργος, ὁ λῆκος, ἢ ὁ λῆκοποιόκιλος, ἢ ὁ λῆκοπλῆρος· καὶ ὅτι οἱ μὲν ἀπὸ τῆ λέπας ἔχιν καὶ τῆ ἀργὸν, ὅ ἐστι λῆκὸν ἔχειν τὸ δερμα· οἱ δὲ ἀπὸ τῆ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λέπαρην. δ'. 45.

λεπράς, τραχεῖα, ἢ λῆκῃ, ἢ γουν ὑπὸ κυμάτων λῆκανόμην, ἢ ὑψηλή. α'. 40.

λῆκίτας, ἀπὸ τῆς λῆκότητος τῆ τράγου πεποιημένον ὄνομα. ε'. 147.

λῆς βύλει καὶ θέλει, ἀπὸ τῆ λῶ· ἢ Δωρικόν, κατὰ ἀφάρεσιν τῆς δεσυλλαβῆς. α'. 12.

λίθος, θηλυκῶς. ζ'. 26.

λιμνάδες, αἱ ἐν ταῖς λίμναις ἀναστροφόμεναι Νύμφαι. ε'. 17.

λίνον, ἀντὶ τῆ ἐρίου, παρὰ ποιηταῖς. α'. 139.

λιπαράς, τῆ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. β'. 133.

λιπαρὰ παλάστρα, ἐπεὶ οἱ παλαῖοντες ἐλαίῳ ἠλείφοντο. β'. 51.

λῖς, ὁ λέων, καὶ τὸν λῖν, τὸν λέοντα. ιγ'. 6.
 λῖψ, ὁ ἄνεμος. θ'. 11.
 λόρδωσις, κύρτωσις τις ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ε'. 43.
 λυγιῆν, καταδῆσαι, ἢ τοῖς βεργίοις δῆσαι, ἢ τοὶ λύγοις,
 ἢ κάμψαι, δεσμεῖν. α'. 97.
 λυγιῶ, Δωρικῶς ἀντὶ τῷ λυγίσω. α'. 97.
 λυδία λίθος, ἡ δοκιμάζουσα τὸν χρυσὸν, παρὰ τὸ εἰσκέσθαι
 παρὰ Λυδοῖς. ιβ'. 36.
 λυκάς, καὶ ὅτι χωρίον ἐστὶν εἰς ὃ ἐλθῶσαν τὴν Λυκάονος Καλ-
 λισὴν θυγατέρα, ἄρκιον ἔσαν, ὑπὸ Ἑρμῆ τραφῆναι. α'.
 123.
 λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ζ'. 72.
 λυκωπίτας, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ζ'. 72.
 λυκώπος, καὶ ὅτι δῆμος ἀποίκων. ζ'. 72.
 λυσιμελείας ὕδατα καὶ λιμὴν, ἐν Συρακῶν. ις'. 84.
 λυσᾶν, καὶ ὅτι ἴδιον τῶν κυνῶν. δ'. 11.
 λυτιέρ(ας, ὡδὴ θερυσῶν, καὶ ἰστορία διεξοδικὴ Λυτιέρ(ε περί.
 ι'. 41.
 λῶντι, θέλῃσι. δ'. 14.

M.

Μαθηματικοί, καὶ ὅτι τῶν Πυθαγόρου, οἱ μὲν Σε-
 βασικοὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ πολιτικοί, οἱ δὲ μαθη-
 ματικοί. ιδ'. 5.
 Μαθηματικοί, οἱ περὶ τὰ μαθήματα γεωμετρικὰ καὶ ἀστρο-
 νομικὰ ἐν Πυθαγόρῃ. ιδ'. 5.
 Μαῖναλον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαγνάλου, τῷ Λυκάονος,
 καὶ Ἑρμῆ. α'. 124.
 μαωτισί, Σκυθισί· Μαῶν) καὶ οἱ Σκύθαί, οἱ περιοικοῦντες
 τὴν Μαῶτιν λίμνην. ιγ'. 56.
 μαλακὸς ὕπνος, ὁ μαλακοποιός. ε'. 51.

μαλθα

μαλθακός, ὁ τροφερός. ζ'. 105.

μάλθη, κηρὸς ἀμόλγη συνεψημένος. ζ'. 105.

μάλιμον, ἢ ὅτι τὰς ἐς θάλασσαν ἰσομαλῶς λίμνας ὕψω
φασί. δ'. 23.

μάνδραν, τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκ-
τραν, ἥγουσιν σκευὸς ξύλινον ἀβακοίδες, ἢ φύρην εἰώθασιν.
δ'. 61.

μαννάκιον, κόσμος περιτραχήλιος. ια'. 41.

μάνος, τὸ μαννάκιον, περιτραχήλιος κόσμος. ια'. 41.

μαννοφόρος, ἢ ὅτι ἐν τισιν ὕψω γράφεῖ ἀντὶ τῷ ἀμνοφόρος.
ζητῆέν τῷ μάνος.

μάντις, ἀκρις ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, ἢ ὅτι προμαντεύει
λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρεος ἢ πρασίχρεος ὕδατος, οἷς
ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ι'. 18.

μαρύει, πέπλεκ'. α'. 29.

μάσακα, τροφήν. ιδ'. 39.

μάταμα τάλλα παρὰ Κρότωνα τάτεια, ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ
τῶν Κροτωνιατῶν. δ'. 33.

μάταν εἰς ἄνδρα ἡμεῶν, τῆτέσι ματαμοπῶγων ὑπάρχων
οἷον μάτην ἀνδρὸς πώγων ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῷ
ἀνδρὸς βίῳ. ιδ'. 28.

μέγα, μεγάλως, καταπολύ. ε'. 80.

μεγαῖρεν, καὶ ὅτι τὸ φθονεῖν ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τῷ μέμφεσθαι,
ὥς ἡ νῦν, ἢ ὅτι τῷτο (ὕμνηδες τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν
ἀντὶ τῷ μέμφεσθαι χρῆσθαι, ἢ φθόνῳ ἀντὶ μέμφεως. ζ'.

101.

μεγαρεῖς, ὕδενος λόγου ἄξιοι. ιδ'. 49.

μεγαρεῖ, ὡς Πυθοῖ, τοπικὸν ἐπίρρημα. ιε'. 1.

μελάμπες, καὶ ὅτι ὕψω ἐκαλεῖτο, παρόσον τὴν πόδα ἐξ-
καύθη ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ Μελάμποδος πᾶσι ἰστορία
διεξοδική. γ'. 43.

μελίξ

Π Ι Ν Α Ξ.

μελίζῃ, λιγυρῶς ἡχεῖ καὶ ἄδῃ· μέλη δ' τὰς ὠδὰς ἔλεγον. α'. 2.

μελίσδε), Αἰολικόν, ἀντὶ τῆ μελίζῃ. α'. 2.

μέλισσα, αἵ ἐταῖραι τῆς Δήμητρος. ιε'. 94.

μελίτεια, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβό-
τανον, καὶ ὅτι γλυκίζει. δ'. 25. καὶ ε'. 130.

μελιτῶδες, ὃ Περσεφόνη. ιε'. 94.

μελίχλωρον, οἶον μελανοχρῶτα ἡρέμα, καὶ ἔτι λίαν μέλαιναν.
ι'. 27.

μελιχραῖ, χροιάν ἔχουσαι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ε'. 90.

μελίχρουν, ἥγουν εἰοικῆσαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τῆσι
σιτόχρουν. ι'. 27.

μελίχρουν δὲ καὶ κιτριοειδές. ε'. 95.

μεσαμέριον, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. ζ'. 21.

μεσάτη, ἀντὶ τῆ μέση, παρὰ ποιηταῖς. ζ'. 10.

μεσημερινόν, ἐκ τῆ μεσημερινῆ, ἐκβολὴ τῆ ε, καὶ προσδέσει
τῆ β. α'. 15.

μετόρχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. α. 48.

μηκάδας, τὰς αἶγας. α'. 87.

μήκων, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνδιφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγο-
μένη κῆδεα. ια'. 57.

μῆλα, πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. γ'. 13.

μήλοισι βάλλει, μηλοβαλεῖ, εἰς ἔρωτα· διηλονότι ὑπαγεσ-
θαῖ βυλομένη. ε'. 6. καὶ ε'. 88.

μηνυτῆς καὶ ἄγγελος, ἐν τῷ ἄγγελος.

μιδεα, πόλις Ἀργεῖς· οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φησι. ιγ'. 20.

μιδεᾶτις ἡρώϊνη, ἡ Ἀλκμήνη. ιγ'. 20.

μιλήσιοι τάπητες, καὶ ὅτι παρὰ Μιλησίοις οἱ τάπητες εἰς
κάλλος ἐγίνοντο. ιε'. 126.

μίλω, ἀντὶ τῆ Μίλων· τὴν δ' ἄθεϊαν εἶπεν, ὁ Μίλος. η'.

51.

μίλων,

Π Ι Ν Α Ξ.

μίλων, ὁ Κροτωνιάτης, ὁ πολυφάγος λεγόμενος, καὶ περὶ
τῆς τῷ Μίλωνος τελευτῆς. δ'. 6.

μινυροὶ, μινυρίζοντες, λεπλῆ φωνῇ θρηνοῦντες. ιγ'. 12.

μιτύλαν, τὴν ἄκερων αἴγα. η'. 86.

μόλων καὶ Σίμων, οἱ τῷ Ἀράτῃ ἀντεραςαί. ζ'. 125.

μορμῶ, ὅτι εἰς κατάπληξιν τῷτο ἐλέγοντο. ιε'. 40.

μυστῶν ὄρνιθες, καὶ ὅτι ἔτω λέγεται πάντα τὰ εὐφωνα τῶν
ὀρνέων· νῦν δὲ τὸς ποιητὰς λέγει. ζ'. 47.

μύλλει, ἐλαύνει, ὡθεῖ, περαίνει. δ'. 58.

μύνδος, καὶ ὅτι κατὰ τινὰς Ἀρκαδίας, κατὰ τινὰς δὲ Κα-
ρίας. β'. 29.

μυρῖκαι, αἱ μυρσίнай. α'. 13.

μύρμηκες, καὶ ὅτι ἐν Ἰνδοῖς τινὲς χρυσὸν μεταλλάζοντες. ιζ'.

107.

N.

Nάκος, τὸ κώδιον κατὰ Ζηνόδοτον, τὸ μαρτύριον· καὶ
ὅτι τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα νάκος λέγεται, ὡς καὶ παρὰ
Θεοκρίτῳ· ἐπάγει δ', ἀνίκ' ἔδυσε ταῖς Νύμφαις τὰν αἴ-
γα. ε'. 2.

Νάρκισσος θηλυκῶς. α'. 133.

Νείαταιν πώδα, τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη παρ' Ὀμήρῳ.
ζ'. 6.

νειοὶ ἐκπονέοιντο, αἱ κεχερωμμένα χῶραι νεάζοντο πρὸς
τὸν σπόρον· τῷτέστιν ἀροτριῶντο. ις'. 94.

νέκταρ, ἀντὶ ὑπερβολικῆς μελιχρότητος. ζ'. 82.

νέκταρ, καὶ ὅτι κυρίως τὸ τῶν θεῶν πόμα, ἀμβροσία δὲ ἡ
τέτων τροφή. ζ'. 82.

νέσασαι, ὑπέστρω', σε(ώρδ'). θ'. 9.

νεοτάχες, νεοστὶ κατεσκευασμένοι. α'. 28.

νῆαθος,

Π Ι Ν Α Ξ.

νῆαθος, ποταμὸς Κρότωνος, καὶ ὅτι ὠνόμασαι, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ κατακαῖται συνέβη τὰς Ἑλληνικάς. δ'. 24.

νηριῖδες, καὶ ὅτι εἰσὶ, Λάκοθία, Παλαίμων, καὶ Ἀφροδίτη. ζ'. 59.

νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ πρὸ τῆς Ἀττικῆς ἐπίνειον καὶ Μεγαρέων ἢ Νίσσα, ἀφ' ἧς Νισαῖοι οἱ Μεγαρεῖς ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσσας τῆς Παιδίουτος. ιβ'. 27.

νύμφαι, τὰ ἐν γυναικείῳ χήματι ἐν τοῖς ὅρεσι φαινόμενα δαμόνια. γ'. 9.

νύμφαι, καὶ ὅτι ὕτως οἱ Λυδοὶ καλεῖται τὰς Μυκάς. ζ'. 92.

νυμφόληπτοι, οἱ μανιώδεις, παρόσον αἱ Νύμφαι τὸν φόβον, ἡγουν τὴν μανίαν, ἔαδ' ὅτε ἐπάγουν. ιγ'. 43.

νύξ, καὶ ὅτι ἐπὶ ἄρματος ὀχρεῖται ποιητικῶς. β'. 166.

νωδός, ὁ ἐξερμημέος ὁδόντων κυρίως δὲ νωδός ὁ τῆς ὁδόντας κτη(ἀμμος, εἴτα ἀδενεία τινὶ ἢ γῆρα ἀποβεβληκῶς. θ'. 21.

Ξ.

Ξενίας, καὶ ὅτι κύριον ὄνομα κατὰ τινάς· κατὰ τινάς δὲ τῆς ἐκ Κρήτης ξένης· καὶ ὅτι καὶ ἐν τισὶ γράφεται ὁ Ξενίας, ἀλλὰ Ξανθίας. ζ'. 73.

Ξυλοχίσδε), ξυλδέ), ξύλα τέμνων συναγῆ. ε'. 65.

Ξυσις, καὶ ὅτι γυναικεῖον τι ἐνδυμα πεποικιλμένον· ἢ περιβόλαον λεπτόν, ὡς χρῶν) καὶ οἱ ἄρματηλα). ἀπὸ τῆς τὸν χροῦν ξύεσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς ξύειν τὸν χρῶτα. β'. 74.

Ο.

Ὄγμος, κυρίως ἢ ἀπ' ἀρότρων τομή· ἢ ὄγμον, τὴν αὐ-
λακα λέγει, παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς
ἀρότρου.

ἀροτριῶντος· οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν
 χόρτον· κυρίως δὲ ὄγμος ἢ ἐπ' αὐτὸ τῷ ἀρότρῳ τομῇ
 νῦν δὲ ἐπὶ τῆς εἰς αὐτὴν τάξεως τῷ θερισμῷ. ι'. 2.

Ὁ Ξυρὸς, ὅρος Θεσσαλίας. γ'. 43.

Οἰζυρὸς, ὁ ταλαίπωρος, καὶ ὅτι γίνετ' ἀπὸ τῷ οἰζύς, ἡ κα-
 κοπάθεια. ι'. 1.

οἰκέτης καὶ δῦλος, καὶ ὅτι διαφέρει ἐν τῷ δῦλος.

οἶναρέοισι, τοῖς φύλλοις τῆς ἀμπέλου. ζ'. 134.

οἶναρίζειν, τὸ περιαμβεῖν τῶν οἶναρέων καὶ τρυγᾶν. ζ'. 134.

οἶνος ἔρωτος· ὅτι ἔτῳ λέγετ' ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς
 ἐρωμένης ἢ τῷ ἐρωμένῳ. β'. 151.

οἶος ἀώτῳ, προβάτῳ ἀνθεῖ, ἀντὶ τῷ ἐρίῳ. οἶος ἀώτῳ, τῷ
 λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαρέτῳ ἐρίῳ. β'. 2.

οἰσεῖν, δρομαίως ἐρχεσθαι. ε'. 28.

οἰσρος, καὶ ὅτι τοῖς βυσὶ πολέμιος ὁ οἰσρος· ὅταν γὰρ δάκνωσιν
 αὐτὰς, οἰσεῖν ποῦνσι καὶ τρέχουσιν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς
 ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν· καὶ ὅτι δια-
 φέρεται ὁ οἰσρος τῷ μύωπος. ε'. 28.

οἰφεῖν, τὸ συνυσιάζειν. δ'. 62.

οἰφώλης γυνή, ἥγουσι ἢ κατωφερέας. δ'. 62.

ὀλολυγῶν, εἶδος ἀρέου· καὶ ὅτι ζῶν κατὰ τινος ἐν βορβορώ-
 δεσι τόποις μάλιστ' ἀπὸ τῷ ὀλολύζειν. ζ'. 139.

ὀλοφυγδῶν, ἡ φυκλιώδης φύσκα, ἣν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκλῖδα
 λέγουσι· καὶ ὅτι κατὰ τινος ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα,
 ἥγουσι ἀναβλαστῆματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα. ιθ'. 30.

ὀλπα, κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς εἰσὶν ὀπλίσσασθαι
 τὸ ἔλαμον. β'. 154.

ὀλπα Δωρίς, ἴσως τὴν χαλκὴν λέγει· διὰ τὸ Δωρίδα φᾶναι
 ἀντὶ Κορινθίας. β'. 154.

ὀλπις, ὁ ἀλιάς· ἀπὸ τῷ λέπω, λοιπὸς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τῷ οὐ λ-

Π Ι Ν Α Ξ.

πισ, ὁ τὸς λεπιδωτὸς ἰχθύας ἀγρῶν· νῦν δὲ κύριον.
γ'. 26.

ὁμολος, Θετταλίας ὄρος, ἔνθα τιμᾷ· ὁ Πάν. ζ'. 103.

ὁμφάκινον ἔλαμον, τὸ ἐξ ἁώρων ἐλαῶν γινόμενον. ια'. 21.

ὁμφαξ, ἡ ἁώρος σαφυλή. ια'. 21.

ὄνδοι, φύσκα ἐπὶ τῆς ρίνος λακά, ἴονδοι. ιβ'. 24.

ὀρδίνιον, κοινῶς ἔτω τὸν ὄγμον. ι'. 6.

ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω· ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα
δίδωσιν, ὠρεῖα λέγει, ἀντὶ τῷ ἔδωκα. ε'. 135.

ὀρεῦσα, Αἰολικὸν ἀντὶ τῷ ὀρῶσα. ε'. 85.

ὀριμαλίδες, τὰ ὄρεα μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα, καὶ ὅτι Ἀσ-
κληπιάδης διὰ τῷ ω μεγάλου γράφει καὶ ὅτι αἱ ὀριμαλί-
δες τοῖς σύκοις συνακμάζουσι. ε'. 94.

ὀρνιθες Μυσῶν, ἐν τῷ Μυσῶν ὀρνιθες.

ὀροδαμνίδες, παντὸς δένδρου οἱ κλάδοι κυρίως δὲ ὀροδαμνί-
δας καὶ ὀροδάμνης τὸς ἐν ὄρει θάμνης. ζ'. 138.

ὀρτάλιχοι, οἱ νεοασοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ιγ'. 12.

ὄρχατος καὶ ὄρχος ὅτι διαφέρει· ὄρχος γὰρ ἐστὶν ὁ βόθρος,
εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοχέαν· ὄρχατος δὲ ἡ
ἐπίσιχος φυτεία. α'. 48.

ὅσον ἀένος, ὅση δύναμις τῶν μελῶν καὶ ὅτι ὁ χηματισμὸς
ἔστος καὶ τοῖς κοινοῖς συνήθης ἐστὶ. α'. 42.

ὅσ' ἐν ὀνείρῳ, ὥσθ' ἔλεγε περισίαν ἄφθονον. θ'. 16.

ὀσίχον, δεικτικῶς ἐμφάνει τὴν τῆς ἀκάνθης σμικρότητα.
δ'. 53.

ὕδαν, ὕμᾶ τὴν γῆν. ζ'. 39.

ὕδεν ἱερὸν, ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων παροιμία, καὶ ταύτης πέ-
ρι ἱστορία διεξοδική, καὶ ἐξήγησις. ε'. 21.

ὕδατα, οἱ μαζοί. η'. 42.

ὄχνα, ἄπιοι, ἀχράδες. α'. 134.

ὄφαμάτης, ὁ μέχρις ὀφίας θερίζων, καὶ μὴ ἀποκάμνων. ι'. 7.

Παῖσδας

Π.

Πάσδεῖς ἔχων, καὶ ὅτι τὸ ἔχων παρέλκει Ἀτλῆκῶς.
ιδ'. 8.

πάλος, ὁ κληρός. ε'. 30.

πάλυν, τὸ λεπτότατον τῷ ἀλεύρου. δ'. 28.

παλύνε), λεπτύνε). δ'. 28.

πάν, καὶ ὅτι οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ἑρμῆ· ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ
Καλλιῆς· κατὰ τινος δὲ Αἰδέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Μη-
ρηΐδος· καθ' ἑτέρας Οὐρανῷ καὶ Γῆς. α'. 123. καὶ α'. 3.

πάν, καὶ ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον, ἡγουν τῷ παντός· ὅθεν καὶ
προσαγορεύε) Πάν. α'. 3.

παντᾶ, ἀντὶ τῷ πάντῃ, Δωρικῶς περισπωμῆως. η'. 41.

παρὰ, καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε πλησιότῃα δηλοῖ. θ'. 9.

πάραρος, ὁ παρηρτημῆος τὴν γνώμην· ἐκ μεταφορᾶς τῶν
παρήρων ἴσπων. ιε'. 8.

πάρηροι ἴπποι, οἱ τῷ ζυγῷ μὴ χρησιμεύοντες. ιε'. 8.

παρήρα, ἐνόησας, ἡδάνης. ε'. 120.

παρία λίθος, καὶ ὅτι λίθος λακί. ε'. 38.

πέικειν, κυρίως τὸ ξάχνειν· ἐνίοτε δὲ τὸ κείρειν. ε'. 98.

πελειάδες, καὶ ὅτι τῆς τῶν Ἀμαζόνων βασιλείας θυγατέρες,
πρῶτον τὴν χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο. ιγ'. 25.

πελειάδων ἀνατολή, καὶ ὅτι ἀρχομένη τῷ θέρους. ιγ'. 25.

πελίδνωμα, ἢ τῷ λώματος ἐπιφάνεια, ὅτε ὑφ' αἵματος με-
λανθῇ. ε'. 99.

πέλλα ἀγλαῖον ποιμνικόν. α'. 26.

πέλλαν, τὴν μέλαναν. ε'. 99.

πέλλαμα, τὸ πελίδνωμα. ε'. 99.

πελοποννησιῖ, κατὰ τὰς Πελοποννησίους. ιε'. 92.

πενέσα, καὶ ὅτι Θεόπομπός φησι τὰς δευδόντας τῶν ἐλθέ-
ων,

Π Ι Ν Α Ξ.

ρων, πενέσας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λα-
κεδαιμονίοις ἑλωίας. ις'. 35.

πεπαῦσθαι, κεκληῖσθαι. ι'. 32.

πέπλω, ἐνδύματι. α'. 32.

πεποιῖθω, ἐνεσῶς, ὡς ἀπὸ τῆ δέδοικα, δεδοίκω. ε'. 28.

περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολή, τὸ ἔνδυμα. ια'. 19.

περιμήνη, καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἀγαμήνη λε-
γομένη. β'. 16.

περιπέπλνται, περικέχυ'. α'. 55.

περονατρίς, ἀπὸ τῆ περονᾶσθαι καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμ-
βάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες. κ'. 21.

πέτδρον, σανίδιον λεπτόν καὶ τέταμένον, ᾧ καὶ εἰς τὸς ὀρό-
φος ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶν'. ιγ'. 13.

πικρός, ἀντὶ τῆ βαρὺς καὶ ὀργίλος. α'. 17.

πίδος, ποταμὸς Θετταλίας. α'. 67.

πίσα, ἡ νῦν Ὀλυμπιάς, ἀπὸ Πίσου τῆ Ἀφάρεως, ἢ ἀπὸ
Πίσσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρὸς. δ'. 29.

πίων, κατὰ πολὺ πλῆσιος ἢ πίονος, ἀκάρπου, ἢ λιπαρῦ,
ἢ λαμπρῦ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς ἀφθνην πιπλόν-
των ὀφραντικῶν ἢ πίονα εἶπε τὸν καθρὸν τῆ θέρους, διὰ
τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τὰς καρπές. ζ'. 143.

πλαθάναι, ἐν αἷς διαπλάτῃσι τὰς ἄρτες. ε'. 115.

πλακερὸν, πλατύ. ζ'. 18.

πλακὸν, τὸ πλατύ. ζ'. 18.

πλατάγημα, τὸ πλαταγώνιον. γ'. 29.

πλαταγώνιον, τὸ τῆς μήκωνος φύλλον, καὶ τὸ τῆς ἀνε-
μώνης, ἀπὸ τῆ πλάσσειν, ὅεσι ψοφεῖν τιθέντες γὰ αὐτὰ
κατὰ τὸν ἀντίχρῃα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπ-
τουσι τῇ ἐτέρᾳ χερὶ, καὶ ὕτω σημειοῦν εἰ ἀγαπῶν ὑπὸ
τῶν ἐρωμένων. ια'. 57.

πλέα, πλήρη. ε'. 59.

πλειά-

Π Ι Ν Α Ξ.

πλειάδων ὀνόματα, καὶ ὅτι εἰσὶ Κοκκυμῶ, Πλαυσία, Πρω-
τις, Παρθενία, Μαΐα, Στονυχία, Λαμπαδῶ. ιγ'. 25.
ποικιλίς, ἡ ἀκανθίς. ζ'. 141.

πόλεις Πτολεμαίου, καὶ ὅτι τρισμύρια, τριχίλια, τριάκον-
τα τρεῖς. ιζ'. 81.

πολιτικοί, οἱ περὶ τὰ ἀνθρώπινα καταγιγόμενοι παρὰ τῷ
Πυθαγόρᾳ. ιδ'. 5.

πολύγναμpton, ἕλκον, καὶ κάμπας ἔχον. ζ'. 68.

πολυκράτης, ὁ Σαμίων βασιλεὺς. ιζ'. 70.

ποππύζειν, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ
τῆς καλάμης αὐλὸν ἢ ἐμπνεῖν. ε'. 6.

ποππυλιάσδει, συρισμὸν τινὰ συρίζει. ε'. 89.

ποταείσομαι, προσυμνήσομαι. β'. 11.

πότναν, τὴν θεόν, ἡγουν τὴν κόρην. ιε'. 14.

πραξιτέλεις, καὶ ὅτι δύο· ὁ μὲν ἀρχαιότερος ἀνδριαντοποι-
ός· ὁ δὲ νεώτερος ἀγαλματοποιός. ε'. 105.

πρίηπος, καὶ ὅτι Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου· ὅτι
δὲ καὶ κατὰ τινὰς ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ καὶ ὅτι λέγε-
ται ὡς βριήπυος διὰ τὰς ἐκδόσεις ἐν ταῖς μέθαις, ἢ ὁ προῖε-
μενος τὸ σπέρμα. α'. 21.

πρόασμα, καὶ ὅτι πρόασμά ἐστι τὸ, Ἀρχετε βωκολικᾶς καὶ
ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπὶ δὴ λέγει, καὶ ἐπιμελώδημα. α'. 64.

προσβάλλω, τὸ προσκρῶ. ια'. 19.

πρῶσα, ἡ Κίος ἀπὸ Περσίου τῶν Ἀθηναίων βασιλείας. ιγ'.
30.

πρόφρων, ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τῆ μετὰ προθυμίας. α'. 60.

πρῶκα, τὴν σαγόνα, παρὰ τὸ πρῶτ' πέμπεσθαι. δ'. 16.

πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθεὶς. ε'. 84.

πταρμοί, καὶ ὅτι τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ
βλαβεροί. ζ'. 96.

πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ζ'. 65.

πτελέα-

Π Ι Ν Α Ξ.

- πτελεαλικὸς οἶνος, ὁ Θεσσαλικὸς ἢ Ἐφέσιος. ζ'. 65.
 πτολεμαῖοι, καὶ ὅτι τρεῖς ἐγένοντο, ὁ Λαγῶδης, ὁ Σωτήρ, ὁ
 Φιλάδελφος. ιζ'. 41.
 πτῦν ἐς τὸν κόλπον, καὶ ὅτι τῷτο ποῖσιν αἱ γυναῖκες τὸ
 νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. ε'. 39.
 πυθαγορισαὶ καὶ Πυθαγορικοὶ, καὶ ὅτι Πυθαγορισαί, οἱ ἀπο-
 δεχόμενοι τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντες δὲ τῆς ἐκείνου δόξης·
 Πυθαγορικοὶ δὲ, οἱ ἔτι φρονεῦντες ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ
 Πυθαγόραν διατρώμενοι. ιδ'. 5.
 πυρὶ θάλλεαι, παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ τι σπᾶδομένων. ε'. 31.
 πυρναίαις, ὠρίμοις, περκαζέαις· οἱ δὲ, τὰς ἥδη ὥραν ἐχού-
 σαις τροφῆς· ἢ πυρναίαις, ταῖς τραξίμοις. α'. 46.
 πύρρον, τὴν τροφήν ἐνιοι. α'. 46.
 πύρριχος, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆ πυρὸς, πύρριχος κατὰ παραγω-
 γήν· καὶ ὅτι τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πύρριχος· καὶ ὅτι
 ὑποκοριστικὸν ἐστὶν Αἰολικῶς· καὶ ὅτι πύρριχος τὸ κοινῶς
 ὀσκάριος· καὶ ὅτι κατὰ τινὰς ἀπὸ Πύρρου τῷ Ἡπείρω-
 τικῷ βασιλείῳ. δ'. 20.
 πύρρος, Ἐρυσταῖος ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητής. δ'. 31.
 πύρροτριχω, πύρροτριχες. η'. 3.
 πύξα, καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῷ, ἢ τόπος ἔτις ὀνομαζόμενος,
 παρὰ τὴν φύξιν τῷ Ἡρακλέει τὴν ὑπὸ τῶν Κῶων γενο-
 μένην, ἢ ὄνομα πόλεως. κατὰ τινὰς δὲ τόπος ἐν ᾧ ἱερὸν
 Ἀπόλλωνος Φυξίου. ζ'. 130.

P.

- P**αγίζοντι, τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογῶσιν αὐτάς,
 ἐάδισι. ε'. 104.
 Ραδινόν, τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἢ γουν εὐκόλως,
 δονέμενον. ια'. 45.

Ῥήναμα,

Π Ι Ν Α Ξ.

Ῥήναμα, νῆος ἔτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασί. καὶ ὅτι
τὴν Ῥήναμαν, προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμί-
ων βασιλεὺς. ιζ'. 70.

ρίον, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλυ-
μένῳ Ἀντιρρίῳ τετραμμένον. α'. 125.

ρίπτει, ρίπτει, τρέπει. α'. 37.

ρίς, καὶ ὅτι ρίς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ρύγχος ἐπὶ κυνῶν,
ράμφος ἐπὶ ὀρνέων. ε'. 30.

ροδάκιστος, καὶ ὅτι τῶν θάμνων ἐστὶν αὕτη, γλυκῶδες τι ἄν-
θος προϊέμεν· καὶ ὅτι περὶ τὰ γόνατα καὶ τὸν πώγω-
να τῶν τράγων πῆσται. ε'. 131.

ρόδον, καὶ ὅτι λέγεται τὸ ρόδον ἀπὸ τοῦ θάττον ἀπορρεῖν· ροῶ-
δες γὰρ ἐστὶν, ἥτοι φθειρόμενον. ε'. 93.

ρόδον, ἐπὶ τῆς γυναικείας ἥβης. ια'. 10.

ρόδοπη, ὄρος τῆς Θράκης. ε'. 77.

ροικὸς, καμπύλος. δ'. 49.

ρόμβος, ὁ τροχὸς, ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλεῖσι καὶ ἐστὶ
τρίγωνος. β'. 31.

ρόπαλον, ἀμυντήριον ἐτερορρέπες, ἕξ ἐνὸς μέρους ροπήν ἔ-
χον, καὶ βάρος. θ'. 23.

ρύγχος, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων· νῦν δὲ καταχρησι-
κῶς ἐπὶ κύνος. ε'. 30.

Σ.

Σάθη, ἢ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις· ἢ σάθη, τὸ μό-
ριον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. δ'. 62.

Σακίτα ἄρνες, καὶ ὅτι ἔτω λέγονται, ὅς ἐστι γάλακτος δεομέ-
νες οἱ νομῆες τῶν μητέρων χωρίζουσι, καὶ ἰδίᾳ βόσκουσι,
καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. α'. 10.

Σαρδόγιον κύμα, καὶ ὅτι διὰ τούτου ἐς Καρχηδόνας ἐστὶ πλῆθος.

ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδῶ, ὃ καλεῖται Σαρδῶν. ις'. 86.
σατυρίσκει. δ'. 62.

σάτυροι, καὶ ὅτι τὰς σατύρας οἱ πλείονες φασὶν ὡς καὶ τὰς Σει-
ληνὺς, καὶ Πᾶνας, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς (ᾠδῆς) πεποιήται
τὸ ὄνομα. δ'. 62.

σαῦρος, καὶ σαῦρα, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ζ'.
22.

σεβαστικοί, οἱ περὶ τὴν θεωρίαν καταγινόμενοι. ιδ'. 5.

σεισάρως, διεσηκῶς τὰ χεῖλη, καὶ μειδιῶν. ζ'. 79.

σία, καὶ ὅτι βοτάνη τίς ἐστίν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ ἐν
τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα· καὶ ὅτι κατὰ τινὰς τὰ πρὸς
τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρῦλα. ε'. 125.

σικελίδας, Ἀσκληπιάδης ὁ Σάμιος, ὡς υἱὸς Σικελίδα. ζ'. 40.

σιμαὶ μέλισσαι, καὶ ὅτι σιμάς καλεῖν ἔθος τὰς μέλισσας· τὸ
γὰρ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγλος, σίμβλον
καλεῖται. ζ'. 80.

σίμβλον, τὸ ἄγλος τὸ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς τῶν μελισσῶν
ἐργασίας. ζ'. 80.

σιμιχίδας, καὶ ὅτι φασὶν ἔτι τὸν Θεόκριτον λέγεσθαι τινες
καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν· οἱ δὲ ἕτερον
τινα τῶν σὺν αὐτῷ· καὶ ὅτι φασὶ τὸν τοῦτον ἀπὸ πατρὸς
κληθῆναι Σιμιχίδην τῷ Περικλέει τῶν Ὀρχομενίων, οἱ
τινες πολιτείας παρὰ Κώοις τετυχήκασι· καὶ ὅτι τῶν
πατρωνυμικῶν ἐστὶ τῶν ἀπαραλλάκτως ἐπὶ τῶν υἱῶν ὡς
ἐπὶ τῶν πατέρων λεγομένων. ζ'. 21.

σιμὸς, ὁ συγκαθημένῃ ἔχων τὴν ρίνα, καὶ ἀνεσηκῶτας τὰς
ρῶθνας. ια'. 33.

σίμων, καὶ ὅτι ἔτις ὁ τῷ Ἀράλου ἐκαλεῖτο ἀντεραςῆς. ζ'.
125.

σίτλα, ἐπίφθεγμα βυκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βυκόλοι. δ'.
46.

σίτλα,

σίτλα, ἡ ὅτι παρακέλδσις ἴστος ἐστίν. ι'. 3.
σκαίρειν, κυρίως τὸ σκιρτᾶν· ἀφ' ὧς ἡ σκάρος· ἡ ὅτι νῦν ἀν-
τι τῷ νέμειν, ἐν τῷ, σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λά-
τυμνον. δ'. 19.

σκαλεύω, σκαλίσι καθαίρω. ι'. 24.

σκαλῖς, καὶ ὅτι ἐργασήριον ἐστὶ γεωργικὸν ἢ σκαλῖς, τὸ κοι-
νῶς λεγόμενον σκαλισήριον. ι'. 14.

σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἀκατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας. ε'. 59.

σκιάδες χλωραὶ, ἀντι τῷ χλωρᾷ σκηναὶ ἢ καλύβες. ιε'. 119.

σκιάδιον, τὸν πέτασον· ἡ ὅτι τὸ σκιάδιον σκίρρον καλῶσιν
οἱ Ἀττικοί. ιε'. 39.

σκίλλα, εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήσου. ε'. 121.

σκιλλοκρόμμυα. ε'. 121.

σκιπνάων, Ἐσπερινόν· καὶ ὅτι λέγεται ἢ παρὰ τὴν σκίπαν,
ἢ παρὰ τὸ κνέφας, ἢ παρὰ τὸν κνίπα. ις'. 93.

σκοπάδα, ἡ ὅτι Κρανώνιοι τὸ ἕλκος· Κράνων δὲ Θεσσαλί-
ας πόλις, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρέντος ἢ Ἐχεκρατίας. ις'. 36.

σκοπία ὑψηλὸς τόπος· ἐφ' ὧς ἐστὶ τινὰ ἰσάμενον, τὰ κύκλω
περισκέπτεσθαι. θ'. 11.

σκύζειν, ἡ ὅτι κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χα-
λάζη ὀργιζόμενος· ἐπισκύνιον γὰρ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεις.
ις'. 8.

σκυδικὸς πόντος, ὁ λεγόμενος Εὐξείνιος. ις'. 99.

σκύλακες, τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν ὑποκοριστικῶς. ἐστὶ ἡ ὅτε ἀν-
τι τῶν κυνῶν. β'. 12.

σκύφος, τὸ ποτήριον. α'. 143.

σκῶπες, οἱ νυκτικόρακες· ἡ ὅτι ἔτιω καλοῦν· ἀπὸ τῆς φθίγ-
γεσθαι ὡς ἐπισκώπτοντες τῇ φωνῇ. α'. 136.

σμήγμα, τὸ σαπώνιον. γ'. 17.

σμήνη, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. α'. 107.

σμήχω, τὸ καθαίρω. γ'. 17.

- σαγῶν, ἀπὸ τῆς σάξιν. ζ'. 139.
 σασῶ, ἀντὶ τῆς σήσω, Δωρικῶς. ε'. 53.
 σείρα, αἱ εἰς ἅπαν ἄτοκοι. θ'. 3.
 σέφανοι καὶ ὅτι τοῖς σεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις,
 διετηρίαν καὶ ἀφρονίαν αἰνίστηντες τὸ γὰρ σέφα, πληρῶ-
 σα. γ'. 21.
 σιβάδες, ἡ ἐξ ὕλης χορτῶδους κατάστροφος. ιγ'. 34.
 σιβὰς, σρωμνὴ ἐπὶ γῆς ἐκ φύλλων. ζ'. 67.
 σοίχημα, ὃ λαμβάνει ὁ νικήσας. η'. 11.
 σομαλιμνον, τὴν εἰς θάλασσαν ἐσομαμένην λίμνην. δ'. 23.
 σορεσεῦντι, κατασορέουσι, γαληναῖα ποιήσας. ζ'. 57.
 σρόμβος, κογχύλιον, ἀπὸ τῆς συνεσφράθαι. θ'. 25.
 Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστῆ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρε-
 ως ποταμοῦ. καὶ ὅτι τὸ νῦν Θύριον καλεῖται. ε'. 1.
 συβάρτα, Δωρικῶς κατὰ τὴν ἡμικλῆν, ἀντὶ τῆς Συβάрту.
 ε'. 5.
 συκίνη ἐπικυρία, ἡ μηδὲν ὠφελεῖσα. ι'. 45.
 Σύκιοι ἄνδρες, ἥγουν ἀδενεῖς καὶ ἀχρεῖοι ὅτι τὸ ξύλον τῆς
 συκῆς εὐθραυστον. ι'. 45.
 Σὺν κακῆς μαρίας, ἥγουν κακῶς μαγνομένην. β'. 136.
 Σύνοφρυς, εἰς ταυτὸ συναπλήσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας,
 καὶ συγκεκολλημένας. ταῦτο δὲ δόφθαλμος, ἢ συνείλη. η'. 72.
 συρακόσιοι, καὶ ὅτι Κορινθίων ἄποικοι. ιε'. 91.
 συρίζειν, τὸ διὰ Σύριγδος μέλπειν καὶ ὅτι διαφέρει τὸ ἄδειν
 τῆς συρίζειν καὶ τῆς αὐλεῖν καὶ τῶν τοιούτων, τῷ, τὰ μὲν,
 μέλος ἔχει μόνον· τὸ δὲ ἄδειν, καὶ ἐπὶ λόγου λέγεσθαι ἐμ-
 μελῆς. α'. 3. καὶ β'. 28.
 συρικλῆς, ὁ κοινῶς λεγόμενος τραγωδηλῆς. ζ'. 28.
 συρίττω, ἐπὶ τῶν ἐμπαζόντων καὶ ὅτι ἀμεταβάτως καὶ
 μεταβατικῶς. α'. 3.
 χαδόνες, τὰ ἐκ τῶν κηφόνων κηρία, ἢ οἱ κηροὶ οἱ ἔχοντες
 τῶν κηφόνων τὰς γόνυς. α'. 147.

χοῖνος,

χοῖνες, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. α'. 53.

Τ.

Τάλαντον ὁ ζυγὸς ἔχ' ἑτάλαντα τὰ τῷ ζυγῷ σαθμιζόμενα· ὁ πλῆτος. η'. 53.

Τάμις, ἡ πιτύα, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὃ ἐστὶ πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ σφερόμενον. ζ'. 16.

Ταρσοί, τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς τείρω γίνετο. ια'. 37.

Ταῖνδε, ἐνταῦθα, Δωρικῶς. ε'. 32.

τέμνη, τὰ ἄλση θηρικῶς· ἐνίοτε δὲ τὸ μεταξὺ Οὔσης καὶ τῆς Ὀλύμπου χωρίον. α'. 67.

τετράεινες, ἡγουν τετραεῖς, Ἀττικῶς. ζ'. 147.

τάταρος, ὁ Σκυθῆς ὑφ' ἧς διδασχθεὶς τοῖς Σκυθικοῖς ἐχρήτο τόξοις ὁ Ἡρακλῆς. ιγ'. 56.

τήλεμος, ὁ παρ' Ὀμήρῳ Εὐρυμέδης ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος. ε'. 23.

τηλέφιλον, τὸ φύλλον τῆς μήκωνος, οἷον ἐκ διπλοῦς καὶ ὅτι πληττόμενον εἰς δύο μέρη ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημεῖον ὅτι ἀντερῶν ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' ἔκ ἀπεντέλει, ὅτι μισοῦν. γ'. 29.

τήνα, ἐκείνη Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τῆς κ, ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τῆς τ. ἦν γὰρ ἐκείνη, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ε, κείνη. ἐκβολὴ τῆς ι, καὶ τροπὴ τῆς ε εἰς η, καὶ τῆς κ εἰς τ, καὶ τῆς η εἰς α, τήνα. α'. 1.

τηνεῖ, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τῆς ἐνταῦθα. ε'. 33.

τηνώδε, ἐξ ἐκείνου τῆς τόπου, Δωρικῶς. γ'. 10.

τίκτω, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τῆς τίκην συλκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνετο, ἐνέργειαν. ε'. 84.

τίς τρίχας ἀντὶ ἐρίων ἐποκίξατο; ἡγουν τίς ποτε ἔκρινεν ἀντὶ ἐρίων τρίχας; ε'. 26.

τίτυρος, ὄνομα ἀπόλου· καὶ ὅτι τὸς ἀργὺς τιτύρος λέγουσι·
ἢ τίτυροι οἱ τράγοι, ἢ οἱ σέληναί, ἢ οἱ (ἀ)τύροι, ἢ ὄνομα
πόλεως Κρήτης, ἢ καὶ ἄλλος οἱ τῶν θεῶν πρόσπολοι·
καὶ ὅτι κάλαμον λέγουσιν εἶναι τινές. γ'. 2. καὶ ζ'. 72.

τοκάδων, τῶν μητέρων. η'. 63.

τοσῆνον, τοσῆτον. α'. 54.

τραβῶδειν, τὸ ἄδειν. η'. 4. καὶ η'. 55. καὶ 61. καὶ α'. 19. καὶ γ'. 38.

τραγωδητής, ὁ ἄδων, κοινῶς. δ'. 30. καὶ ζ'. 28.

τραγωδός, ἀντὶ τῆ ποιητής. ζ'. 82.

τριακοντάζυγος, ἢ πολυκάθεδρος, ἢ τριάκοντα καθέδρας
ἔχουσα. ιδ'. 74.

τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τῆ Αἴαντος.
ιζ'. 69.

τρίοψ, ὁ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται
τῆς Κνίδου. ιζ'. 68.

τροφαίς, τυρὸς πέπηγὺς παρ' Ἀττικοῖς. ια'. 20.

τρυπαῖν, ὀχθεῖν. ε'. 42.

τρύχνος, εἶδος λαχάνου· νῦν δὲ ἐπὶ τρυφαιότητος, ἐν τῷ,
Ἀφωνα δὲ τρύχνος. ι'. 37.

τυρίςδες, ἀντὶ τῆ συρίσδης, Δωρικῶς. α'. 3.

τυρός, παράγωγος. α'. 57.

τυτθόν, καὶ ὅτι κυρίως τὸ ἐπιτίτιθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτ-
θόν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. α'. 45.

Υ.

Υάκινθος γραπλᾶ, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα
γράμματα θρηνώδη, διηγοῦσι τὸ αἶμα, (ὁ)μβολον
τῶν ἐπ' Αἴαντι μυθολογεμένων. ι'. 28.

Υβός, ὁ συγκεκαμμένος τὸν τράχηλον· ἀπὸ τῆ κυφός, ἀπο-
βολῇ τῆ κ, καὶ τροπῇ τῆ φ εἰς β. ε'. 43.

Υετίς, ὄρος καὶ κρήνη. ζ'. 115.

ὕλας

ὑλας, καὶ ὅτι ὁ Ἰλας υἱὸς κατὰ Σωκράτην Ἡρακλέους· κατὰ
τὸν Ρόδιον δὲ Ἀπολλώνιον Φιλοδάμου καὶ Κήυκος, καὶ
Εὐφορίωνα δὲ Εὐφύμου τῷ Ποσειδῶνος, καὶ ἄλλου καὶ
ἄλλης. ιγ'. 7.

ὑάπλαγξ, εἶδος παγίδος· κυρίως δὲ ἡ τῶν δρομέων ἀφειτη-
ρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. η'. 58.

ὕς ποί' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε, παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττε-
σιν ἀντεριζόντων. ιε'. 23.

ὕφρητι, ὑποβάλλει. δ'. 4.

Φ.

Φάκον ἔφην, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τῆς κρέας. ι'. 54.
Φάλαρος, ὁ λακός. η'. 27.

Φάλαρος, καὶ ὅτι ὅρος κατὰ τινὰς πρὸς ἀνατολὰς κείμενον·
καὶ ἄλλης δὲ φάλαρος ὁ λακὸς κριός· φάλον γὰρ τὸ λα-
κόν. ε'. 103.

φαληριώοντα, τὰ λευκαγόμενα. ε'. 103.

φάσσα, ὄνομα ὀρνέου· καὶ ὅτι ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν,
καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λακῶν ὄν-
των τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἐστί. ε'. 96.

φηγοί, οἱ βάλανοι· καὶ ὅτι εἶρη), παρόσον πρὸ τῶν Διμη-
τριακῶν καρπῶν, τὸς βαλάνους ἡδιστον. θ'. 20.

φθονεῖν, καὶ σήμανε ὅτι (ὕνηδες τῆς τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθο-
νεῖν ἀντὶ τῆς μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μεμ-
ψεως. ζ'. 101.

φθύζειν πλύειν. ζ'. 127.

φιαρωτέρα ὁμφακος, σκληροτέρα αὔρου σαφυλῆς. ια'. 21.

φιλαίματος, φίλτατος. ζ'. 98.

φιλεχθῆς, ἐς ἔχθος καὶ μῖσος τὸς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνηκος·
ε'. 137.

φιλητᾶς ὁ ποιητῆς, καὶ ὅτι Κῶος ἦν τὸ γένος, ἢ, ὡς ἔνιοι,
Ρόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ζ'. 40.

φίλοι-

φιλοίφα, φιλοσυνησιαγά· ὁφείν γὰρ τὸ συνησιάζειν. δ'. 62.

φιλοκέρτομος, κοιδοριῶν φίλος. ε'. 77.

φιλοποίμνιος κύων, ὁ ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀνατρέφειν. ε'. 106.

φίλος, καὶ ὅτι ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τῷ φιλοῦντος· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τῷ φιλεμῆνός. ε'. 23.

φλά(α)μι, θλά(α)μι. ε'. 150.

φοίνικες, καὶ ὅτι ὕτως φησὶ τὰς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας Φοίνικας· οἱ γὰρ Φοίνικες ἀποικοὶ Τυρίων. ις'. 76.

φοιτᾶ, ὁρμᾶ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁδὸς γίνε(ται) ὁδῶ, τροπὴ τῷ δ' εἰς τὸ τῷ, πλεονασμῷ τῷ φ, καὶ ι, φοιτῶ. α'. 49.

φόλος, ὄνομα Κενταύρου ὃ ἐπιζενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. ζ'. 149.

φριμαγμός, καὶ ὅτι κυρίως ἐστὶ τῶν ἰσπῶν. βληχὴ δὲ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. ε'. 141.

φριμάσσο μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, ἢ βρενθύν, καὶ ἐναβρύνου. ε'. 141.

φυκίον, εἶδος βοτάνης ἐν τῷ βυθῷ ἡμομῆς, ἢ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα. κοκκινοειδῆ· φύκος δὲ τὸ χορτῶδες τὸ τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. ζ'. 58.

φύσκος, ὄνομα ὄρου. δ'. 23.

φωλάδες ἄρκλοι, ἢ ὅτι φωλεοῖς οἱ ἄρκλοι χρῶν(ται), καὶ πολὺν κατὰ τὸν Θεόφραστον χρόνον φωλάουσι, ἢ ὅτι μόνον τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκλοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθην(ται)· ἢ αἱ κατάσικλοι. α'. 115.

X.

Χαίρειν, καὶ ὅτι τὸ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται· ἐνίοτε δὲ προσαγόρῃσιν ἀπλῶς σημαίνει. α'. 116.
Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, παροιμία ἐπὶ τῶν γασαμῶν ἐφετῷ τιπὸς, δυσάποσάσως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας. ι'. 11.

Χαλε-

Π Ι Ν Α Ξ.

Χαλεπὸν μαθεῖσα κύων σκυλοτραγεῖν, παροιμία ἐτέρως μὲν
ἐκφερομένη, ταυτὸν δὲ δηλῶσα. ἰ. 11.

Χάλκων, ὁ τῶν Κῶων βασιλεὺς. ζ'. 6.

Χανδάνειν, χωρεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς χῶ, τὸ χωρῶ, χᾶδω· καὶ
ἀπὸ τῆς χᾶδω χανδάνω, ὡπερ ἀπὸ τῆς ἡδω, τὸ εὐφραίνω-
μαί, ἀνδάνω. ιγ'. 57.

Χαὸν, τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. ἢ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ
ἀγενές. ζ'. 5.

Χελιδόνιον, φυτᾶριον πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδὼν,
ὁ ἅμα τῷ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ιγ'. 41.

Χίμαρος, καὶ ὅτι ἀρ(ε)νικῶς μὲν ὁ τράγος· θηλυκῶς δὲ ἡ ἐνιαυ-
σία αἴξ. α'. 6.

Χῖον αἰοδόν, τὸν Ὀμηρον. ζ'. 47.

Χλωρὸν γόνυ, ἀντὶ τῆς ἀκμῆς. ιδ'. 70.

Χόρια, τὰ κυττάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα· ἢ τὰ τῶν ἐμβρύων
ἀγλαῖα· ἢ εἰ ὑμένες, ἃς πληρῶσι τῆς ἀμελχθῆτος Γάλακτος.
καὶ ὅτι χόρια, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμενα χορδαί.
θ'. 19.

Χορὸν ἀρτίζειν, χορεῖαν γήσαοθαί. ιγ'. 44.

Χροῖ(ξ), συγχρωτισθῆ(ξ), καὶ συγκοιμηθῆ(ξ). ἰ. 18.

Χρόνος καὶ καιρὸς, ὅτι διαφέρει. ἐν τῷ καιρὸς.

Ψ.

Ψεῖ, καὶ ὅτι τῷ ψεῖ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τῆς (ψεῖ χρῶν). δ'. 3.

Ψάσματα, τὰ ἐπάνω τῆς ρινὸς φυόμενα ψυδρά-
κια· καὶ ὅτι σημείον ταῦτα ψαδολογίας. ιβ'. 24.

Ψιάς, ἀπὸ τῆς ψίω, τὸ λεπύτιω. α'. 1.

Ψίθος, ἡ λοιδορία. α'. 1.

Ψιθύρισμα, τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κρέμα, ἢ τὸ
μινύρισμα, ἢ τὸ λάλημα· καὶ ὅτι τῶν κατὰ μίμησιν ἢ
φωνή. α'. 1.

Ψιθυρίζειν, καὶ ὅτι ψιθυρίζειν λέγουσι αἱ πίλεις, ὅταν ριπιθῶσι,

τῇ σεύοτητι τῶν φύλλων χιζομένης τῆς πινοῆς. α'. 1.
 ψιθυρίζειν, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ψάδομένων λέγει. α'. 1.
 ψίθυρος, καὶ ὅτι λέγει. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος,
 καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. α'. 1.
 ψίω, λεπτύω. α'. 1.
 ψίττα, ἐπίφθεγμα βυκολικόν. δ'. 45. καὶ ε'. 3.
 ψυδράκια, φύσκα καὶ λάκκα ἐπάνω τῆς ρινὸς φερόμενα. ιβ'. 24.
 ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, ἢ ἐκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς κινῶ-
 μένος, ἐν τῷ, Βίσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς. η'. 35.

Ω.

Ω δῖκαντι ἴνες, Δωρικῶς ἀντὶ τῷ, ὠδήκασιν ἡγῶν γε-
 λαιρισμένος, ἢ πεφυσισμένος, ἢ ἐξολκωμένος ὢν. α'. 43.
 Ω', λευθερε, καὶ εἰρωνείαν. ε'. 8.
 Ω'νια, τὰ πωλύμενα. α'. 58.
 ὠνος, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τὶ τῶν πωλυμένων. α'. 58.
 ὦ παῖν, ἐπὶ ἀγανακτῆσεως ἢ ἐπὶ χαλσις. ε'. 79.
 ὠρατ' ἕσθαι θρύπτεσθαι καὶ ὅτι ἕτως παρὰ Μειάνδρῳ. α'. 109.
 ὠραίος, τρυφερός, ἢ εὐειδής, ἢ ἀκμάζων. α'. 109.
 ὠρία, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια ὠρία δέ, τὰ διὰ φροντίδος, ἢ φυ-
 λακτικά, ἀπὸ τῷ ὠρῷ, τὸ φυλάσσω. ζ'. 62.
 ὠριον ἔτος, ζήτῃ ἐν τῷ, ἔτος ὠριον.
 ὠρίωνος δύσις, καὶ ταύτης πέρι. ζ'. 53.
 ὠρόμεδων, ὄρας ἐν Κῶ ὄνομα ἢ ὁ Πάν, ὡς τῶν ὀρέων μέ-
 δων κατὰ τινὰς δὲ ὁ ἥλιος, ὡς βασιλεύων τῶν τεισάρων
 ὠρῶν τῷ ἐν αὐτῷ. ζ'. 46.
 ὡς, ἐνθὺς, γ'. 42.
 ὠτερος, ὅτι Δωρικὴ ἢ συναλοιφή τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ἕτερος διὰ
 τῷ υ' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ ὅτι ἡμαρτημένως ἐξετηνόχε
 τὸ, ὠτερος ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλείονων, ἐν τῷ, Τάχ'
 ὠτερος ἄλλον ὀνασθεῖ. ζ'. 36.
 ὠχετο φάγων, τρέχων ἀπῆλθε. β'. 152.

Ε Λ Ο Σ.

. 1.

ρρρ.

24.

1118-

γε-

43.

09.

ρρ-

υι-

ωρ

διδ

χε

χ